

Manual
de llenguatge
judicial

Manual

de llenguatge

judicial

Manual de llenguatge judicial

Bibliografia

ISBN 84-393-6204-8

I. Estopà, Anna II. García Ginestà, Cristina III. Equip de Normalització Lingüística de l'Àmbit Judicial

IV. Catalunya. Departament de Justícia i Interior

1. Documents jurídics – Redacció – Catalunya – Manuals, guies, etc.

2. Català jurídic – Manuals, guies, etc.

804.99:34

Elaboració:

Equip de Normalització Lingüística de l'Àmbit Judicial

Redacció i coordinació:

Anna Estopà Casals i Cristina García Ginestà

© Generalitat de Catalunya
Departament de Justícia i Interior

<http://www.gencat.net/dji>

Primera edició: setembre de 2003

Tiratge: 4.000 exemplars

Projecte gràfic i fotocomposició: Amb Y Grega, SL

Impressió: Grinver, SA

ISBN: 84-393-6204-8

Dipòsit legal: B-36.704-2003

ÍNDEX

Presentació	9
Introducció	11
1. Criteris de redacció	15
1.1. Formalitat	17
1.1.1. L'emissor i el receptor d'un document	19
1.1.2. Les fórmules d'afalac i de submissió i els tractaments protocol·laris	22
1.1.3. El sexisme del llenguatge	25
1.2. Claredat i concisió	31
1.2.1. La informació supèrflua	33
1.2.2. L'ordre lògic	36
1.2.3. La longitud adequada de la frase i la divisió en paràgrafs	38
1.2.4. Els mots connectors	40
1.2.5. Les construccions nominals	45
1.3. Qüestions gramaticals	47
1.3.1. El gerundi	49
1.3.2. Les formes de passat	54
1.3.3. L'expressió de les obligacions	55
1.3.4. L'expressió de les condicions	58
1.3.5. La veu activa i la passiva	60
1.3.6. La conjunció <i>que</i>	63
1.3.7. Els pronoms <i>en</i> i <i>hi</i> i l'ús de <i>mateix</i>	64
1.3.8. L'article	69
2. Vocabulari de dubtes	73
3. Convencions	111
3.1. Abreviacions	113
3.2. Majúscules i minúscules	127
3.3. Signes de puntuació	133
3.4. Tractaments protocol·laris	139
4. Documentació judicial	141
4.0. Criteris generals	143
4.1. Acta	149
4.2. Citació	155
4.3. Diligència	159
4.4. Edicte	165
4.5. Exhort	171
4.6. Interlocutòria	175
4.7. Manament	181
4.8. Ofici	185
4.9. Proposta de resolució	189
4.10. Provisió	195
4.11. Sentència	201
5. Bibliografia	209

Presentació

El llenguatge jurídic com a llenguatge d'especialitat és un instrument de comunicació formal i funcional entre els especialistes del món judicial. Aquest caràcter d'instrument intern entre especialistes va generalitzar, equivocadament, la idea que una de les seves característiques és que havia de ser críptic, és a dir, obscur, complicat i poc entenedor per a totes les persones no familiaritzades amb el món del dret. Aquesta idea va afavorir el desenvolupament d'un estil poc intel·ligible, amb formes lingüístiques ampul·loses i retòriques, que han desembocat en la redacció de textos ambigus, ineficaços i poc precisos.

No obstant això, en els països occidentals i durant el darrer quart del segle passat, una sèrie de factors han canviat aquesta idea i han impulsat la renovació del llenguatge jurídic. Un d'aquests factors és l'exigència dels ciutadans que l'Administració utilitzi un llenguatge entenedor per al ciutadà. La prioritat esdevé l'eficàcia comunicativa, és a dir, garantir per mitjà d'un llenguatge clar, concís i precís que la comunicació es produirà de manera fàcil i segura, sense el risc d'ambigüitat o incomprendibilitat.

En aquest sentit, es parteix de la idea que el llenguatge jurídic té un doble destinatari: el ciutadà comú i l'especialista. Per tant, s'adopta una posició d'equilibri entre un llenguatge més tècnic (i sovint força críptic) i un llenguatge més accessible al destinatari no tècnic. Aquest equilibri permet assegurar l'organització textual, la claredat expositiva i l'accessibilitat, però també la precisió i la concreció que siguin adequats en cada cas.

En l'àmbit de l'Estat espanyol, la Carta de drets del ciutadà davant de la justícia —aprovada pel Ple del Congrés dels Diputats, per unanimitat de tots els grups parlamentaris, el dia 16 d'abril de 2002— recull aquesta idea. Així, el punt cinc estableix que “el ciutadà té dret que les notificacions, citacions, citacions a termini i requeriments continguin termes senzills i comprensibles, i que s'hi eviti l'ús d'elements intimidatoris innecessaris”; el punt sis disposa que “el ciutadà té dret que en les vistes i compareixences s'utilitzi un llenguatge que, respectant les exigències tècniques necessàries, resulti comprensible per als ciutadans que no siguin especialistes en dret”, i, finalment, el punt set afirma que “el ciutadà té dret que les sentències i altres resolucions judicials es redactin de tal manera que siguin comprensibles per als seus destinataris, emprant una sintaxi i estructura senzilles, sens perjudici del seu rigor tècnic”.

D'altra banda, pel que fa al llenguatge jurídic català, l'absència de la nostra llengua de l'àmbit jurídic fins al darrer quart de segle passat ha fet necessari desenvolupar un procés per fixar i establir un model de llenguatge jurídic català modern. Aquest procés no ha consistit simplement, com en altres llengües, en la renovació d'un llenguatge preexistent, sinó que s'ha configurat amb un esperit de continuïtat amb la important tradició jurídica del català, amb una voluntat d'acostament a les grans línies sobre les quals s'ha articulat la modernització d'aquest llenguatge d'especialitat en altres llengües i amb un esforç constant de neutralització dels usos més anacrònics propis del llenguatge jurídic castellà.

Aquest Manual s'adreça al personal judicial i pretén ser una eina vàlida i eficaç a l'hora de redactar els documents seguint els criteris indicats. Amb aquesta finalitat, s'hi ha usat un llenguatge planer, que defuig els tecnicismes, per permetre la comprensió de conceptes propis de l'àmbit dels professionals de la llengua i del dret. D'altra banda, a més, pretén contribuir decididament a la fixació del llenguatge jurídic utilitzat en l'àmbit judicial.

En definitiva, esperem que aquesta obra contribueixi a millorar el llenguatge i la documentació judicial i a acostar el món de la justícia a la ciutadania perquè, al cap i a la fi, l'Administració de justícia, com a Administració pública, està al servei del ciutadà.

Núria de Gispert i Català
Consellera de Justícia i Interior

INTRODUCCIÓ

Arran de l'impuls donat al català per tal que esdevingués una llengua d'ús normal a l'Administració de justícia, va sorgir la necessitat de proveir el personal que hi treballa d'una obra de consulta, que va concretar-se en la idea de publicar un manual de llenguatge judicial.

Des d'un primer moment vam considerar prioritari oferir una eina pràctica, que resolgués els autèntics problemes de la redacció judicial. És per això que per elaborar-lo ens hem servit de la documentació real dels jutjats, i hem tingut en compte les dificultats detectades tant entre els alumnes dels cursos de llenguatge jurídic com entre el personal judicial que treballa en català.

Aquest Manual consta de quatre capítols. En el primer, anomenat "Criteris de redacció", hi ha exposades unes quantes recomanacions estilístiques que cal tenir en compte en la documentació judicial, com també les qüestions gramaticals més rellevants pel que fa al volum d'errades que generen. Un breu requadre al final de cada tema resumeix les qüestions que s'hi han tractat.

Per tal de desmentir el tòpic de la dificultat del llenguatge jurídic català, volem remarcar que la majoria de recomanacions d'estil exposades no són exclusives d'aquesta llengua, sinó que són compartides per totes les que han dedicat esforços a modernitzar el seu llenguatge jurídic. És més: malgrat que no n'hi hagi consciència, fins i tot certs usos gramaticals condemnats en aquest llibre són també incorrectes en castellà.

Tot i el gran nombre de casos comentats, és evident que els problemes d'aquest primer capítol no poden ser recollits en una llista tancada. Per això les observacions que acompanyen cada exemple, fetes amb un to informal, més pròxim al d'un professor que al d'una gramàtica, tenen una darrera finalitat: aconseguir que els usuaris del Manual adquireixin un sentit crític davant de qualsevol clixé lingüístic, actitud imprescindible per redactar textos de qualitat.

El segon capítol, anomenat "Vocabulari de dubtes", és un recull de mots i expressions amb dificultats que mal poden ser resoltes simplement amb la traducció proporcionada per un vocabulari bilingüe. Per tant, tal com diem a l'inici del capítol, on n'especifiquem el contingut, només tractem els que necessiten ser aclarits (per exemple, expliquem l'ús del verb *adjuntar*, però no pas que *provisió* és el terme català per designar el que en castellà s'anomena *providencia*).

El tercer capítol, anomenat "Convencions", conté els aspectes més convencionals de la llengua, com són les abreviacions, l'ús de majúscules i els tractaments protocol·laris. Ens hem cenyit a consignar les llistes de les més usuals en els textos judicials, cosa que, per comparació a d'altres de més generals, n'explica la brevetat. Tot i que la puntuació no acostuma a acompanyar aquesta mena de qüestions, en aquest cas hem optat per incloure-la-hi perquè ens hem limitat a tractar-ne la part més convencional.

Finalment, dediquem un capítol a la documentació judicial, per a l'assessorament del qual hem comptat amb la col·laboració del secretari judicial José Luis Belsué Martín. Hi hem recollit els documents judicials més destacats, dels quals hem inclòs la definició, el marc legal, les peculiaritats de redacció i una estructura que hem considerat recomanable tenint en compte criteris de coherència, de facilitat de redacció i de comprensió. Cada tipus de document és il·lustrat amb dos exemples.

Tal com els usuaris podran observar, hem defugit la terminologia que acostuma a utilitzar-se en llibres de llengua. És a dir, que hem intentat no caure en l'error que tant condemnem en aquesta mateixa obra d'oblidar els destinataris del text, per a la majoria dels quals no hauria estat profitós llegir, posem per cas, que el gerundi copulatiu és incorrecte.

Tot i que som conscients que han quedat molts temes per tractar, esperem que aquest Manual contribueixi a incrementar l'ús del català judicial i a millorar-ne la qualitat.

1. CRITERIS DE REDACCIÓ

1.1. Formalitat

1.1.1. L'emissor i el receptor d'un document

L'emissor

A l'hora de comunicar-nos, habitualment ho fem mitjançant les formes personals dels verbs, d'una manera en què l'acció que expressem té un autor (explícit o el·líptic).

El procurador de la part demandant ha presentat l'escrit anterior.

Signo (jo) aquesta acta com a prova de conformitat.

Lliureu (vós) l'expedient administratiu a la representació de la part actora.

Les parts han designat el pèrit de comú acord.

El llenguatge judicial, però, té una forta tendència a utilitzar formes impersonals, és a dir, a expressar accions sense atribuir-les a una persona determinada. Aquestes construccions es caracteritzen perquè l'autor queda encobert pel pronom es o les seves variants.

Es condemna l'acusat a pagar una multa de 300 euros.

Se us cita perquè comparegueu en aquest Jutjat dins del termini de deu dies.

Es declara el plet conclús per a sentència.

S'acorda desestimar el recurs.

Tot i que hi estiguem molt acostumats, aquestes frases, escrites pel responsable del que s'hi disposa, resulten incoherents. Quan algú redacta un document en què pren decisions, cal que ho faci en primera persona (*disposo, denego, aprovo, decideixo*, etc.), tal com faria si no estigués influït pels hàbits de la redacció judicial.

Així, és normal que algú digui:

He decidit començar demà mateix les vacances.

Però no pas que algú expressi la mateixa idea d'una manera impersonal:

S'ha decidit començar demà mateix les vacances.

El cas paradigmàtic d'aquest abús de construccions impersonals el trobem a la part dispositiva de les resolucions judicials, ja que és incoherent que l'autor expressi les decisions que pren com si en fos responsable algú altre. Per tant, en aquests casos és indiscutible que cal fer servir la primera persona, i no pas la construcció impersonal.

Condemno l'acusat a pagar una multa de 300 euros.

Us cito perquè comparegueu en aquest Jutjat dins del termini de deu dies.

Declaro el plet conclús per a sentència.

Acordem desestimar el recurs.

Del que hem dit fins ara no se n'ha de desprendre que hàgim de rebutjar sistemàticament totes les formes impersonals (vegeu, però, un cas del tot incorrecte al capítol 1.3.5). És lícit utilitzar-les quan desconeguem l'autor de l'acció o quan, tot i conèixer-lo, sigui una informació irrellevant.

S'ha interposat un recurs d'apel·lació contra aquesta resolució.
 En aquest Jutjat es tramita l'expedient de jurisdicció voluntària núm. 300/1999.
 D'acord amb el que s'ha decidit en la provisió anterior, s'han traslladat les actuacions a la defensa.

En tot cas, cal remarcar que és del tot rebutjable ocultar una primera persona (*ordeno, dispo, trameto, comunico*, etc.) sota una forma impersonal (*s'ordena, es dispo, es tramet, es comunica*, etc.).

~~Se us tramet~~ aquest escrit amb la testimoniança de la interlocutòria.

Us trameto

~~Se us fa~~ saber que heu d'emetre l'informe abans del 20 d'abril de 2002.

Us faig

~~Es dispo~~ arxivar la causa.

Dispo

Alternança d'emissors

Un cas curiós que es dona en la documentació judicial és l'alternança d'emissors, és a dir, quan un mateix document sembla que hagi estat escrit per més d'un redactor alhora.

20

La frase següent, molt usual a la part dispositiva de les resolucions, exemplifica aquest fenomen. Tot i que la decisió està redactada en primera persona (*resolc*), la fórmula final, expressada en tercera (*així ho mana*), ens fa pensar que ha canviat el redactor. Cal, doncs, evitar-ho mantenint el mateix emissor.

Dispo el sobreseïment lliure de les actuacions.

Així ho ~~mana~~ i ho ~~signa~~ la jutgessa.

mano

signo

D'altra banda, en situacions en què a allò que expressa el redactor del document cal afegir la dació de fe del secretari judicial, és important deixar en clar el paper que pertoca a cadascú, cosa que podem fer distanciant gràficament les dues persones que hi intervenen.

Així ho mano i ho signo.

En dono fe.

El jutge

El secretari judicial

O bé podem fer-ho mantenint un mateix redactor.

Així ho mano i ho signo. El secretari judicial en dona fe.

El jutge

El secretari judicial

El receptor

La forma *vós* és un tractament respectuós que se situa entre el *tu* (molt familiar) i el *vostè* (molt distant). Tot i que en la llengua parlada ha caigut força en desús, en llenguatge administratiu i jurídic és la forma més recomanable d'adreçar-se a algú.

Els pronoms i les formes verbals que hi corresponen són els mateixos que utilitzariem per adreçar-nos a *vosaltres*.

Us escric per **sol·licitar-vos** que **ordeneu** les diligències següents.

Us trameto l'edicta perquè el **publiqueu** al *Butlletí Oficial de la Província*.

A més a més, el pronom feble *us*, que pertoca al tractament de *vós*, té l'avantatge de representar tant el gènere femení com el masculí. D'aquesta manera, tenim una forma vàlida tant per a homes com per a dones, a diferència del que passaria amb *vostè*, al qual en determinats contextos pertoca el pronom *el* per al masculí i el pronom *la* per al femení (vegeu el capítol 1.1.3).

D'altra banda, l'ús de *vós* també ens pot estalviar ambigüitats. En la frase següent no sabem sobre qui recau la condemna.

Després d'haver practicat les proves, en especial la pericial emesa per Manel Agulló, el condemno a pagar les costes.

En canvi, utilitzant el pronom *us* hi ha una única interpretació possible.

Després d'haver practicat les proves, en especial la pericial emesa per Manel Agulló, us condemno a pagar les costes.

Les ordres

21

La documentació judicial es caracteritza pel gran nombre d'ordres que conté: un demandat ha de pagar una multa, un condemnat ha d'ingressar a la presó, un agent de policia ha de detenir algú, un funcionari ha d'enviar un ofici, etc. Per expressar-ho el castellà acostuma a unir el pronom *se* a l'imperatiu: *requiérase*, *oficiése*, *únanse*, etc. En català hem d'evitar aquesta construcció, cosa que podem fer utilitzant les formes imperatives corresponents a *vós* (per a altres possibilitats d'expressar un manament, vegeu el capítol 1.3.3).

D'altra banda, com que moltes de les ordres del jutge van adreçades genèricament al personal judicial, aquestes formes són també adients, perquè coincideixen amb els imperatius corresponents a *vosaltres*.

~~Notifiqui's~~ aquesta resolució a les parts.

Notifiquen

~~Uniu's~~ l'escrit anterior a la peça separada.

Uniu

~~Incoïn-se~~ diligències indeterminades.

Incoeu

Cal evitar les formes impersonals quan encobreixin la primera persona (jo). La diversitat de redactors en un mateix document ha de prendre una forma clara per al lector.

Vós és el tractament amb què hem d'adreçar-nos al destinatari d'un escrit.

1.1.2. Les fórmules d'afalac i de submissió i els tractaments protocol·laris

Les fórmules d'afalac i de submissió

El llenguatge judicial sovint arrossega maneres d'expressar-se impròpies d'una societat moderna i igualitària. D'una banda, es caracteritza per utilitzar fórmules afalagadores i submises en adreçar-se a determinats càrrecs i, de l'altra, per subratllar posicions de superioritat mitjançant l'ús dels tractaments protocol·laris.

Us prego que accepteu aquest exhort, gràcia que espero obtenir del recte procedir de Vostra Il·lustríssima.

Tan inadequada resulta aquesta manera excessivament submissa d'expressar-se com ho seria una de massa col·loquial.

Col·lega, t'encolomo aquest exhort. Fes via i no t'hi repengis. Apa-li!

Tot i que els exemples semblen radicalment oposats, coincideixen en la inadequació: han anat més enllà del to formal que els pertoca.

El llenguatge judicial actual demana eliminar els estereotips arcaics de redacció, criteri que està totalment lligat a una altra recomanació bàsica: la d'excloure la informació supèrflua d'un text (vegeu el capítol 1.2.1).

~~Us prego que accepteu aquest exhort, gràcia que espero obtenir del recte procedir de Vostra Il·lustríssima; que Déu us guardi molts anys.~~

1	2	3
4	5	

Us demano que accepteu aquest exhort.

1. Verbs com *pregar* o *suplicar* comporten la idea de submissió, per la qual cosa convé substituir-los per verbs neutres, com ara *demanar* o *sol·licitar*.

2. És excessiu qualificar de gràcia (o de favor) el fet d'acceptar un exhort, ja que, a més a més, es tracta d'una acció regulada legalment.

3. La rectitud és un valor que s'hauria de pressuposar a tots els administradors de la justícia; per tant, la fórmula *del recte procedir* és purament afalagadora i perfectament suprimible.

4. Els tractaments protocol·laris no aporten cap informació i subratllen una posició de superioritat. Convé limitar-ne l'ús, tal com explicarem més endavant.

5. Aquesta fórmula, en un text que no ha de tenir un caire personal, resulta sobrera. A més a més, per ser coherents, caldria posar-la al capdavant de tots els documents per desitjar a tothom una vida ben llarga. Per tant, convé oblidar aquest tipus d'expressions.

~~Tinc l'honor d'adreçar-vos~~ aquest escrit, d'acord amb el que ha disposat el jutge
Us adreço
en el procediment indicat.

Si eliminem aquesta expressió afalagadora aconseguirem, sense perdre informació, un text neutre i respectuós.

Trameteu les actuacions a l'Audiència Provincial de Girona juntament amb un atent ofici.

Indicar que es faci un ofici *atent* resulta, d'una banda, discriminatori (en principi, el grau d'atenció de qualsevol document judicial ha de ser el mateix) i, de l'altra, sobrer (cal pressuposar que l'autor no emprarà un to insultant).

Així doncs, podem comprovar que, un cop fetes les esmenes a partir de les crítiques, hem aconseguit unes frases respectuoses, clares i més breus.

Ara bé, com que estem tan acostumats a aquesta mena de construccions obsoletes, pot resultar difícil detectar quan ens trobem davant del problema. Per tal d'aconseguir-ho proposem una fórmula molt senzilla: el text és adequat quan –deixant de banda el contingut en si– pot anar adreçat tant a un magistrat com a un acusat.

Ús dels tractaments protocol·laris

Els tractaments protocol·laris són títols de cortesia que la llei atribueix a una persona, generalment pel càrrec que ocupa o per la categoria que li correspon (*Excel·lentíssim Senyor, Il·lustríssima Senyora*, etc.), però convé limitar-ne l'ús (vegeu-ne una llista dels més usuals al capítol 3.4).

En els documents judicials podem mantenir aquestes formes quan indiquem, fora del cos, a qui els dirigim. Per exemple, al capdavall d'un ofici adreçat al degà del Col·legi d'Advocats de Barcelona podem escriure:

EXCEL·LENTÍSSIM SENYOR JORDI COSTA, DEGÀ DE L'IL·LUSTRE COL·LEGI D'ADVOCATS DE BARCELONA

En canvi, hem de descartar els tractaments protocol·laris dins del nucli del document; d'aquesta manera aconseguim una redacció més concisa i que no subratlla la distància entre el ciutadà i l'Administració de justícia. Cal no oblidar que justament és l'Administració la que està al servei dels ciutadans, i no pas a l'inrevés.

Així ho proposo a Sa Senyoria, Antoni Ferrer.
al jutge

Per tal d'evitar el tractament de *Sa Senyoria* dins del text, el podem substituir pel càrrec a què fa referència (*el jutge, la magistrada*, etc.).

Pel que fa a les formes genèriques de tractament, la més habitual és *senyor/senyora*, que cal escriure amb minúscula i sense abreujar si la utilitzem dins del text.

La senyora Vives reclama 1.000 euros.

En canvi, cal rebutjar en qualsevol context les formes *en* i *na*, com també els castellanismes *don* i *donya* (podem eliminar-los o bé substituir-los per la forma genèrica *senyor/senyora*).

En virtut del que ha disposat ~~don~~ Manuel Ferrando, magistrat jutge d'aquest Jutjat, us cito en qualitat de testimoni.

Designeu ~~na~~ Maria Gomis com a pèrita.
la senyora

Cal evitar sempre les expressions d'afalac o de submissió, com també els tractaments protocol·laris en el cos dels documents.

1.1.3. El sexisme del llenguatge

El fet que durant molt de temps el món jurídic hagi estat gairebé exclusiu dels homes ha provocat uns hàbits lingüístics que han donat lloc a incoherències com ara aquesta:

En relació amb el procediment consignat al capdamunt, el magistrat Núria Sol i Casals ha citat el processat M. Lluïsa Vallverdú i Bertran.

A causa de la tradició de què parlàvem, és probable que a primer cop d'ull aquestes construccions no ens sorprenguin, però fixem-nos que el mateix cas plantejat a la inversa ens resulta ben xocant:

La secretària judicial Albert Vila i Lluís va llegir l'escrit de defensa de l'advocada Miquel Badia i Ventura.

És evident la incoherència en què cauríem aplicant als homes les formes femenines, la mateixa incoherència que trobem tot sovint quan passa a l'inrevés. No tenir en compte les formes femenines és el que anomenem un ús sexista del llenguatge, que hem d'evitar perquè:

- Gramaticalment és incorrecte (tant com ho seria dir *el muntanya nevat*).
- La societat actual ha de tendir a la no-discriminació, i la llengua també hi ha de contribuir.

Presentem, doncs, un seguit de possibles solucions per tal d'evitar els usos sexistes de la llengua.

1. Quan ens referim a una persona determinada

Cal utilitzar el gènere corresponent a la persona de qui parlem, parant esment en els càrrecs, els tractaments, els articles, els pronoms, els adjectius i tot allò que hi faci referència. En aquest sentit, representa un gran avantatge el fet que els sistemes informàtics, amb totes les possibilitats que aporten, vagin arraconant cada cop més els tradicionals impresos. En cas que utilitzeu impresos, cal que apliqueu els recursos *a*, *b* i *c* del punt 2.

Per tant, els exemples inicials haurien de transformar-se en aquestes frases:

En relació amb el procediment consignat al capdamunt, la magistrada Núria Sol i Casals ha citat la processada M. Lluïsa Vallverdú i Bertran.

El secretari judicial Albert Vila i Lluís va llegir l'escrit de defensa de l'advocat Miquel Badia i Ventura.

El tractament *senyoreta* es considera discriminatori perquè aporta una informació personal impropcedent (en principi, és irrellevant l'estat civil d'una dona i, posat que sigui necessari especificar-lo, s'ha de fer tal com ho fariem amb un home, és a dir, dient *soltera* o *casada*); d'altra banda, no té cap forma masculina paral·lela (no existeix la forma *senyoret* per a un home solter). Així doncs, cal substituir-lo per altres formes no discriminatòries, depenent del context.

Ratifica la declaració, ~~senyoreta~~ Riera?
senyora

2. Quan generalitzem

Les solucions es compliquen quan hem de generalitzar referint-nos a homes i a dones alhora. Aquest punt és font de controvèrsia entre els qui defensen que cal explicitar la forma femenina i els qui defensen que, en parlar genèricament, el masculí pot representar tots dos gèneres.

Així, per exemple, els primers serien partidaris de redactar aquest tipus de frase:

Els/Les secretaris/àries judicials han d'abstenir-se en els casos establerts per als/a les jutges/esses i magistrats/ades.

En canvi, els defensors del masculí com a genèric ho farien d'aquesta altra manera:

Els secretaris judicials han d'abstenir-se en els casos establerts per als jutges i magistrats.

Per a qui opti per la primera tendència, presentem un seguit de recursos que permeten enunciar tots dos gèneres, tot advertint que n'hi ha que, aplicats amb profusió, poden resultar carregosos. És per això que recomanem d'alternar-los d'una manera coherent per tal que en resulti una lectura àgil.

a) Ús de mots ambivalents

Es tracta d'utilitzar una mateixa paraula amb què se sentin identificats homes i dones alhora.

26

persona

La persona interessada

Les persones que ho sol·licitin

La persona agreujada

part

La part personada

La part demandada

La part actora

tothom, qui

Tothom qui denunciï un fet

Qui no comparegui al judici

Mots col·lectius, com ara acusació, defensa, direcció, etc.

L'acusació en sol·licita l'empresonament.

Ofici a la direcció de l'entitat bancària

Filiació

Per exposar la filiació d'una persona, en comptes de fer-ho amb el sistema de les barres exposat a l'apartat b (*El/La senyor/a _____, nascut/uda a _____, domiciliat/ada a _____*), podem seguir el model següent, que a més a més permet de localitzar les dades molt fàcilment.

Nom i cognoms:

Domicili:

Lloc de naixement:

El tractament de vós

Pel que fa al tractament personal, la forma *vós* ens estalvia haver de doblar el gènere en moltes situacions. Així, per exemple, en comptes de dir:

El/La cito en qualitat de testimoni.

Podem dir:

Us cito en qualitat de testimoni.

b) forma masculina + barra (/) + variant de la forma femenina

Cal aplicar aquesta fórmula depenent dels canvis que hi hagi entre la forma masculina i la femenina.

- Si només hem d'afegir una lletra a la forma masculina, la hi posem després de la barra.

un/a procurador/a
aquest/a creditor/a
algun/a conciliador/a

- Si hi hem d'afegir més d'una lletra, després de la barra escrivim l'última lletra que es repeteix i les afegides.

metge/essa
jutge/essa

- Si per formar la forma femenina canvia la grafia (lletres o accents) de la masculina, després de la barra escrivim la vocal tònica i les lletres que la segueixen.

advocat/ada
condemnat/ada
secretari/ària

- Quan trobem paraules amb la mateixa forma en masculí i en femení, no hi posem barres.

testimoni
fiscal
l'agent judicial

- I, finalment, si canvia tota la paraula o pràcticament tota, la repetim sencera. Si la primera paraula va amb majúscula, també hi haurà d'anar la paraula de darrere de la barra.

El/La
marit/muller
pare/mare
soci/sòcia

c) forma masculina + i/o + forma femenina
forma femenina + i/o + forma masculina

els magistrats i les magistrades
 les acusades i els acusats
 els perits o les perites

De tota manera, posarem en masculí els adjectius i els participis que depenguin de dos o més mots de gènere diferent, ja que en aquest cas el considerem genèric.

l'advocat i l'advocada defensors
les acusades i els acusats empresonats

Tot seguit presentem una llista amb la forma masculina i femenina de les designacions de les persones que apareixen més sovint en un escrit judicial.

Forma masculina	Forma femenina
actor	actora
acusador	acusadora
acusat	acusada
administrador	administradora
adoptant	adoptant
adoptat	adoptada
advocat	advocada
agent	agent
alcalde	alcalde, alcaldessa
arrendador	arrendadora
ascendent	ascendent
auxiliar	auxiliar
capità	capitana
cessionari	cessionària
comandant	comandant
comissari	comissària
compareixent	compareixent
còmplice	còmplice
comprador	compradora
conciliador	conciliadora
condemnat	condemnada
cònjuge	cònjuge
corredor	corredora
creditor	creditora
curador	curadora
defensor judicial	defensora judicial
demandant	demandant
demandat	demandada
descendent	descendent
deutor	deutora
dipositari	dipositària

Forma masculina

donatari
emfiteuta
empresari
espòs
executant
executat
fiador
fill
fiscal
forense
hereu
implicat
incapaç
incapacitat
interessat
intèrpret jurat
jurat
jutge
legatari
licitador
lletrat
magistrat
magistrat jutge
mandant
marit
marmessor
mediador
menor
metge
metge forense
notari
oficial
pare
perit
pèrit
ponent
posseïdor
president
procurador
progenitor
propietari
pupil
recurrent
registrator
representant
secretari judicial
sindic

Forma femenina

donatària
emfiteuta
empresària
esposa
executant
executada
fiadora
filla
fiscal
forense
hereva
implicada
incapaç
incapacitada
interessada
intèrpret jurada
jurada
jutgessa
legatària
licitadora
lletrada
magistrada
magistrada jutgessa
mandant
muller
marmessora
mediadora
menor
metgessa
metgessa forense
notària
oficiala
mare
perita
pèrita
ponent
posseïdora
presidenta
procuradora
progenitora
propietària
pupil·la
recurrent
registratora
representant
secretària judicial
sindica

Forma masculina	Forma femenina
soci	sòcia
subhastador	subhastadora
tercer	tercera
testimoni	testimoni
traductor jurat	traductora jurada
treballador	treballadora
tutor	tutora
usufructuari	usufructuària
venedor	venedora

Utilitzar sistemàticament les formes masculines sense tenir en compte a qui es refereixen és una forma de discriminació que hem d'evitar.

1.2. Claredat i concisió

1.2.1. La informació supèrflua

El llenguatge judicial, com a llenguatge tècnic que és, s'ha de regir per un criteri de funcionalitat i d'economia; ha de donar clarament tota la informació que calgui, però no més de la que calgui. No és estrany, però, trobar textos farcits de clixés del tot innecessaris, que el redactor utilitza per pura inèrcia.

La part demandada, si ho creu convenient, pot interposar-hi un recurs d'apel·lació.

Quan diem *pot interposar* ja informem que fer-ho no és cap obligació (de la mateixa manera que si diem *pot fumar* ja queda clar que només es tracta d'una possibilitat, no pas d'una obligació), i, per tant, no cal afegir-hi la crosca *si ho creu convenient*. Si no observéssim els criteris de funcionalitat i d'economia del llenguatge, podríem arribar a crear oracions còmiques i inacabables.

La part demandada, si ho creu convenient i té temps per fer-ho i no li fa mandra, o, posat que li fes mandra, si troba algú que ho vulgui fer en nom seu que tingui temps per fer-ho i que en aquell moment no tingui mandra, pot interposar-hi, si vol, un recurs d'apel·lació.

Si defugim tota aquesta superfluitat, ens quedarà un text molt més clar.

La part demandada pot interposar-hi un recurs d'apel·lació.

L'únic sistema d'evitar aquest tipus de redacció és escriure tot plantejant-nos si les expressions que utilitzem són necessàries o bé si són sobreres.

He de condemnar i condemno la persona acusada.

Tot sovint la part dispositiva d'una resolució comença amb aquesta fórmula (*He de condemnar i condemno...*), que s'explica pel fet que el jutge vol deixar clar que pren una determinació no per voluntat pròpia, sinó perquè els fets i els fonaments jurídics exposats anteriorment l'hi han portat. Ara bé, com que és evident que a la decisió d'una sentència sempre s'hi arriba a partir dels fets i dels fonaments jurídics, i no pas basant-se en un pur caprici, aquesta fórmula resulta redundant.

D'altra banda, si seguíssim aquest raonament, tots els documents haurien d'encapçalar-se amb la fórmula *he de fer i faig*, ja que quan algú tramita un procediment també ho fa d'acord amb unes necessitats judicials, i no pas per voluntat pròpia.

~~He d'adreçar vos aquest ofici i us l'adreço perquè he de comunicar vos i us comunico que us han correspost aquestes diligències per torn de repartiment.~~

~~Vistos els preceptes esmentats i d'altres d'aplicables~~

Molt sovint trobem aquesta expressió després dels raonaments jurídics d'una resolució per introduir la part dispositiva. Ben mirat, però, es tracta d'un clixé que no aporta informació nova: que el jutge ha vist els preceptes esmentats és obvi, perquè precisament els acaba d'esmentar, i que n'ha vist d'altres d'aplicables, sense determinar-los, resulta buit de contingut. Per tant, podem suprimir aquesta fórmula.

~~Me n'han donat compte.~~ S'han rebut les actuacions anteriors. Registreu-les al llibre corresponent.

Una de les funcions dels secretaris judicials és la dació de compte, és a dir, han d'informar el jutge dels escrits que s'han rebut, del transcurs dels terminis processals, etc. És per això que en castellà moltes provisions comencen amb la fórmula *dada cuenta*, que podríem traduir per *me n'han donat compte* o per *el secretari me n'ha donat compte*. Ara bé, tenint en compte que del contingut de la provisió ja se'n desprèn que el secretari ha complert la seva funció, podem considerar redundant la fórmula i en podem prescindir.

~~El procurador Albert Gavalrà, en nom i representació de Núria Guàrdia, ha presentat l'escrit anterior.~~

Fer alguna cosa en representació d'algú ja implica fer-la en nom d'algú. Per tant, l'expressió resulta redundant i podem reduir-la.

~~Per tant, és procedent, d'acord amb el que estableix l'article 789 de la LECr, incoar diligències prèvies per als fins legalment establerts.~~

~~De la manera més procedent en dret, sol·licito que admeteu aquesta demanda.~~

34

Si apliquem la recomanació de plantejar-nos si el que escrivim és necessari o és sobrer, ens adonarem que és preferible eliminar aquesta mena d'expressions, ja que allarguen la frase i no aporten cap informació.

~~Us recordem que és urgent que compliu la sol·licitud de traducció de nom propi que us vam trametre al seu dia.~~

Al seu dia és un clixé totalment buit de contingut (no ens informa del dia que es va trametre la sol·licitud, sinó que senzillament ens diu que es va trametre un dia). És per això que no cal fer servir aquesta forma.

~~Us sol·licito que, un cop acomplertes les diligències, em retorneu aquest ofici al més aviat possible; així administrareu justícia, cosa que jo també faré amb casos vostres en situacions semblants.~~

Si observem la concisió com a criteri de redacció, ens adonarem que hi ha una part sobrerera (és obvi que fer el que sol·licita un jutge és una manera d'administrar justícia, i encara és més obvi que ell mateix ho haurà de fer en casos semblants), per la qual cosa podem estalviar-nos aquest comentari.

Malgrat les observacions que acabem de fer, però, cal admetre que la llengua és un sistema que permet certes redundàncies, i que són del tot defensables quan hi ha voluntat de donar èmfasi a la idea que volem transmetre. Ara bé, hem d'evitar en la mesura que puguem els clixés sense sentit i les expressions innecessàries, que no escauen a un llenguatge tècnic com és el judicial.

En escriure un text hem de plantejar-nos la necessitat de cada expressió que utilitzem i evitar les fórmules supèrflues.

Notifiqueu **a** les parts compareixents aquesta Sentència.
aquesta Sentència

L'ordre lògic de l'adjectiu

En general, els adjectius qualificatius se situen darrere dels noms. El llenguatge judicial, però, transgredeix aquest ordre sistemàticament, fenomen que cal evitar.

Les parts personades han formulat els ~~corresponents~~ ~~escrits~~ de qualificació provisional. **escrits corresponents**

D'acord amb el que ha disposat la jutgessa en l'~~esmentat~~ ~~procediment~~, practiqueu ~~les següents diligències~~. **el procediment esmentat**
diligències següents

Només hi ha uns quants adjectius qualificatius que s'han de situar davant del nom, com ara *pròxim*, *presumpte*, etc. Els reconeixem perquè és gairebé impossible de posar-los al darrere.

La **pròxima** sessió del judici tindrà lloc dimarts.
El **presumpte** culpable va negar els fets que se li imputaven.
Cal notificar-ho als **possibles** interessats.

En tot cas, cal tenir present que podem alterar ocasionalment l'ordre de l'adjectiu, però hem d'evitar fer-ho d'una manera sistemàtica.

Hem d'ordenar els elements de les frases d'una manera natural i evitar artificiositats impròpies d'un llenguatge tècnic.

En general, cal posar els adjectius qualificatius darrere dels substantius que acompanyen.

1.2.3. La longitud adequada de la frase i la divisió en paràgrafs

En llenguatge judicial sovint hi ha una tendència a construir frases amb una llargada excessiva, que poden fer el text incompreensible. Aquesta manera de redactar es basa en la utilització d'una gran quantitat d'informació supèrflua; en un abús de substantius, d'oracions subordinades i de gerundis tot sovint incorrectes, com també en un mal ús dels signes de puntuació i dels mots connectors (vegeu els capítols 1.2.1, 1.2.4, 1.2.5, 1.3.1 i 3.3).

La concisió i la claredat en un text judicial són qüestions tan importants que, significativament, diversos textos legislatius en parlen. Així, per exemple, l'article 2.1 de l'Ordre ministerial, de 7 de juliol de 1986, per la qual es regula la confecció de material imprès i s'estableix l'obligatorietat de consignar determinades dades en les comunicacions i escrits administratius, disposa:

“En l'elaboració material dels documents i de les comunicacions administratives, en especial dels que hagin d'anar adreçats als particulars, s'ha de disposar el text de forma clara i concisa, utilitzant paràgrafs breus i separats, i evitant que apareguin apartats que tinguin una extensió o una complexitat que dificulti innecessàriament la interpretació del contingut.”

L'article 209.2 de la Llei d'enjudiciament civil també remarca la necessitat d'escriure d'una forma clara i concisa.

38

“En els antecedents de fet s'han de consignar, amb la claredat i la concisió possibles i en paràgrafs separats i numerats, les pretensions de les parts...”

Determinar la longitud màxima d'una frase és difícil, però sembla que el límit per entendre'n el contingut amb una sola lectura es troba al voltant de les 20 paraules, sense comptar-hi els articles, les preposicions ni les conjuncions.

Amb el text següent podem comprovar que la llargada excessiva de les frases, que s'han anat encadenant sense mesura, provoca que la comprensió sigui més difícil.

Aquesta causa prové de les diligències prèvies número 178/2001 del Jutjat d'Instrucció número 20 de Barcelona, incoades arran d'una querella que va interposar Jaume Segura i Pagès contra Tomàs Palau Duch per un presumpte delictes de calúmnies i que fou admesa a tràmit mitjançant una interlocutòria del jutjat instructor del dia 15 d'abril, i en les quals l'advocada del querellant en el tràmit de qualificació va formular les seves conclusions provisionals i va dirigir l'acusació contra l'inculpat esmentat, mentre que el Ministeri Fiscal va demanar el sobreseïment lliure de les actuacions, ja que segons el seu parer els fets denunciats no constitueixen un delictes, i, havent dictat el mateix Jutjat la interlocutòria d'obertura de judici oral contra l'acusat esmentat i havent-se traslladat la causa a la defensa, aquesta part va formular les seves conclusions provisionals i va demanar que s'absolgués el seu representat.

En canvi, si el reescrivim utilitzant frases breus, veiem que en resulta un text molt més llegidor.

Aquesta causa prové de les diligències prèvies número 178/2001, del Jutjat d'Instrucció número 20 de Barcelona, incoades arran d'una querella que va interposar Jaume Segura i Pagès contra Tomàs Palau Duch per un presumpte delictes de calúmnies. El Jutjat va admetre-la a tràmit mitjançant una interlocutòria del dia 15 d'abril.

L'advocada del querellant, en el tràmit de qualificació, va formular les conclusions provisionals, en què va dirigir l'acusació contra l'inculpat esmentat. Per contra, el Ministeri Fiscal va demanar el sobreseïment lliure de les actuacions, ja que considerava que els fets denunciats no constitueixen un delictes.

El mateix Jutjat va dictar una interlocutòria d'obertura de judici oral contra l'acusat. Un cop traslladada la causa a la defensa, aquesta part va formular les conclusions provisionals, en què demanava que s'absolgués el seu representat.

A més a més de la brevetat de les frases, un altre factor que ajuda a comprendre'n el contingut és, tal com exposen els articles citats més amunt i com il·lustra l'exemple anterior, distribuir en paràgrafs els diferents blocs d'informació.

Cada paràgraf forma una unitat perquè tracta d'un aspecte particular dins del conjunt del text, cosa que visualment es reflecteix d'una manera molt clara per la línia en blanc que els separa. No podem determinar la longitud ideal d'un paràgraf, però cal tenir en compte que quan són massa llargs no conviden a la lectura.

Per redactar textos entenedors cal no excedir-nos en la llargada de les frases i agrupar-les en paràgrafs.
Cada paràgraf ha d'estar cohesionat pel tipus d'informació que conté.

1.2.4. Els mots connectors

Els connectors són mots que serveixen per organitzar el text de manera que en resulti una lectura més fàcil i clara. Al capítol anterior parlàvem de la necessitat de dividir el text en paràgrafs, que alhora han de contenir frases breus. Doncs bé, els mots connectors i els signes de puntuació són el mitjà per cohesionar les frases d'un paràgraf i els paràgrafs entre si.

Hem escrit un paràgraf amb frases breus separades per punts. Si el comparem amb el segon paràgraf, ens adonarem que aquest darrer és més intel·ligible, perquè els mots destacats (connectors) hi juguen un paper fonamental a l'hora d'explicitar la relació entre les oracions.

El testimoni va ser citat en forma legal. No va assistir al judici. No va al·legar cap raó que en justificués la incompareixença. És procedent disposar-ne la detenció. Volem assegurar-ne la presència a la propera sessió del judici.

Tot i que el testimoni va ser citat en forma legal, no va assistir al judici ni va al·legar cap raó que en justificués la incompareixença. Per tant, és procedent disposar-ne la detenció per tal d'assegurar-ne la presència a la propera sessió del judici.

Així, *tot i que* indica una relació d'oposició (va ser citat però no s'hi va presentar); *ni* lliga dues accions no dutes a terme (assistir al judici i al·legar una raó); *per tant* introdueix una conseqüència (ha de ser detingut com a conseqüència de no haver assistit al judici sense haver-ho justificat), i *per tal de* introdueix una finalitat (assegurar la presència del testimoni al judici).

Els dos paràgrafs següents també exemplifiquen la importància d'enllaçar adequadament les frases d'un text.

Uniu a les actuacions la diligència de notificació anterior. Atès que la Sentència és ferma, lliureu un exhort al Registre Civil d'Olot per tal que n'inscrigui la decisió a l'acta de naixement, com també un ofici a l'Oficina Provincial del Cens Electoral a fi que dugui a terme les actuacions pertinents, d'acord amb l'article 3.1 de la LOREG. D'altra banda, formeu un expedient de jurisdicció voluntària per constituir la tutela.

Atès que ens presenta una causa; *per tal que* i *a fi que* introdueixen una finalitat; *com també* aplega dos elements (l'ofici i l'exhort); *d'acord amb* introdueix l'article en què es fonamenta la decisió, i *d'altra banda* introdueix un aspecte nou al tema.

Un cop examinades les actuacions, consta de manera inequívoca que ha acabat el termini d'interposició del recurs, ja que va ser presentat el 19 de febrer de 2002, mentre que l'acte impugnat va ser notificat a l'actor el 20 de gener de 2002. Per tant, d'acord amb el que disposa l'article 51.1.d de l'LRJCA, no és procedent admetre'l.

Ja que introdueix la causa de la finalització del termini; *mentre que* indica oposició; *per tant*, una conseqüència (no admetre'l), i *d'acord amb* introdueix l'article en què es basa la resolució.

Tot seguit presentem una llista de connectors, exemplificats i dividits segons les funcions bàsiques.

<p>Per expressar una causa</p>	<p>a causa de / a causa que arran de atès que com que de resultes de gràcies a ja que per culpa de perquè vist que</p>	<p>No s'ha pogut constituir el tribunal a causa de la incompareixença d'un jurat. Arran de l'accident, la treballadora va patir lesions lleus. Escau no admetre el recurs, atès que ja s'ha exhaurit el termini. Com que la persona acusada no ha comparegut, no s'ha pogut celebrar el judici. De resultes dels fets exposats, és procedent embargar els béns de la demandada. Gràcies al recurs, les matèries processals no queden excloses de la tasca del Tribunal Suprem. És procedent disposar-ne el sobreseïment, ja que es compleix aquesta excepció. Si per culpa dels més-dients deixa de tenir efecte la venda, perden el dipòsit que hagin efectuat. La defensa ha al·legat l'excepció de cosa jutjada perquè l'acusat ja havia estat jutjat. Vist que la part demandant no ha comparegut i ho ha justificat, ajorno la vista.</p>
<p>Per expressar una conseqüència</p>	<p>així doncs consegüentment de manera que en conseqüència en efecte és per això que per consegüent per la qual cosa per tant</p>	<p>No he apreciat mala fe en el demandat; així doncs, és procedent absoldre'l. La jutgessa es declara incompetent per conèixer de la demanda i, consegüentment, se n'absté. Aquests articles tampoc no són aplicables, de manera que ens trobem davant d'un supòsit de procediment indeterminat. Cap de les parts no n'ha sol·licitat la recepció a prova; en conseqüència, les actuacions queden concluses per a sentència. En efecte, de les actuacions es desprèn que la conducta de l'intern no ha estat acreditada. No s'han aportat proves suficients; és per això que escau absoldre l'acusat. Ha transcorregut el termini de deu dies i la part demandant no ha contestat el requeriment; per consegüent, escau arxivar les actuacions. S'ha provat el fet, per la qual cosa condemno la part demandada. No es consideren necessàries les diligències sol·licitades; per tant, és procedent confirmar la interlocutòria de conclusió.</p>

Per expressar una condició o una excepció	llevat de / llevat que posat que sempre que si si no tret de / tret que	Si alguna de les subhastes no es pot fer el dia assenyalat, cal fer-la l'endemà, llevat que sigui festiu. Posat que no hi comparegueu, sereu declarada rebel. El tribunal pot ampliar el benefici de la condemna condicional sempre que es compleixin els requisits que estableix la llei. Si l'al·legació és certa, pot justificar el retard en el pagament. Hem d'admetre, si no volem incórrer en una contradicció, que les declaracions són contraposades. El judici se celebrarà igualment, tret que al·legui una causa justificada.
Per introduir un tema nou o per situar-nos-hi	amb referència a amb relació a d'altra banda en relació amb pel que fa a quant a referent a respecte a / respecte de	Amb referència al procediment 78/2000, us envio aquest ofici perquè citeu el policia local número 4567. Amb relació a l'accident, ningú no en discuteix la qualificació. D'altra banda , el recurrent sol·licita que se suspengui la Sentència que impugna. En relació amb les proves, admeto les que va proposar el Ministeri Fiscal. Pel que fa al delictes atribuït inicialment a l'acusada, escau sobreseure les actuacions. Quant als fets objecte d'aquest judici de faltes, el denunciador renuncia a les accions civils. Referent a les costes causades, no és procedent fer-ne un pronunciament exprés. Respecte a aquesta activitat penitenciària, de naturalesa administrativa, els jutjats de vigilància penitenciària no hi tenen atribuïda cap competència.
Per continuar sobre un mateix tema o per afegir-hi elements	així com així mateix alhora a més / a més a més com també	El recurrent sol·licita que el Tribunal declari nul·les les resolucions, així com que aixequi la prohibició de les comunicacions amb el seu advocat. Notifiqueu aquesta resolució a la condemnada i al Ministeri Fiscal; així mateix , comuniqueu-la al Registre Central de Penats i Rebels. Us notifico la resolució adjunta, i alhora us cito perquè comparegueu en un termini de nou dies. A més a més , si el fet es comet amb un vehicle de motor, pot imposar-se la privació del permís de conducció. L'amistat íntima és una causa legítima de recusació, com també ho és una enemistat manifesta.

Per continuar sobre un mateix tema o per afegir-hi elements	encara més i també	L'oposició a l'execució es pot fonamentar en les mateixes causes que corresponguin a l'executat, i, encara més , en el fet que els béns de guany no han de respondre al deute pel qual s'ha despatxat l'execució. La Secció Primera de l'Audiència Provincial de Girona va acordar d'admetre el recurs, i també de demanar les actuacions.
Per marcar ordre	a continuació d'una banda [...] de l'altra en acabat en primer [segon, tercer, etc.] lloc finalment seguidament tot seguit	A continuació estenc l'acta, que signa el declarant juntament amb mi. D'aquesta manera el jutge pot, d'una banda , valorar les proves practicades i, de l'altra , determinar si ha de mantenir la denegació. En acabat , arxiveu el procediment sense fer més tràmits. En primer lloc , impugnem les sancions per la seva mateixa naturalesa, i, en segon lloc , pel caràcter de l'òrgan que les imposa. Finalment sol·liciten que es peritin els danys. En acabat, estenc aquesta acta, la llegeixo i, seguidament , la signen el declarant i la resta d'assistents. Tot seguit es compleix el que el jutge ha ordenat. En dono fe.
Per expressar una finalitat	a fi de / a fi que a l'efecte de perquè per tal de / per tal que	Us envio una testimoniança de l'escrit del Ministeri Fiscal a fi que practiqueu les diligències de prova indicades. El dia 11 de juliol de 2002 es va disposar l'empresonament provisional de l'acusat a l'efecte d'assegurar-ne la presència al judici oral. Cal traslladar les actuacions al Ministeri Fiscal perquè en el termini de cinc dies sol·liciti el que consideri oportú. Envieu-nos un exemplar de l'edicta per tal d'unir-lo a les actuacions.
Per indicar oposició	així i tot amb tot ara bé d'altra banda en canvi	Aquests preceptes permeten de resoldre sobre el conflicte; així i tot , cal fer unes quantes consideracions més. El jutge ha de dictar sentència en 12 dies; amb tot , aquest termini pot ampliar-se. El declaro insolvent; ara bé , si millora la seva situació econòmica haurà de pagar les costes. La LOGP reconeix el dret dels reclusos a les comunicacions. D'altra banda , però, aquestes poden ser suspeses. El demandant afirma que la demandada ha incomplert el contracte; en canvi , aquesta ho nega.

Per indicar oposició	<p>encara que</p> <p>malgrat que</p> <p>mentre que</p> <p>no obstant això</p> <p>per contra</p> <p>però</p> <p>sens perjudici</p> <p>si bé</p> <p>sinó</p> <p>tanmateix</p> <p>tot i això</p> <p>tot i que</p>	<p>Cal unir l'informe a les actuacions, encara que es rebi passat el termini de prova.</p> <p>El testimoni no va comparèixer al judici, malgrat que havia estat citat en la forma legal.</p> <p>La defensa demana l'absolució, mentre que l'acusació particular demana la pena de presó.</p> <p>Disposo suspendre la condemna. No obstant això, quedarà sense efecte si el penat incompleix l'obligació esmentada.</p> <p>El perjudicat sol·licita la pena de presó per al denunciat; per contra, aquest sol·licita que l'absolguin.</p> <p>La via de l'empara no és l'adequada, però queden oberts altres procediments.</p> <p>Proposo les mesures següents, sens perjudici d'ordenar-ne de noves si es produeix una queixa en la forma legal.</p> <p>El termini per practicar la prova és de 20 dies, si bé pot atorgar-se'n un d'extraordinari.</p> <p>El testimoni manifesta que els fets no van esdevenir-se al vespre, sinó al matí.</p> <p>L'article 5 estableix què cal fer en aquest cas; tanmateix, l'article 6 hi posa límits.</p> <p>El fiscal estima, tot i això, que l'acció és sostenible.</p> <p>Tot i que els fets encara presenten les característiques d'un delictes, escau reformar d'ofici la interlocutòria.</p>
Per introduir allò en què ens basem	<p>d'acord amb</p> <p>de conformitat amb</p> <p>en virtut de</p> <p>segons</p>	<p>D'acord amb el que disposa la Sentència adjunta, excarcereu el pres indicat.</p> <p>De conformitat amb l'article 790 de la LECr, escau admetre a tràmit les proves.</p> <p>En virtut de la resolució dictada avui, us cito en qualitat de testimoni.</p> <p>Segons l'article 164.2 de l'LPL, cal citar el Ministeri Fiscal.</p>

Utilitzar adequadament els mots connectors ajuda a fer els paràgrafs més comprensibles.

1.2.5. Les construccions nominals

En els documents judicials trobem sovint un excés de substantius allà on en una redacció més natural trobaríem verbs o adjectius formats amb la mateixa arrel. Així, per exemple, és habitual llegir frases com ara aquesta:

Declaro ~~la competència d'aquest Jutjat~~ per ~~a l'enjudiciament de la causa~~ i dispo-
~~so~~ ^{competent} ^{enjudiciar}
~~la continuació de la tramitació d'aquestes diligències.~~
 que continueu tramitant

Si defugim aquestes construccions nominals i les substituïm per verbs o per adjectius, ens queda un text molt més lleuger.

És recomanable no abusar dels substantius, ja que se'n deriven textos enfarfegats i poc entenedors. Subratllem que ens referim a evitar-ne un excés, i no pas a abandonar sistemàticament tots els substantius, cosa que, d'altra banda, resultaria impossible.

Podem distingir dos tipus d'abús de construccions nominals, que es resolen de maneres diferents.

1. Quan trobem un substantiu que en un llenguatge més natural, no tan artificios, seria un verb o un adjectiu format amb la mateixa arrel

Per resoldre aquest cas, es tracta senzillament de transformar el substantiu en el verb o en l'adjectiu corresponent.

45

És procedent ~~l'admissió~~ i ~~la pràctica de~~ les proves proposades per les parts, i
^{admetre} ^{practicar}
~~l'assenyalament del judici.~~
^{assenyalar el}

~~Atesa la fermesa de la Sentència dictada en apel·lació,~~ dispo ~~so~~ ~~la seva~~ ~~execució.~~
 Atès que la Sentència dictada en apel·lació és ferma ^{executar-la}

Envieu-nos l'informe mèdic per ~~a la seva~~ ~~unió~~ a les actuacions.
^{unir-lo}

D'acord amb els articles 834, 839 i els següents de la Llei d'enjudiciament criminal, escau ~~la declaració de rebel·lia de la persona esmentada~~ i ~~la suspensió de la causa~~
^{declarar rebel} ^{suspendre}
 fins que no s'hagi trobat.

Després de ~~la pràctica de~~ les diligències, dispo ~~so~~ ~~el seu~~ ~~arxivament~~ perquè no hi ha
^{practicar} ^{arxivar-les}
 prou fonaments per ~~a l'exercici d'accions penals.~~
^{exercir}

2. Quan trobem verbs buits

És a dir, quan trobem verbs amb poc significat per si mateixos (com ara *realitzar*, *procedir a*, *efectuar*, *dur a terme*, etc.), que només prenen sentit pel substantiu que els acompanya. Per evitar aquestes construccions cal substituir el verb buit per un verb format amb l'arrel del substantiu adjunt.

Faig constar que tot seguit ~~procedeix a l'arxivament del~~ recurs, d'acord amb el que disposa la Sentència. arxivo el

~~Procediu al lliurament de~~ l'expedient administratiu a la representació de la part actora. Lliureu

Cal ~~realitzar la pràctica de~~ les diligències indicades. practicar

Segons l'article 1697 del Codi civil, un soci compromet la societat davant de tercers només quan ~~la seva actuació es duu a terme~~ en nom de la societat. actua

Us trameto el certificat de naixement perquè ~~dugueu a terme la seva inscripció~~ al registre corresponent. l'inscrigueu

De vegades podem arribar a trobar dos verbs buits seguits, fenomen que hem d'evitar mitjançant el mateix sistema.

~~Procediu a efectuar la citació del~~ testimoni. Citeu el

Hem d'evitar abusar dels substantius, que sovint poden substituir-se per verbs o adjectius, ja que així en resulten textos més clars. Així mateix, cal evitar els verbs buits.

1.3. Questions grammaticals

1.3.1. El gerundi

En llenguatge judicial hi ha una tendència exagerada a utilitzar el gerundi (*traslladant, trametent, detenint*, etc.). A banda que l'ús d'aquesta forma acostuma a comportar frases llargues i poc entenedores, s'hi afegeix el fet que en la majoria de casos es fa servir d'una manera incorrecta.

1. El gerundi és incorrecte quan expressa una acció posterior a la del verb principal o que n'és la conseqüència

Per evitar aquesta incorrecció, en comptes d'unir les accions amb un gerundi, podem fer-ho mitjançant una *i*, o bé amb algun signe de puntuació.

La policia ha excarcarat el pres ~~traslladant-lo~~ al Jutjat.
i l'ha traslladat

Traslladar el pres és posterior al fet d'excarcarat-lo, per la qual cosa el gerundi és incorrecte.

Per assegurar-nos que l'acció del gerundi no és posterior, podem fer la prova de posar-lo davant del verb principal. Si la frase resultant té sentit, com en aquests casos, vol dir que el gerundi és correcte.

L'intern sol·licita l'empara **basant-se** en el mateix contingut dels acords sancionadors.
Basant-se en el mateix contingut dels acords sancionadors, l'intern sol·licita l'empara.

La Secció Tercera va disposar d'admetre el recurs, **havent-se presentat** les al·legacions dins del termini.
Havent-se presentat les al·legacions dins del termini, la Secció Tercera va disposar d'admetre el recurs.

En canvi, si capgirem les frases següents, comprovem que no tenen sentit. Els gerundis són, doncs, incorrectes.

L'empresari va fugir amb els diners, **detenint-lo** la policia a l'aeroport.

Prova del canvi d'ordre:

~~Detenint-lo la policia a l'aeroport, l'empresari va fugir amb els diners.~~

L'empresari va fugir amb els diners i la policia el va detenir a l'aeroport.

Amb l'ordre invertit, la frase perd el sentit, cosa que vol dir que l'acció del gerundi *detenint-lo* és posterior a l'acció de fugir. Per tant, és incorrecte i cal corregir-lo.

L'acusat va lligar la jove, **crident aquesta**, **acudint-hi poc** després la policia.

Prova del canvi d'ordre:

~~Cridant aquesta, acudint-hi poc després la policia, l'acusat va lligar la jove.~~

L'acusat va lligar la jove; aquesta va cridar i la policia va acudir-hi poc després.

En aquest exemple podem veure l'ús incorrecte que es fa del gerundi per expressar una successió d'esdeveniments, que resollem mitjançant un signe de puntuació i una *i*.

La jutgessa exhorta les parts que arribin a un acord amistós, **aconseguint conciliar-les en els termes següents.**

Prova del canvi d'ordre:

~~Aconseguint conciliar-les en els termes següents, la jutgessa exhorta les parts que arribin a un acord amistós.~~

La jutgessa exhorta les parts que arribin a un acord amistós. **Aconsegueix conciliar-les en els termes següents.**

En aquest cas cal corregir *aconseguint* perquè expressa una conseqüència i, per tant, una acció posterior a exhortar.

Els gerundis correctes solen expressar la manera de dur a terme l'acció que expressa el verb principal. És per això que una altra prova per reconèixer un gerundi correcte és fer la pregunta: *com?* (Ens referim ara a les formes de present, com ara *anotant, arxivant, absolent, basant-se*, etc. Les formes de passat, com ara *havent anotat, havent arxivat, havent absolt*, etc., tot i que són correctes, no admeten la prova de preguntar *com?*)

La jutgessa ha obert la sessió **llegint** l'acta.

Com ha obert la sessió la jutgessa? La resposta és: *llegint l'acta*. Per tant, el gerundi és correcte.

La jutgessa ha obert la sessió **criçant** tot seguit els testimonis.

i ha cridat

Com ha obert la sessió la jutgessa? La resposta no pot ser: *criçant tot seguit els testimonis*. En aquest cas el gerundi no expressa la manera d'obrir la sessió (a diferència del que passava en l'exemple anterior), sinó que expressa una acció posterior. Per tant, és incorrecte.

2. El gerundi és incorrecte quan serveix per expressar una acció independent de l'acció expressada pel verb principal

És a dir, tal com hem vist al punt anterior, el gerundi correcte expressa una acció simultània o anterior a la del verb principal. A més a més, hi està lligada perquè generalment indica la manera de dur-la a terme.

El condemnat ha sortit de la sala de vistes **insultant** la part contrària.

Insultant és una acció simultània a la de sortir, i n'és dependent perquè expressa la manera de sortir.

He notificat la resolució **llegint-la** en veu alta.

Per mitjà de la lectura, la resolució queda notificada. Per tant, *llegint* expressa la manera de notificar-la.

Podem observar que aquestes frases del tot correctes que acabem de veure, en què hi ha una relació de dependència del gerundi, tindrien un sentit diferent si les deslliguéssim i les convertíssim en frases independents unides per una *i*.

El condemnat ha sortit de la sala de vestes i ha insultat la part contrària.

He notificat la resolució i l'he llegida en veu alta.

En canvi, les frases següents són incorrectes, perquè s'ha utilitzat el gerundi com a connector per unir accions que de fet estan deslligades. Contràriament al que passava amb els dos exemples anteriors, podem comprovar que conserven el mateix sentit si, per mitjà d'una *i* o d'un punt i seguit, les convertim en frases independents. Justament és aquest el procediment per corregir aquest tipus de gerundi.

L'actora va continuar prestant serveis a l'empresa demandada fins al 14.11.01, ~~reconeixent-ho així~~ el representant legal de l'empresa.
i així ho reconeix

La demandant afirma que en aquell moment vivia amb el marit, ~~insistint~~ que encara no s'havia trencat la convivència. i insisteix

Esbrineu el parador de la persona denunciada, ~~essent el seu últim domicili conegut~~ l'avinguda de Catalunya, 2, d'Amposta. . El seu últim domicili conegut és a

Entre aquesta mena d'errors, és molt freqüent utilitzar el gerundi per enllaçar accions judicials tan lligades que interpretem com a accions simultànies (val a dir que molt sovint aquest tipus d'incorrecció coincideix amb la que ja hem vist al primer apartat). Seria el cas, per exemple, de citar algú i advertir-lo dels drets que té, de notificar una resolució i fer saber els recursos que s'hi poden interposar, o bé d'expedir una testimoniança i inserir-ne l'original al llibre de registre. En realitat, però, es tracta d'accions consecutives, físicament impossibles d'executar alhora.

Citeu l'acusat ~~advertint-lo~~ que si no compareix serà multat.
i advertiu-lo

Com hem de citar l'acusat? La resposta podria ser: trucant-li per telèfon, enviant-li un telegrama, lliurant-li una cèdula o per algun altre mitjà, però no pas advertint-lo que si no compareix serà multat, perquè una advertència no és una manera de citar. Així doncs, cal unir les accions amb una *i*, i no pas amb un gerundi.

3. El gerundi també és incorrecte quan s'utilitza per especificar un tipus de document

Un cas típic d'aquesta incorrecció el trobem en el mateix títol dels documents (*sentència condemnant*, *interlocutòria disposant*, etc.). Aquests errors s'han de resoldre substituint el gerundi per un adjectiu qualificatiu (*absolutori*, *denegatòria*, etc.), per una frase de relatiu (*on*, *en què*, *que*, *pel qual*, *mitjançant el qual*, etc.) o bé per la construcció *per* + infinitiu. Cada context determinarà quina és la solució més adient.

Sentència absolent l'acusat

en què / en la qual / mitjançant la qual s'absol l'acusat
 que absol l'acusat
 absolutòria

La jutgessa ha dictat una interlocutòria ordenant la reconstrucció dels fets.

que / en què / en la qual / mitjançant la qual ordena

S'ha llegit una resolució denegant el que havia sol·licitat la part demandada.

que denega
 en què / en la qual / mitjançant la qual es denega

El magistrat ha dictat una resolució requerint a la sol·licitant que presenti la prova.

per requerir
 que / en què / en la qual / mitjançant la qual requereix

Llei regulant les funcions del tribunal del jurat

que regula
 en la qual / mitjançant la qual / en què es regulen

Tot seguit, i un cop vista la gran quantitat de casos en què cal descartar l'ús del gerundi, en presentem uns quants de correctes, és a dir, casos en què el gerundi expressa una acció que és anterior o simultània a la del verb principal i que en depèn.

El testimoni declara que el denunciat va trencar el vidre donant-hi cops de martell.

Canvi d'ordre possible: El testimoni declara que el denunciat, donant-hi cops de martell, va trencar el vidre. Com va trencar el vidre? Donant-hi cops de martell.

Acaba la fonamentació sol·licitant que es declari nul l'acord de 10 de maig.

Canvi d'ordre possible: Sol·licitant que es declari nul l'acord de 10 de maig acaba la fonamentació. Com acaba la fonamentació? Sol·licitant que es declari nul l'acord.

El jutge motiva la decisió aplicant l'article 76.2 de la Llei general penitenciària.

Canvi d'ordre possible: Aplicant l'article 76.2 de la Llei general penitenciària el jutge motiva la decisió. Com motiva la decisió? Aplicant l'article 76.2 de la Llei general penitenciària.

Demana l'absolució basant-se en la interpretació d'aquests preceptes.

Canvi d'ordre possible: Basant-se en la interpretació d'aquests preceptes demana l'absolució. Com demana l'absolució? Basant-se en la interpretació d'aquests preceptes.

Havent estimat el conflicte de jurisdicció, declarem competent el Jutjat de Vigilància Penitenciària núm. 4 de Barcelona.

En aquesta frase tenim una forma de passat (*havent estimat*). Com ja hem dit, en aquests casos no ens serveix la prova del *com*, però és fàcil comprovar que l'acció d'estimar el conflicte de jurisdicció és anterior a la de declarar la competència del Jutjat, ja que, a més a més, tenim el gerundi situat davant del verb principal.

La majoria de gerundis utilitzats en llenguatge judicial són incorrectes. Hem de rebutjar els que s'utilitzen per expressar una acció posterior a la del verb principal o que n'és la conseqüència, una acció independent de la del verb principal, com també els que especifiquen un tipus de document.

1.3.2. Les formes de passat

Quan volem expressar una acció ja acabada feta en un temps encara actual (aquest matí, avui, aquesta setmana, aquest mes, enguany, etc.), utilitzem la forma *he, has, ha, hem, heu, han* + participi (*he fet, has indicat, ha prescrit*, etc.).

Avui he enviat el telegrama.
Fa una estona que m'ha trucat l'advocada.

En canvi, quan situem una acció ja acabada en un període de temps en què ja no ens trobem (ahir, fa un mes, l'any passat, etc.), utilitzem la forma *vaig, vas, va, vam, vau, van* + infinitiu (*vaig fer, vas indicar, va prescriure*, etc.).

Ahir vaig enviar el telegrama.
El mes passat em va trucar l'advocada.

Ara bé, de vegades trobem aquest darrer temps passat en contextos propis del primer, fenomen que, a més de ser gramaticalment incorrecte, pot provocar confusions.

~~Vaig notificar~~ la resolució anterior al procurador esmentat, que signa a continuació.
He notificat
 En dono fe.

54

Amb l'ús de *vaig notificar*, interpretem que la notificació va ser feta ahir, abans-d'ahir o potser fa un mes, però de cap manera avui o fa una estona, per la qual cosa cal esmenar el temps verbal.

De la mateixa manera seria incorrecte dir:

~~Vaig requerir~~ a l'acusada que presti la fiança imposada i, tot seguit, perquè en quedi
He requerit
 constància, signa.

Finalment, una prova que demostra la immediatesa de l'acció que expressem i, per tant, la incoherència de formes com *vaig notificar* o *vaig requerir* és el fet que en els exemples que hem vist també hi escau el present.

Notifico la resolució anterior al procurador esmentat, que signa a continuació.
 En dono fe.

Requereixo a l'acusada que presti la fiança imposada i, tot seguit, perquè en quedi
 constància, signa.

Cal utilitzar apropiadament les diverses formes verbals per expressar el passat recent i el llunyà.

1.3.3. L'expressió de les obligacions

El futur (*podran, establirà, constituirà*, etc.) és un temps que expressa accions o estats que tindran lloc en un temps posterior, però molt sovint també el trobem utilitzat per donar ordres.

Ara bé, en el llenguatge judicial és recomanable no fer servir el futur per donar ordres, per tal de deixar clar el matis prescriptiu o d'obligatorietat de la frase i evitar que sigui interpretada com una mera descripció del futur.

Els acusats ~~indemnitzaran~~ l'empresa Grisan, SL, amb la quantitat de 1.000 euros.
han d'indemnitzar

D'aquesta afirmació, però, no se n'ha de desprendre que hàgim de rebutjar el futur en la documentació judicial, ja que és aquest el temps adient quan el que volem és constatar un fet que tindrà lloc més endavant, sense donar cap ordre a ningú.

Un cop transcorregut el termini, ~~disposaré~~ que es traslladi la demanda.

Podeu consultar les actuacions, que ~~seran~~ a la secretaria fins que s'exhaureixi el termini.

Durant el mes d'agost aquest Jutjat ~~assumirà~~ la recollida d'escrits.

Ara bé, en els casos que vulguem expressar obligacions de manera inequívoca és aconsellable, en comptes d'utilitzar el futur, triar una de les possibilitats següents:

55

▪ *He, has, ha, hem, heu, han + de + infinitiu*

En virtut d'aquest manament, l'encarregat dels calabossos ~~posarà~~ immediatament en llibertat el detingut.
ha de posar

Per tant, la part demandada ~~haurà d'abonar~~ els interessos legals de la quantitat reclamada des de la data de la interpel·lació judicial.
ha d'abonar

▪ *Cal + infinitiu*

La Llei estableix que ~~es traslladaran~~ les diligències prèvies a les parts acusadores.
cal traslladar

L'article 787.2 de la LECr determina que, en aquest supòsit, ~~es trametran~~ les actuacions a l'audiència provincial.
cal trametre

▪ L'imperatiu

Publiqueu-ho al BOP mitjançant edictes, ~~en els quals s'expressarà~~ la prohibició de fer pagaments a la persona fallida. ~~i expresseu-hi~~

Formeu un expedient de jurisdicció voluntària, ~~que es registrarà~~ al llibre corresponent. ~~i registreu-lo~~

▪ El present d'indicatiu

De vegades, especialment en els textos normatius, la manera més adequada d'expressar una obligació, així com d'expressar una possibilitat, és recórrer al present. El lector ha d'entendre que es tracta d'una afirmació vigent ja en el moment que la llegeix, i no pas a partir d'un temps futur. El català, com el francès i altres llengües, construeix les frases imperatives legals en present o amb una forma d'obligació, tenint més en compte el punt de vista de qui les llegeix que no pas el de qui les redacta.

Les sentències que recaiguin en els judicis de menor quantia ~~seran~~ apel·lables a ambdós efectes. ~~són~~

~~Serán~~ vàlides les actuacions judicials, tant les orals com les escrites, fetes en ~~Són~~ qualsevol de les dues llengües oficials, sense necessitat de traducció.

La Llei d'enjudiciament civil estableix que els litigants ~~podran~~ valer-se de tants testimonis com vulguin. ~~poden~~

Les parts ~~tindran~~ dret a rectificar aspectes secundaris de les seves pretensions ~~tenen~~ sense alterar-ne els fonaments.

Tothom que no estigui impedit per fer-ho ~~tindrà~~ l'obligació de comparèixer a la crida judicial. ~~té~~

Per contra, també cal que tinguem presents un seguit de construccions incorrectes com a formes d'obligació, que hem de corregir per alguna de les formes esmentades anteriorment.

▪ Tenir que + infinitiu

És una construcció del tot rebutjable.

Us comunico que ~~teni que~~ posar en llibertat la persona indicada. ~~heu de posar~~

▪ **Ser precís**

No té sentit d'obligació, sinó que només és correcte quan equival a 'ser exacte' (per exemple, *aquest mecanisme és precís*).

~~És precís registrar l'expedient de jurisdicció voluntària al llibre corresponent.~~

Registreu

▪ **Deure + infinitiu**

Expressa una probabilitat, i no pas una obligació.

Així, la frase:

L'advocat deu ser d'ofici.

Significa que sospitem que l'advocat és d'ofici, i no pas que ha de ser d'ofici. En aquest cas la podríem corregir, per exemple, dient:

L'advocat ha de ser d'ofici.

Quan trobem un futur per expressar una ordre, l'hem de substituir, depenent del context, per un present o per una de les formes pròpies d'obligació.

1.3.4. L'expressió de les condicions

El llenguatge judicial és un llenguatge cominatori, és a dir, formula un gran nombre d'amenaçes, que van lligades a l'acompliment de certes condicions.

Quan la part de la frase que conté la condició està en present d'indicatiu (*declaro, declares, declara, etc.*), la part de la frase que conté la conseqüència s'expressa normalment en futur (*seré, seràs, serà, etc.*).

Si no designeu un advocat, se us en designarà un del torn d'ofici.

condició

conseqüència

Si no declareu la veritat, sereu multat.

condició

conseqüència

La suspensió de la pena quedarà sense efecte si incorreu en un nou delicte.

conseqüència

condició

Si no hi interposeu cap recurs, aquesta resolució esdevindrà ferma.

condició

conseqüència

En canvi, és incorrecte utilitzar el pretèrit imperfet de subjuntiu (*al·legués, al·leguessis, al·legués, al·leguéssim, al·leguéssiu, al·leguessin*) per expressar la condició quan la part de la frase que conté la conseqüència s'expressa en futur (*tindré, tindràs, tindrà, etc.*). En aquests casos s'ha d'utilitzar el present d'indicatiu (*al·lego, al·legues, al·lega, al·leguem, al·legueu, al·leguen*).

58

~~El magistrat l'assabenta que la suspensió de la pena quedarà sense efecte si en el termini de 30 dies cometés un nou delicte.~~

condició

conseqüència

——comet

Si el jutge estimés que el fet no constitueix una infracció penal, manarà arxivar

estima

condició

conseqüència

les actuacions.

Si en la condició volem fer servir formes com *al·legués, cometés* o *estimés*, en la conseqüència hem d'utilitzar el condicional, és a dir, formes com *quedaria, manaria* o *esdevindria*.

Si aprovo l'examen, ho celebrarem.

Si aprovés l'examen, ho celebrariem.

Ara bé, les frases que resulten de seguir l'estructura del segon exemple fan pensar en situacions menys factibles, més incertes, en què se subratlla el dubte que l'acció arribi a esdevenir-se, tal com il·lustren els exemples següents.

Assabenteu la demandant que si no comparegués ni al·legués una causa justa que motivés la suspensió del judici, tindria per desistida la demanda.

El magistrat l'assabenta que la suspensió de la pena quedaria sense efecte si en el termini de 30 dies cometés un nou delict.

Cal, doncs, tenir en compte aquest matis, i reservar aquestes construccions per a situacions en què realment vulguem expressar una acció de realització molt incerta.

Quan una condició s'expressa en present, la conseqüència se sol expressar en futur.

En molts contextos el pretèrit imperfecte de subjuntiu (al·legués, compareguéssiu, etc.) serveix per expressar accions poc factibles.

1.3.5. La veu activa i la passiva

La manera més habitual d'expressar una acció és fent servir la veu activa, és a dir, amb frases com aquestes:

La metgessa forense reconeixerà la víctima.

subjecte verb actiu complement directe

La Secció Tercera ha vist el rotlle d'apel·lació núm. 24/2002.

subjecte verb actiu complement directe

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va estimar el recurs d'apel·lació.

subjecte verb actiu complement directe

Si en comptes d'aquestes formes verbals utilitzem la construcció composta per la forma corresponent del verb *ser* amb el participi del verb que ens interessa (*serà reconeguda, ha estat vist, va ser estimat*), en resulta l'anomenada *veu passiva*, que comporta una alteració dels elements de la frase.

Les construccions anteriors (actives) centaven l'atenció en l'autor de l'acció, mentre que aquestes (passives) ho fan en l'objecte.

La víctima serà reconeguda per la metgessa forense.

subjecte verb passiu complement agent

El rotlle d'apel·lació núm. 24/2002 ha estat vist per la Secció Tercera.

subjecte verb passiu complement agent

El recurs d'apel·lació va ser estimat pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

subjecte verb passiu complement agent

D'altra banda, la construcció passiva de vegades és un bon recurs per formular frases amb subjectes llargs i complements directes curts.

Els magistrats Cristina Soler i Puig, Josep M. Vilà i Ferrús, Enric Diumenjó i Palau, Ernest Duran i Sabater, i Maria Rovira i Ponç formen aquest Tribunal.

subjecte llarg verb actiu complement directe

curt

Aquest Tribunal és format pels magistrats Cristina Soler i Puig, Josep M. Vilà i Ferrús,

subjecte verb passiu complement agent

Enric Diumenjó i Palau, Ernest Duran i Sabater, i Maria Rovira i Ponç.

Hem vist com podem posar en segon terme l'autor de l'acció mitjançant la veu passiva. Si el que ens interessa és ni tan sols esmentar-lo, també podem servir-nos-en.

El recurs ha estat desestimat.

O bé recórrer a una construcció impersonal (vegeu, però, les restriccions que hi fem al capítol 1.1.1).

S'ha desestimat el recurs.

Així doncs, podem anar transformant una mateixa frase segons els nostres interessos:

El secretari ha denegat la sol·licitud.

És una veu activa: no volem posar en relleu ni ocultar cap element.

La sol·licitud ha estat denegada pel secretari.

Triem la veu passiva per posar en segon terme l'autor de l'acció, que és el secretari.

La sol·licitud ha estat denegada.

En aquest cas utilitzem la veu passiva sense esmentar l'autor de l'acció.

S'ha denegat la sol·licitud.

Fem servir aquesta forma impersonal perquè, com en la frase anterior, no ens interessa expressar l'autor de l'acció.

Totes les formes vistes fins ara són totalment correctes. Només cal subratllar que, tot i que certa retòrica judicial no acostuma a tenir-ho en compte, en general la veu activa és més natural i més entenedora que no pas la passiva. La veu passiva és un recurs útil en determinats contextos, però no pas la forma normal de redactar; per tant, hem de parar esment a reservar-la per als casos justificats.

Una construcció que hem d'evitar

Hi ha, però, una construcció totalment incorrecta relacionada amb les que hem vist fins ara. Es caracteritza perquè té una estructura de frase impersonal, és a dir, sense autor, a la qual, contradictòriament, s'afegeix l'autor de l'acció. Es tracta, doncs, de la barreja de dues construccions correctes:

Els fets han estat qualificats com a falta pel Ministeri Fiscal.

S'han qualificat els fets com a falta.

Quan barregem la primera opció (una oració passiva, en què s'expressa l'autor de l'acció introduït per la preposició *per*) amb la segona (una oració impersonal, que és justament la indicada per no expressar-lo), la frase esdevé incorrecta.

S'han qualificat els fets com a falta pel Ministeri Fiscal.

forma impersonal (sense autor de l'acció) autor de l'acció

El Ministeri Fiscal ha qualificat els fets com a falta.

Per la defensa del denunciat se sol·licita l'absolució.

La defensa del denunciat sol·licita

Per la representació processal del denunciant s'hi va interposar un recurs
La representació processal del denunciant hi va interposar
contenciós administratiu.

Per la representació de la part actora se sol·licita l'acumulació d'aquest
La representació de la part actora sol·licita
procediment al segon.

Un cop obert el judici, pel denunciant es manifesten els fets següents.
el denunciant manifesta

La veu activa és la forma més normal d'expressar les accions, i cal reservar la passiva per a casos justificats.

Cal rebutjar les construccions impersonals (es) en què aparegui l'autor de l'acció introduït per la preposició per.

1.3.6. La conjunció *que*

En textos administratius i jurídics és molt freqüent trobar-nos construccions d'aquest tipus:

Sol·licito reviseu l'informe annex.
 Demano tingueu per presentat l'escrit de denúncia.
 Esperem tingueu en compte la documentació adjunta.
 Acordem sigui arxivat el procediment.

Si comparem aquestes frases amb d'altres pròpies de la llengua general, ens adonarem que es diferencien en l'ús de la conjunció *que*. En els exemples jurídics anteriors s'havia elidit, mentre que els següents serien del tot inimaginables sense aquesta partícula.

Vull **que** vinguis d'hora.
 Espero **que** la carta arribi aviat.
 Demana **que** li tornin els diners.
 M'ha manat **que** acabi avui la feina.

Aquestes construccions es caracteritzen perquè el verb principal acostuma a expressar una petició, una voluntat o una decisió, com ara *demanar*, *sol·licitar*, *esperar*, *disposar*, *acordar*, etc., i la petició, la voluntat o la decisió consisteixen en una frase substituïble pel pronom *això* (tècnicament anomenades *frases subordinades substantives*). Ometre la conjunció *que* en aquesta mena de construccions és del tot incorrecte; per tant, cal que parem esment a no oblidar-nos-en.

Disposo **que** es practiqui una roda de reconeixement.
 verb de decisió + que + frase equivalent a això (Disposo això.)

L'actor sol·licita **que** li sigui designat un advocat del torn d'ofici.
 verb de petició + que + frase equivalent a això (L'actor sol·licita això.)

Així doncs, la forma correcta dels exemples inicials és la següent:

Sol·licito **que** reviseu l'informe annex.
 verb de petició + que + frase equivalent a això (Sol·licito això.)

Demano **que** tingueu per presentat l'escrit de denúncia.
 verb de petició + que + frase equivalent a això (Demano això.)

Adjuntem la documentació **que** esperem **que** tingueu en compte.
 verb de voluntat + que + frase equivalent a això
 (Esperem això.)

Acordem **que** sigui arxivat el procediment.
 verb de decisió + que + frase equivalent a això (Acordem això.)

És incorrecte suprimir la conjunció *que* quan introdueix frases substituïbles pel pronom *això* que depenen d'un verb que expressa peticions, voluntats

o decisions.

1.3.7. Els pronoms *en* i *hi* i l'ús de *mateix*

El català, així com passa amb altres llengües com ara el francès o l'italià, disposa dels anomenats pronoms febles adverbials (*en*, *hi*) per substituir determinats complements introduïts per una preposició.

Com que el castellà no té aquests pronoms, sovint passa que, a l'hora de redactar en català, n'ímitem construccions que, o bé resulten gramaticalment incorrectes (per exemple, amb el mal ús de *mateix*), o bé resulten feixugues i repetitives.

Recordem que el pronom *en*, a part de fer altres funcions, pot substituir determinats complements introduïts amb la preposició *de*, mentre que el pronom *hi*, a part de fer altres funcions, pot substituir determinats complements introduïts amb una preposició que no sigui *de* (*a*, *en*, *contra*, etc.).

Trameteu una testimoniança de la Sentència.

Trameteu-ne una testimoniança. (ne = de la Sentència)

Ha renunciat a l'advocat.

Hi ha renunciat. (hi = a l'advocat)

64

L'ús d'aquests pronoms, a més, ens ajuda a solucionar certs problemes de redacció del llenguatge judicial.

1. Eviten la repetició d'elements, ja que funcionen com a substituïts

Us envio adjunt l'edicte perquè el publiqui al *Butlletí Oficial de la Província*, i us demano que ens envieu un exemplar del *Butlletí* en què aparegui.

~~ens n'envieu un exemplar (n' = del Butlletí)~~

Si resideix fora del terme municipal no té l'obligació d'acudir a l'acte del judici, i pot apoderar una persona que presenti en aquell acte les proves de descàrrec de què disposi.

~~—hi presenti (hi = en aquell acte)~~

Tinc per interposat el recurs contenciós administratiu. Atès que aquest Tribunal és competent per conèixer del recurs esmentat, escau admetre'l.

~~conèixer-ne (-ne = del recurs esmentat)~~ _____

Mitjançant l'escrit de 19 de febrer de 2002 va sol·licitar que es revoqués la interlocutòria i que es practiquessin les diligències de prova que detallava en el dit escrit.

~~hi detallava (hi = en el dit escrit)~~

Cal parar una atenció especial en els casos en què cal substituir amb un pronom complements que no han estat enunciats explícitament, però que es dedueixen del sentit de la frase.

Amb data d'avui aquest Jutjat ha rebut una demanda procedent del Jutjat Degà. Tot seguit **n'**assabento la magistrada.

n' = de la recepció de la demanda

Ha transcorregut el termini legal sense que la part demandada hagi presentat l'escrit de contestació; tot seguit **en** dono compte a la jutgessa.

en = del fet que la part demandada no hagi presentat l'escrit de contestació

Torneu les actuacions esmentades a l'òrgan judicial de procedència i deixeu-**ne** constància a les actuacions.

-ne = del retorn de les actuacions a l'òrgan judicial de procedència

Pel que fa a l'advocat, l'acusat va manifestar que **en** volia un d'ofici.

en = un advocat

2. Eviten l'ús incorrecte del mot *mateix*

Els mots *mateix*, *mateixos*, *mateixa* i *mateixes* són incorrectes quan s'utilitzen per substituir un element ja esmentat.

Així, per exemple, les frases següents són correctes:

Manifesta que el camió que el va envestir circulava pel **mateix** carril i en el **mateix** sentit que el seu vehicle.

Condemno l'empresa demandada a readmetre immediatament l'actor amb les **mateixes** condicions que regien abans de l'acomiadament.

I, en canvi, són incorrectes les següents:

~~En aquestes~~ actuacions s'ha dictat una interlocutòria en què es disposa l'arxivament de les ~~mateixes~~. se'n disposa l'arxivament

El dia dels fets algú ~~va trencar el vidre d'una finestra~~ i, després de forçar les màquines escurabutxaques, va sostreure de les ~~mateixes~~ 100 euros.

va sostreure'n

Per evitar-ne el mal ús tenim diverses possibilitats, que caldrà aplicar depenent del context.

- De vegades podem utilitzar els pronoms *en* o *hi*.

Aquesta resolució és ferma i contra la ~~mateixa~~ no es pot interposar cap recurs. no pot interposar-s'hi

Atès que en el contracte hi ha un pacte d'arres, cal atènr-se al mateix, d'acord amb l'article 1454 del CC. cal atènr-s'hi

S'ha presentat el recurs d'apel·lació anterior. Trasladeu-lo a les parts personades perquè puguin impugnar-lo o adherir-se al mateix. adherir-s'hi

- De vegades podem reemplaçar *mateix* per altres pronoms febles (*el, la, -lo, l', etc.*).

Expediu una testimoniança d'aquesta resolució i lliureu la mateixa al perjudicat. lliureu-la

La procuradora va promoure una demanda de desnonament i hi va adjuntar els documents en què fonamentava la mateixa. la fonamentava

- En altres ocasions el mal ús de *mateix* es pot corregir reemplaçant-lo per un demostratiu (*aquest, aquella, etc.*). De tota manera, sempre que puguem fer la substitució amb un pronom, hem d'evitar fer-la amb un demostratiu.

Un cop admès l'escrit i assenyalat el judici, *el mateix* va celebrar-se sense la part demandada. aquest

A més a més, l'empresa deu a l'actora, atès que la mateixa no ha aportat cap prova de pagament, els sous dels mesos que s'indiquen a la demanda. aquella

Els responsables de l'Administració penitenciària han de subministrar assistència mèdica als reclusos en vaga de fam quan la vida dels mateixos corri perill. d'aquests

- També pot ser una solució utilitzar un pronom relatiu (*que, on, en què, de la qual, etc.*).

El condemnat hi ha interposat un recurs d'apel·lació. En el mateix, exposa novament els fets. , en què

- En altres casos ens pot convenir substituir-lo per un possessiu (*seu, seva, etc.*).

No hi ha ni en l'acord de la Junta, ni en la composició de la mateixa, ni en la interlocutòria del jutge del Jutjat de Vigilància Penitenciària núm. 2 a propòsit de la proposició i la pràctica de proves, res que pugui haver produït indefensió al recurrent. en la seva composició

- O, finalment, de vegades n'hi ha prou eliminant-lo.

Un cop admesa la demanda, va traslladar-se la mateixa al Ministeri Fiscal.

3. Eviten un ús excessiu d'adjectius possessius (*el seu, la seva, els seus, les seves*)

Com a norma pràctica podríem dir que, en general, si una frase té sentit sense adjectiu possessiu, és aconsellable prescindir-ne. Aquesta supressió comporta, de vegades, haver d'utilitzar els pronoms *en* o *hi*.

~~La incompareixença injustificada del demandat no impedeix que se celebri el judici, que continuarà sense necessitat de declarar la seva rebel·lia.~~

declarar-ne la rebel·lia

~~Atès que la persona condemnada no ha pagat la multa corresponent, queda subjecta a la responsabilitat personal subsidiària que aquest jutjat determini. Amb aquesta finalitat, és procedent de disposar el seu empresonament.~~

disposar-ne l'empresonament

~~Atès que l'acusat es troba en parador ignorat, el jutge ha disposat la seva crida i cerca.~~

n'ha disposat la crida i cerca

4. En moltes ocasions és l'opció idònia per expressar allò que el castellà ha de fer mitjançant les formes *de ello, de éste, de ése, de aquél, de aquéllas, en él, en ella, etc.*

~~Els jutges i els tribunals estan obligats a garantir la tutela d'aquests drets, i la resolució judicial no pot restringir el contingut d'aquells.~~

restringir-ne el contingut

~~El dia 12 de gener va celebrar-se el judici, en què es va dictar una sentència absolutòria. En ell va intervenir el Ministeri Fiscal.~~

Hi va intervenir

~~Així ho atorga el compareixent. Un cop llegida aquesta acta es referma en ella i signa. En dono fe.~~

s'hi referma

~~Un cop acabat el judici, estenc aquesta acta, que signem les persones que en ell hem intervingut.~~

hi hem intervingut

En tots els casos cal tenir present que els pronoms *en* i *hi* fan la funció de substituir un complement; per tant, també cometriem una incorrecció si utilitzéssim el pronom i mantinguéssim alhora el complement que representa.

La jutgessa ha publicat la Sentència anterior, de la qual cosa en dono fe.

En i *de la qual cosa* representen el mateix concepte; per tant, perquè la frase sigui correcta, hem de triar una de les dues possibilitats següents.

La jutgessa ha llegit la Sentència anterior en audiència pública, de la qual cosa dono fe.

La jutgessa ha llegit la Sentència anterior en audiència pública. En dono fe.

El jutge va disposar-ne la seva crida i cerca.

També en aquest exemple trobem un complement duplicat: *-ne* i *seva* representen una mateixa cosa (*d'ell*). Per tant, eliminem *seva* i conservem el pronom *-ne*.

Els pronoms en *hi* són peces imprescindibles en la redacció de qualsevol text. A més a més, ens eviten moltes repeticions i un excés d'adjectius possessius.

~~Mateix, mateixa, mateixos i mateixes~~ són incorrectes quan s'utilitzen per substituir un element ja esmentat.

1.3.8. L'article

L'omissió de l'article

El llenguatge judicial, que, d'una banda, es caracteritza per un allargament innecessari dels textos, d'altra banda té una curiosa tendència a suprimir una de les parts més breus de la frase: els articles.

Tots dos fenòmens han de ser rebutjats. Del primer, ja n'hem parlat en capítols anteriors, on hem vist exemples d'elements superflus i repetitius. Pel que fa a la tendència de prescindir dels articles, també ha de ser rebutjada, ja que no hi ha cap motiu que en justifiqui l'omissió. Els articles són peces necessàries de l'oració, independentment del fet que deixant-los de banda també puguem entendre el sentit de la frase.

El costum, però, fa que una persona ja familiaritzada amb la redacció judicial vegi amb total normalitat una frase com aquesta, en què s'ha prescindit de dos articles.

Trameteu ofici al Col·legi de Procuradors perquè designi col·legiat del torn d'ofici.

En canvi, de ben segur que aquesta mateixa persona se sorprendria en sentir una frase com la següent, construïda paral·lelament a l'anterior.

Envia carta a l'administració de finques perquè triï veí que ens representi.

L'efecte xocant que produeix aquest exemple fictici ens demostra que el fenomen d'ometre els articles és un mal costum del llenguatge judicial que cal evitar. Així, caldria dir:

**Trameteu un ofici al Col·legi de Procuradors perquè designi un col·legiat del torn d'ofici.
Envia una carta a l'administració de finques perquè triï un veí que ens representi.**

La classificació de tots els casos en què cal posar article seria llarguíssima i poc pràctica. De fet, la millor norma que podem seguir és posar-lo tal com faríem en el llenguatge corrent, sense voler convertir el text en una mena de telegrama.

Acredito que he lliurat una còpia d'aquesta cèdula de citació a l'advocada.

Li he notificat la resolució anterior mitjançant la lectura íntegra i el lliurament d'una còpia literal.

Hi adjunto l'acta de conciliació.

Dono per designat el domicili per a les notificacions.

En aquest Jutjat es tramita l'expedient de jurisdicció voluntària núm. 320/2000.

Us trameto la sol·licitud d'execució, així com els certificats acreditatius dels aspectes essencials de les actuacions.

Faig constar que avui l'íntern esmentat ha presentat un escrit acompanyat de la documentació per justificar l'embargament preventiu.

Només determinades formes que ja han quedat fixades poden ser utilitzades sense article: *dictar sentència, pronunciar sentència, complir condemna, prendre declaració, estendre acta, un justificant de recepció, una violació de domicili*, etc.

L'article castellà *lo*

1. En els documents judicials, per indicar en quin text legal es basen les afirmacions que s'hi fan o les ordres que s'hi donen, de vegades trobem fórmules com ara aquestes, que són un calc incorrecte de les fórmules castellanes amb l'article *lo*.

**l'establert en el Codi civil
allò disposat per l'article 850**

Cal corregir aquest tipus de construccions seguint el model dels exemples següents.

D'acord amb el disposat en els articles 486 i 487 de la LECr, escau detenir l'acusat.
~~el que disposen~~

Conformement a allò previst en l'article 164.2 de l'LPL, citeu el Ministeri Fiscal.
~~al que preveu l'article / a l'article~~

En virtut de l'establert en els articles 557 i 563 del Codi penal, els fets
~~del que estableixen els articles / dels articles~~
constitueixen un delicte de danys.

D'acord amb l'exigit per l'article 561 de la LEC, escau imposar les costes a la
~~el que exigeix l'article / l'article~~
persona executant.

2. Juntament amb aquesta construcció, n'hi ha d'altres de semblants que també hem de rebutjar perquè són una mala traducció de l'article castellà *lo*, i que podem corregir per mitjà de diversos recursos.

En vista d'allò actuat, esbrineu el parador actual del processat.
~~de les actuacions~~

Del que dono fe.
~~En~~

Les parts es comprometen a complir el pactat.
~~el pacte~~

Jutjat del Penal núm. 1 de Vilanova i la Geltrú
Penal

Els jutjats del social dels de Barcelona
socials

Els jutjats del contenciós administratiu
contenciosos administratius

L'omissió indiscriminada dels articles és un tret del llenguatge judicial que cal evitar.

Cal corregir les males traduccions de l'article castellà b.

2. VOCABULARI DE DUBTES

En aquest capítol hi ha, ordenats alfabèticament, un seguit de mots que acostumen a ser utilitzats incorrectament en els textos judicials. Cal remarcar, però, que no es tracta d'un vocabulari judicial en sentit ampli, sinó d'un recull de termes i expressions judicials que necessiten ser aclarits per diversos motius. Així, a grans trets, s'hi poden trobar:

- parells de paraules que acostumen a confondre's (*vist i plau/vistiplau, tràfic/trànsit, terme/termini*, etc.)
- paraules amb dificultats pel que fa a l'ús dels complements (*acompanyar, recórrer, notificar*, etc.)
- paraules correctes que trobem als diccionaris, però que en l'ús judicial acostumen a ser incorrectes (*interessar, procedir, contemplar*, etc.)

En canvi, no s'hi troben mots l'única dificultat dels quals consisteixi a ser diferents del castellà, com ara *desnonar, constrenyiment* o *provisió*.

Pel que fa al contingut, quan es tracta de diferenciar dues paraules o expressions, hi ha una definició senzilla de cadascuna o bé un sinònim que n'aclareix el sentit.

tràfic És comerç, sovint il·legal.

trànsit És circulació.

El segon element d'una parella de mots, situat on alfabèticament pertoca, remet al terme que cal cercar per obtenir-ne la informació.

trànsit

Vegeu *tràfic*.

Quan es tracta d'aclarir un sol terme hi ha una definició senzilla que n'indica l'ús correcte i també l'incorrecte.

interessar

Significa 'suscitar interès', i no pas 'sol·licitar'.

En tots els casos les definicions s'il·lustren amb exemples comentats.

acompanyar

Vegeu també *adjunt* i *adjuntar*.

És un verb que ha de seguir una d'aquestes estructures, que posen èmfasi a l'escrit principal.

algú *acompanya* + l'escrit principal + amb/de + documents complementaris
generalment, allò que escriu

documents complementaris *acompanyen* + l'escrit principal

- Acompanyo a aquest ofici una còpia de la denúncia.
aquest ofici amb una còpia de la denúncia
1 2
1. escrit principal 2. document complementari
- Acompanyo la demanda amb el conveni regulador preceptiu i els documents acreditatius dels fets esmentats.
2
1. escrit principal 2. documents complementaris

76

Depenent de la llargada dels complements, podem canviar-ne l'ordre. Així, a diferència de la frase anterior, en la següent hem situat en primer lloc el document complementari.

- Acompanyo amb la testimoniança la resolució del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en què es resol sobre l'assumpte consignat al capdamunt.
1 2
1. document complementari 2. escrit principal
- Les proves documentals acompanyen la demanda.
1 2
1. documents complementaris 2. escrit principal

Tot seguit veurem uns exemples més complexos, ja que s'hi utilitzen pronoms relatius (*que, el qual, amb què*, etc.). Encara que a primer cop d'ull puguin semblar diferents dels que hem vist fins ara, tenen la mateixa estructura. De tota manera, per a solucions més senzilles però igualment correctes, vegeu *adjunt*.

- La testimoniança que acompanya la notificació no és completa.

1. que representa la testimoniança, és a dir, el document complementari

2. escrit principal

- Sol·licito que s'inscrigui la meva filla en aquest Registre Civil, d'acord amb les dades del qüestionari amb què acompanyo la sol·licitud.

1. document complementari: què representa el qüestionari

2. escrit principal

L'estructura continua sent: acompanyo + allò que escric (la sol·licitud) + amb

+ un document complementari (el qüestionari, representat pel pronon què).

- Avui la magistrada jutgessa ha dictat la resolució amb què acompanyo aquesta cèdula de notificació.

1. document complementari: què representa la resolució

2. escrit principal

acordar

Significa 'prendre una decisió un grup de persones', i no pas una de sola.

- S'ha dut a terme l'embargament acordat per la jutgessa del Jutjat Social núm. 1 de Manresa. ordenat

En aquest cas no podríem utilitzar acordar, ja que la decisió ha estat presa per una sola jutgessa. A més a més d'ordenar, ens poden servir altres verbs també correctes, com ara disposar.

- La Secció Tercera, mitjançant la provisió de 5 de desembre de 2001, va acordar d'admetre el recurs.
- El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va acordar que el jutge de vigilància penitenciària tenia competència per disposar el tancament temporal del departament cel·lular.

En canvi, com que la Secció Tercera i el Tribunal són formats per més d'una persona, és correcte l'ús d'acordar.

actuacions/interlocutòria

actuacions És el conjunt de documents que formen un procediment judicial.

interlocutòria És un tipus de resolució judicial.

En castellà les *actuacions* s'anomenen *autos* (i també *actuaciones*) i la *interlocutòria* s'anomena *auto*. Aquesta coincidència és la que provoca confusions a l'hora de traduir, ja que de fet són conceptes ben diferenciats.

La *nit dels fets* i el *dia dels fets* són les formes correctes per traduir del castellà la *noche de autos* i el *día de autos*, respectivament.

- Formeu **actuacions** del procediment contenciós administratiu.

Com que ens referim al conjunt de documents del procediment, hem de parlar d'*actuacions*, i no pas d'*interlocutòries* (en castellà hi trobaríem *autos*).

- Mitjançant la **interlocutòria** de 20 de gener de 2001, la Sala va acordar rebre el plet a prova.

En canvi, aquí no tindria sentit utilitzar *actuacions*, ja que ens referim a la resolució judicial.

- Anoteu aquesta resolució al llibre d'**interlocutòries** definitives.

Com que es tracta d'un llibre on s'anoten resolucions, i no pas diligències, parlem de llibre d'*interlocutòries*.

adjunt

Vegeu també *acompanyar* i *adjuntar*.

És un adjectiu que ha d'adoptar formes diferents (*adjunt*, *adjunta*, *adjunts*, *adjuntes*) segons l'element a què faci referència, i no pas una forma invariable (*adjunt*).

Utilitzant els verbs *adjuntar* i *acompanyar*, de vegades en surten frases una mica complexes, que podem evitar recorrent als adjectius *adjunt* o *annex*.

- Adjunt us trameto la querella sol·licitada.

Adjunta

En aquest cas és incorrecte l'ús d'*adjunt*, ja que no concorda amb la querella.

- **Adjunta** a aquest ofici, us trameto una còpia de la denúncia.

- Us faig arribar **adjuntes** les actuacions.

- Us envio uns expedients **adjunts**.

Val la pena recordar aquest tipus de construccions, força útils en la

redacció judicial. Fixem-nos com varia adjunt dependent de l'element a què es refereix (adjunta: una còpia; adjuntes: les actuacions; adjunts: uns expedients).

- Cal que inscriueu en aquest Registre de la Propietat l'embargament de les finques esmentades en la resolució **adjunta**.

Veiem que podem recórrer a aquesta forma més simple en comptes de dir: en la resolució amb què acompanyo aquest escrit.

- En les actuacions identificades més amunt s'ha dictat la resolució **adjunta** a aquesta cèdula de notificació.

De la mateixa manera, aquesta solució és més senzilla que no pas: la resolució amb què acompanyo aquesta cèdula de notificació.

adjuntar

Vegeu també *acompanyar* i *adjunt*.

És un verb **que ha de seguir l'estructura següent**, que posa èmfasi als documents complementaris.

79

algú + [*us* +] **adjunta** + documents complementaris [+ *a* + l'escrit principal]

opcional generalment, allò que escriu (opcional)

- **Adjunto** una còpia de la denúncia amb aquest ofici.
a aquest ofici

1. document complementari 2. escrit principal

- **Adjunto a** la demanda el conveni regulador preceptiu i els documents acreditatius dels fets esmentats.

1. escrit principal 2. documents complementaris

- **Adjunto a** la traducció una còpia de la resolució dictada en aquest Jutjat el 30 d'octubre de 2001.

1. escrit principal 2. document complementari

Depenent de la llargada dels complements, podem canviar-ne l'ordre. Així, en aquests dos exemples hem situat en primer lloc el document principal.

- Us **adjunto** el qüestionari sol·licitat.
document complementari

Tot seguit veurem uns exemples més complexos, ja que s'hi utilitzen pronoms relatius (*que, el qual, amb què*, etc.). Encara que a primer cop d'ull puguin semblar diferents dels que hem vist fins ara, tenen la mateixa estructura. De tota manera, per a solucions més senzilles però igualment correctes, vegeu *adjunt*.

- Sol·licito que s'inscrigui la meva filla en aquest Registre Civil, d'acord amb les dades del qüestionari que adjunto a la sol·licitud.

1 2

1. document complementari: que representa el qüestionari
2. escrit principal

- Avui la magistrada jutgessa ha dictat la resolució que adjunto a aquesta cèdula de notificació.

1 2

1. document complementari: que representa la resolució
2. escrit principal

advertència/advertiment

advertència És un avis amb una amenaça d'imposar una pena si és desobeït.

advertiment És senzillament un avis, i no pas una amenaça d'imposar una pena.

80

En castellà *advertencia* s'usa amb tots dos sentits, i *apercibimiento* correspon a *advertència*.

Curiosament, però, a aquests dos substantius que tenen un matís diferent, els correspon el mateix verb: *advertir*. És a dir, que tant de fer un avis amb una amenaça com de fer-lo sense, en direm *advertir*.

- Us cito com a testimoni, amb l'**advertència** que si no compareixeu a la crida judicial us pot ser imposada una multa de 50 euros.

En aquesta frase el terme correcte és *advertència*, perquè, d'una banda, hi ha un avis (el de comparèixer a una crida judicial), i, de l'altra, hi ha una amenaça (la d'una multa si no hi compareix). També podríem construir la frase d'una altra manera: Us cito com a testimoni, i us **adverteixo** que si no compareixeu a la crida judicial us pot ser imposada una multa de 50 euros.

- Feu-li l'**advertiment** que pot apoderar una persona per presentar les proves de descàrrec.

En canvi, en aquest segon exemple el terme adequat és *advertiment*, perquè no hi ha l'amenaça d'una sanció per a qui no presenti les proves de descàrrec. Una altra manera d'expressar-ho seria: **Advertiu-**
b que pot apoderar una persona per presentar les proves de descàrrec.

advertiment

Vegeu *advertència*.

amb data/en data

amb data És una expressió que fa referència a la data inscrita en un document, al dia en què s'ha escrit.

en data És una expressió que fa referència a la data en què té lloc un fet (per exemple, la data en què es presenta un document, que no sempre coincideix amb la data que hi consta).

- **En data** 22 d'octubre de 2001 es va presentar la demanda esmentada en aquest Jutjat.

És a dir, que el dia 22 d'octubre de 2001 es va presentar una demanda, però això no implica que aquest document estigui datat el mateix dia. De fet, podem expressar la mateixa idea d'una manera més corrent: El 22 d'octubre de 2001 va presentar-se la demanda esmentada en aquest Jutjat.

- Mitjançant aquesta cèdula us notifico la provisió dictada **amb data** d'avui.

És a dir, la data que figura a la provisió és la d'avui.

81

amb vista a/en vista de

amb vista a És una expressió que vol dir 'amb la intenció de' i, per tant, indica finalitat.

en vista de És una expressió que vol dir 'considerant, tenint en compte'.

Amb vista a, juntament amb altres locucions com ara *per tal de*, *a fi de*, etc., és una bona solució per traduir la locució castellana *en orden a*, que sovintega en els escrits judicials.

- **En vista de** l'informe medicoforens, no es donen circumstàncies modificatives de la responsabilitat criminal.
- D'altra banda, **en vista de** les proves practicades, es desprèn que les lesions que pateix són derivades d'una malaltia comuna.

En aquestes primeres frases l'expressió adient és *en vista de*, ja que la podríem substituir per *tenint en compte* o *considerant*.

- Aquest dret té una incidència substancial en el desenvolupament de la personalitat dels interns, per la qual cosa adquireix summa rellevància **amb vista a** complir la finalitat de

- En altres casos ja hi ha hagut detinguts que han utilitzat aquests objectes **amb vista a** causar danys.

En aquests altres exemples, en canvi, com que té el sentit de 'amb la intenció d'aconseguir alguna cosa', l'expressió correcta és amb vista a.

annex

Vegeu *adjunt*.

És aplicable a *annex* tota la informació sobre *adjunt* (del qual és sinònim).

- Cal que empleneu els impresos **annexos**.
- Us envio **annexa** una còpia de l'atestat.

annexar

Vegeu *adjuntar*.

És aplicable a *annexar* tota la informació sobre *adjuntar* (del qual és sinònim).

- Va presentar un escrit i hi **va annexar** un informe pericial.
- La provisió establia no incloure en la causa el document que s'**havia annexat** a l'escrit.

anomenar/nomenar

anomenar Significa 'donar nom', o bé 'esmentar'.

nomenar Significa 'designar algú per a un càrrec'.

- L'**han nomenat** president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

En aquest cas el verb adient és *nomenar*, ja que fa referència al fet d'atorgar un càrrec.

- S'**anomena** executòria el document públic i solemne en què es consigna una sentència ferma (art. 245.4 de la LOPJ).

En aquesta frase, en canvi, fem servir *anomenar* perquè té el sentit de 'donar nom a una cosa'.

apel·lar

Vegeu *recórrer*.

És aplicable a apel·lar tota la informació sobre el verb *recórrer*.

- S'ha **apel·lat** contra la resolució del Jutjat de Primera Instància núm. 7 de Barcelona.
- Acceptem els fets de la Sentència **objecte d'apel·lació**.

arxiu/arxivament

arxiu És un conjunt de documents o el lloc on es dipositen, i no pas l'acció de dipositar-los-hi.

arxivament És l'acció i l'efecte d'arxivar.

- Atès que no s'han esmenat els defectes assenyalats, escau disposar l'**arxivament** de la causa.
- En aquestes actuacions s'ha dictat una interlocutòria d'**arxivament**.

En aquests exemples cal utilitzar arxivament, ja que no parlem d'un lloc ni d'un conjunt de documents, sinó de l'acció de desar.

- El TS ha reconegut la fiabilitat dels dactilogrames que consten als **arxius** policials.

En canvi, és correcte dir que un dactilograma és dipositat en un arxiu, ja que ens referim al lloc on és desar.

arxivament

Vegeu *arxiu*.

assenyalar/senyalar

assenyalar Significa 'indicar alguna cosa', o bé 'fixar una data o una quantitat'.
senyalar Significa 'fer o posar un senyal en alguna cosa'.

- **Assenyalalo** la vista per a l'1 de juliol de 2002, a les 12.30 hores.

En aquesta frase assenyalar és el verb correcte, ja que ens referim a fixar una data, i no pas a fer un senyal.

- Notifiquem l'**assenyalament** de la declaració als advocats dels compareixents per tal que hi puguin intervenir.

La mateixa diferència s'aplica a altres mots de la família: parlem d'**assenyalament** i no pas de **senyalament** per referir-nos al dia en què s'ha fixat un acte.

- Atesa la gravetat dels fets i de la pena **assenyalada** més amunt, escau detenir l'acusada.

Hem de parlar de la pena **assenyalada**, i no pas **senyalada**, ja que equival a dir la pena indicada.

- L'agredida ha denunciat el marit perquè **va senyalar-li** la cara amb un ganivet.

En canvi, com que en aquest cas volem fer referència a uns senyals o unes marques, la forma adequada és **senyalar**.

celebrar

Significa 'tenir lloc un acte solemne', i, per tant, no és un sinònim jurídic de *fer* o *tenir lloc*, ni tampoc de *subscriure* o *signar*.

És difícil establir una frontera entre el que és solemne i el que no ho és, però en general recomanem reservar l'ús d'aquest verb per als casos més clars.

- Disposo que ~~se celebri~~ un acarament de la testimoni Mireia Rossell i Capdevila **tingui lloc** amb la imputada Carme Figuls i Carrillo.

Seria abusiú utilitzar el verb celebrar aplicat a acaraments, interrogatoris, diligències i altres actuacions de tràmit que no poden ser qualificades de solemnes.

- Les parts ~~van celebrar~~ un contracte de compravenda el propassat 7 de novembre. **van signar**

Normalment, quan parlem de celebrar un contracte abusem d'aquest verb, ja que en realitat volem dir que el contracte s'ha signat o subscript.

- La data assenyalada per **celebrar** el judici és el 26 d'octubre de 2000.
- Es van convocar les parts per **celebrar** la vista corresponent.

En canvi, podem dir que celebrem un judici o una vista perquè són actes solemnes, duts a terme segons un ritual.

certificació/certificat

certificació És l'acció de certificar, i no pas el document que en resulta.
certificat És un tipus de document.

- Cal que el forense faci arribar a aquest Jutjat el **certificat** de la mort del pres esmentat al més aviat possible.
- El **certificat** de càrregues emès pel Registre de la Propietat de Barcelona no és correcte.

Com que en tots dos casos ens referim al document que dona fe d'alguna cosa, parlem del **certificat**.

- La **certificació** d'aquesta mort correspon al forense del Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 2 d'Igualada.

En canvi, aquí no parlem d'un document, sinó que ens referim a l'acció mateixa de fer-lo, motiu pel qual escau utilitzar **certificació**.

certificat

Vegeu *certificació*.

citar/citar a dia cert/citar a termini

citar Significa 'requerir algú perquè comparegui en un lloc i en un moment determinats'.

citar a dia cert Significa 'citar algú perquè comparegui un dia determinat'.

citar a termini Significa 'citar algú perquè comparegui dins d'un termini'.

En la majoria de casos el context ja ens especifica si es tracta d'una *citació a termini* o d'una *citació a dia cert* i, per tant, n'hi ha prou dient *citar*.

En castellà *citar a termini* és *emplazar* (tot i que *emplazar* també pot voler dir 'donar un termini per fer alguna cosa, sense citació'), i *citar a dia cert* és *citar a comparecencia* o senzillament *citar*.

- D'acord amb la resolució que ha dictat la jutgessa, us **cito** perquè en el termini de vint dies us personeu en aquest Jutjat.

Tot i que es tracta d'una citació a termini, en aquest exemple seria redundant dir: us cito a termini perquè en el termini de cinc dies ...; per tant, diem senzillament: us cito perquè en el termini de cinc dies ...

- En relació amb el procediment indicat, us **cito** en qualitat de testimoni en aquest Jutjat el 7 de setembre de 2002, a les 12 h.

De la mateixa manera, el fet d'indicar el dia i l'hora de la citació fa que diguem us cito i que no hàgim d'especificar a dia cert.

- D'acord amb l'article 175 de la LECr, la cèdula de **citació a termini** ha d'advertir la persona citada que, en cas que no hi comparegui, l'afectaran els perjudicis corresponents.

En aquest cas ens interessa determinar el tipus de citació, ja que la llei diferencia què han de contenir les cèdules de citació a termini i les de citació a dia cert. Per tant, ho especificuem dient citació a termini.

- Per **citar a dia cert** cal expedir una cèdula que indiqui quan ha de comparèixer la persona citada i el lloc on ha de fer-ho.

Pel mateix motiu, aquí parlem de *citar a dia cert*.

citar a dia cert

Vegeu *citar*.

citar a termini

Vegeu *citar*.

complert/complet

complert És el participi (com ara *llogat, inhibit, nascut, emès*, etc.) del verb *complir*, que equival a 'dut a terme, observat'.

complet És un adjectiu (com ara *buit, ample, perfecte*, etc.) que té el sentit de 'sencer, total o ple'.

En castellà *complert* és *cumplido*, i *complet* és *completo*.

- Xavier Porta no **ha complert** el règim de visites que es va fixar a la Sentència de separació 34/2002.
- El tutor **ha complert** les obligacions legals d'informar anualment sobre la situació del tutelat.

En aquests casos cal utilitzar la forma *complert*, que seria equivalent a dir *observat*.

- Trameteu-me una relació **completa** dels candidats a jurat.

En canvi, en aquest altre context escau utilitzar l'adjectiu, que equivaldria a dir *sencera*.

- Des d'aleshores, i un cop aconseguit un guariment **complet** de l'addicció a la droga, col·labora en un taller amb el seu germà.

En aquest cas també escau l'adjectiu *complet*, que seria sinònim de *total*.

complet

Vegeu *complert*.

complimentar

Significa 'adreçar un compliment a algú', i no pas 'dur a terme, acomplir, complir, diligenciar (tramitar mitjançant les diligències oportunes), emplenar (completar un imprès amb les dades que s'hi demanen) o formalitzar (presentar un imprès degudament emplenat en un registre o davant d'un jutge, o bé revestir alguna cosa dels requisits legals)'. Per tant, no és cap terme jurídic.

- Heu de ~~complimentar~~ el recurs d'acord amb el que disposa l'article 795 de la Llei ~~formalitzar~~ d'enjudiciament criminal.
- Uniu a les actuacions l'exhort anterior, ~~complimentat~~ pel Registre Civil. ~~complet, acomplert~~ o ~~diligenciat~~
- Cal que torneu aquest exhort un cop ~~complimentada~~ la diligència assenyalada. ~~completa, acomplerta~~ o ~~duta a terme~~
- Cal ~~complimentar~~ la sol·licitud de canvi de nom al Registre Civil de Girona. ~~formalitzar~~
- Podeu utilitzar aquest imprès per reclamar quantitats que no excedeixin els 902 euros. Per ~~complimentar-lo~~ cal que tingueu en compte les normes següents. ~~emplenar-lo~~ o ~~formalitzar-lo~~

Sovint pot haver-hi més d'una solució per corregir complimentar. Així, per exemple, en aquesta darrera frase escau emplenar si ens referim a 'completar les dades d'un imprès', o bé formalitzar si considerem que té el sentit de 'revestir l'imprès dels requisits legals o presentar-lo degudament emplenat en un registre o davant d'un jutge'.

concorrer

Significa 'trobar-se allora, coincidir, diversos fets, diverses persones, diverses condicions, diversos articles, etc.', i no pas 'donar-se o tenir lloc un sol fet, una sola condició, un sol article, etc.'.

- No hi ~~concorre~~ el requisit de temeritat. ~~s'hi dona~~

En aquest cas hem de corregir concorre, ja que parlem d'un sol requisit.

- L'únic punt en què ha de centrar-se aquest plet és la concurrència de la convivència marital d'Irene Puig Creus amb una tercera persona. ~~l'existència~~

També la forma concurrència (substantiu de la mateixa família que el verb concórrer) és incorrecta quan ens referim a un sol fet.

- No hi **concorren** els requisits legals de laboriositat, disciplina i rendiment a la feina.

En canvi, com que aquí parlem de la convergència d'uns quants requisits, la frase és correcta. D'altra banda, cal remarcar que hi hem de posar el pronom hi, ja que substitueix el complement en aquest cas.

- A l'hora assenyalada **concorren** a la sala de vistes la part demandant i la demandada.

També és correcta aquesta frase, ja que s'apleguen dues persones.

contemplar

Significa 'mirar atentament alguna cosa, o bé donar a algú tots els capricis', però no pas 'preveure, tenir en compte, regular, exigir, establir o disposar'. Per tant, *contemplar* no és cap terme jurídic.

- El Codi penal de 1995 contempla l'arrest de cap de setmana.

preveu

- No escau, per raó d'analogia o de paral·lelisme, aplicar un termini de caducitat contemplat en la legislació anterior.

disposat

- L'article 38.2 de la Llei orgànica general penitenciària contempla que les internes poden conservar amb elles els fills fins que arribin a l'edat d'escolarització obligatòria.

estableix

Ha calgut corregir tots els exemples, ja que són impensables frases com ara: El Codi penal dona tots els capricis a l'arrest de cap de setmana, o La legislació anterior mira atentament un termini de caducitat.

contreure

Significa 'establir un lligam amb algú, adquirir-hi una obligació o reduir un cos a un volum menor', i no pas 'limitar-se a alguna cosa o fer-hi referència'.

- La Sala confirma la interlocutòria, que cal traslladar al Ministeri Fiscal i a les parts

personades per tal que sol·licitin el que els convingui amb relació al sobreseïment del sumari a què es contreu aquest rotlle.

es refereix

- Atesos els punts a què es contreu el recurs que ha interposat la llogatera demandada, **fa referència** l'àmbit d'aquesta segona instància es limita a la primera qüestió.

En aquests dos casos cal corregir es contreu, ja que té el sentit de 'fer referència a alguna cosa'.

- L'informe del forense es contreu a l'aspecte estètic del problema. **es limita**

En aquesta frase, en canvi, es limita té un sentit més precís que no pas la solució dels exemples anteriors.

- Els demandats **van contreure** matrimoni l'abril de 1975.
- L'empresa, que **havia contret** un gran deute amb els treballadors, va fer fallida al cap de tres anys.

dada/data

dada És una informació sobre algú o alguna cosa.

data És una indicació de temps.

- Es desconeix la **data** exacta en què van tenir lloc els fets.
- Aquesta resolució és aplicable al supòsit de què tractem, atesa la **data** en què va produir-se el sinistre.

Tant en aquest exemple com en l'anterior parlem de data perquè ens referim a un dia.

- Lliureu un ofici al Deganat en què feu constar les **dades** dels advocats de les parts compareixents.
- Requeriu novament Elvira Prats Martí perquè en el termini de cinc dies faciliti les **dades** relatives al compte corrent en el qual presumptament es van ingressar els 18.030 euros.

En canvi, en aquesta frase i en l'anterior hem de parlar de dades, ja que ens referim a unes informacions.

Vegeu *dada*.

decaure

Significa 'passar d'un estat bo a un de pitjor', i no pas 'finalitzar, perdre, extingir-se o desestimar-se'.

- El contractant ha decaigut en el seu dret.
ha perdut
- El dret de tempteig decau pel transcurs del termini establert.
caduca
- Per tant, el primer motiu del recurs ha de decaure.
desestimar-se
- En virtut de tot el que s'ha exposat, ha de decaure la pretensió del recurrent.
desestimar-se

Les solucions poden ser diverses. Així, per exemple, en el dos darrers casos podem recórrer a formes diferents, sempre que mantinguem la idea de 'no prendre en consideració': ha de desestimar-se, no es pot acollir, no pot prosperar, etc.

- D'acord amb l'informe forense, la salut del pres *ha decaigut* d'una manera considerable durant els darrers tres mesos.

decretar

Significa 'ordenar per mitjà d'un decret', i no pas per mitjà d'una resolució judicial, acció que podem expressar amb el verb *disposar*.

- La jutgessa ha decretat la presó provisional sense fiança de la condemnada.
ha disposat
- Un cop practicades les proves, el jutge va decretar-ne la crida i cerca.
va disposar-ne
- Per tant, escau decretar l'arxivament provisional de la causa.
disposar

en data

Vegeu *amb data*.

en el seu cas

És la mala traducció d'una expressió castellana que s'ha convertit en un tic del llenguatge judicial. No hi ha una única solució per substituir aquesta forma, que es resol de maneres diverses segons el sentit. Les més habituals són:

- si escau, si és procedent (vegeu *escaure*)
- si s'escau, si es produeix, si n'hi ha

Val a dir, però, que no hi ha una llista tancada de solucions. A banda de les ja esmentades, n'hi ha d'altres: *si de cas, si arriba el cas, en aquest cas, si es dona el cas*, etc., i l'única clau per encertar-la és comprendre'n el sentit en cada frase. Fins i tot pot passar que l'expressió no aportï cap informació i n'hàgim de prescindir.

- La mort del penat, en el seu cas, comporta l'extinció de la responsabilitat penal.
si s'escau o si es produeix

En aquest exemple el sentit de *en el seu cas* és el de 'si s'escau, si es produeix'. De tota manera, ~~com que~~ aquí aquesta expressió només fa de reforç, també seria possible prescindir-ne.

- Cal que l'Administració ~~penitenciària~~ mantingui contactes periòdics amb l'entitat on es dugui a terme el treball i que adopti, en el seu cas, noves mesures.
si escau o si és procedent

- La defensa dels acusats i, en el seu cas, dels responsables civils ha d'evacuar el tràmit de qualificació.
si n'hi ha

En aquest cas podem corregir l'expressió incorrecta en el seu cas per *si n'hi ha* (és a dir, si hi ha defensa dels responsables civils).

- Cal indemnitzar la part demandant amb les despeses del transport i, en el seu cas, de manutenció.
si escau o si s'escau

Aquí és vàlida una solució o una altra depenent del sentit que hi vulguem donar: si escau equivaldria a si és procedent (és a dir, cal indemnitzar-la amb les despeses de manutenció si és procedent d'acord amb la llei), i si s'escau equivaldria a si n'hi ha (és a dir, si hi ha costes de manutenció).

en vista de

Vegeu *amb vista a*.

enregistrar/escorcollar/registrar

enregistrar Significa 'inscriure en un registre, o bé emmagatzemar dades, imatges, sons, etc.'.

escorcollar Significa 'examinar minuciosament una persona o un lloc'.

registrar Significa 'inscriure en un registre'.

- **Enregistreu/Registreu** el recurs al llibre corresponent.
- Amb data 5 d'octubre va quedar **enregistat/registat** en aquest Tribunal un escrit mitjançant el qual la procuradora Cristina Torres va interposar un recurs d'empara constitucional en nom del seu poderdant.
- Tot seguit es compleix el que s'ha ordenat i **es registra / s'enregistra** al llibre d'executòries amb el número 78/2001.

En aquests primers casos podem utilitzar indistintament els verbs registrar o enregistrar, ja que volem expressar que inscrivim alguna dada en un registre.

- Admetem les reserves del recurrent quant a la forma peculiar d'**enregistrar** les declaracions que va proposar la Junta.

Com que parlem de gravar unes declaracions, ho fem amb el verb enregistrar.

- Dels fets exposats n'infereixo que en el domicili esmentat poden haver-hi papers d'interès per aclarir l'autoria del delictes, per la qual cosa escau **escorcollar-lo**.
- En les al·legacions hi afegia, a més, que en un supòsit semblant un jutjat havia declarat anticonstitucional aquesta mena d'**escorcolls** personals.

Per contra, aquí seria del tot incorrecte l'ús de registrar i de registre, ja que el sentit que ens interessa és el d'"examinar" (en el primer exemple, persones, i en el segon, un domicili).

escaure/escaure's

escaure Significa 'ser procedent'.

escaure's Significa 'esdevenir-se, produir-se'. Sovint s'utilitza per expressar en quina data tindrà lloc un acte.

En castellà *escaure* equival a *proceder*, *haber lugar*, i de vegades a *cabere*. *Escaure's* equival a *acaecer*, *caer en*, *darse*, etc.

Si escau (que vol dir 'si és procedent') i *si s'escau* (que vol dir 'si es produeix, si s'esdevé') poden correspondre a l'expressió *en su caso* (vegeu *en el seu cas*).

- Tenint en compte la condemna, **escau** aprovar la baixa en redempció d'acord amb la proposta del Centre Penitenciari.

- Atès que no consten prou elements probatoris, no **escau** la condemna sol·licitada.

En aquests exemples *escau* és el terme correcte, ja que el podríem canviar per *és procedent*.

- El judici **s'escaurà** el 10 de desembre d'enguany.

En canvi, en aquest cas no tindria sentit dir *El judici serà procedent el 10 de desembre d'enguany*. Per indicar el dia que tindrà lloc el judici la forma adequada és *s'escaurà*.

- Malgrat que les proves de l'actora siguin escasses, **escau** no ser excessivament rigorós a l'hora de valorar-les, ja que justament això **s'escau** perquè el mandat, amb una actitud passiva i rebel, impedeix aclarir els fets.

En el primer cas hem d'utilitzar la forma *escau*, ja que té el sentit de 'ser procedent' (en castellà hi trobaríem *cabe*). En el segon cas *s'escau* és correcte perquè significa 's'esdevé, passa'.

escaure's

Vegeu *escaure*.

escorcollar

Vegeu *enregistrar*.

informar

És un verb que, quan s'utilitza en el sentit tècnic d'emetre un informe, ha de seguir l'estructura:

informar + **sobre/de** + **tema de l'informe**

(i no pas *informar* + tema de l'informe).

També podem seguir una altra fórmula:

emetre un informe + sobre/de + tema de l'informe

En canvi, quan té el sentit general de 'posar algú al corrent d'alguna cosa', segueix l'estructura:

informar + la persona o l'organisme que rep la informació + *de/sobre* + tema

- L'assistent social ha d'informar les vinculacions familiars de l'intern.
informar sobre/de les vinculacions
- El Ministeri Fiscal *informa sobre/de* la qualificació provisional dels fets.

Com que en aquests exemples s'utilitza *informar* amb el sentit tècnic d'emetre un informe', no podem utilitzar el verb sense les preposicions de o sobre.

- La Direcció General de Serveis Penitenciaris i de Rehabilitació, en un escrit d'1 de març, va *informar* al Jutjat de les mesures preses.
el
- El jutge *informa* la part actora de la situació del procés.

En canvi, en aquests casos *informar* té el sentit de 'comunicar', i no pas d'emetre un informe'. Per tant, cal utilitzar la segona estructura i parar esment a no afegir-hi la preposició a.

interessar

Significa 'suscitar interès', i no pas '~~sol·licitar~~'.

- Interesso que comuniquen la data en què el condemnat pot començar a complir la pena.
Sol·licito
- Prèviament al dictamen, el fiscal interessa que es practiquin les diligències següents.
demana
- Per determinar si és procedent l'arxivament interessat, no s'han de valorar els efectes del perdó de la part ofesa.
sol·licitat

És ben clar que en aquests primers exemples *interessar* (i, paral·lelament, *interessat*) té el sentit de 'sol·licitar, demanar', motiu pel qual cal corregir-lo per qualsevol d'aquestes formes.

- Abans d'examinar les circumstàncies d'aquest cas convé d'exposar, en relació amb el que

aquí especialment **interessa**, la doctrina d'aquest Tribunal.

En canvi, aquesta frase conté un ús correcte d'interessar, ja que correspon a 'tenir interès'.

interlocutòria

Vegeu *actuacions*.

lliurar

Significa 'posar en mans d'algú alguna cosa i, referit a ordres de pagament, posar-les en circulació', i no pas 'expedir o despatxar un document'.

- Un cop acabat l'acte, lliuro i signo aquesta acta.
expedeixo
- Lliureu una testimoniança d'aquesta resolució i trameteu-la a l'autoritat governativa perquè **Expediu** compleixi el que hi he disposat.
- Lliureu els manaments corresponents, adreçats al director de l'entitat, i envieu-los-hi al més **Expediu** aviat possible.

Com que en aquests exemples **lliurar** no té el sentit de 'donar', sinó el de 'posar per escrit', hem d'utilitzar el verb **expedir**, o d'altres de també correctes com **estendre** o **despatxar**.

- El jutge ha expedit un manament que s'ha de **lliurar** al registrador de la propietat.

Aquesta frase exemplifica el bon ús dels verbs **expedir** i **lliurar**: primer s'**expedeix** un manament (és a dir, es posa per escrit), i després es **lliura** (és a dir, es fa arribar).

medi/mitjà

medi És entorn, ambient.

mitjà És allò que serveix per arribar a un fi, el mètode per fer-ho.

- Les parts hi han de comparèixer amb tots els **mitjans** de prova de què intentin valer-se.

- Cal considerar, a més a més, si aquesta actuació és conforme a la garantia constitucional de la intimitat personal quant als **mitjans** emprats.
- No és determinant el fet que per dur a terme aquesta intervenció es permeti l'ús de **mitjans** coercitius.
En aquests exemples mitjans és el terme adequat, ja que ens referim a mètodes, i no pas a entorns.
- En l'informe el metge assenyala que l'estat de salut del pres s'agreuja progressivament per la influència del **medi** penitenciari.
- Per tant, ha quedat provat que va cometre un delictes contra el **medi** ambient.

En canvi, en aquestes frases veiem un ús correcte de medi, ja que es refereix a un entorn.

mèdic/metge

mèdic És un adjectiu referent a allò que té a veure amb la medicina o els metges.
metge És l'home que exerceix la medicina. El femení és *metgessa*. *Metge* i *metgessa* són substantius.

- Només va ser necessària una primera assistència **mèdica**, ja que les lesions eren lleus.
- Atès l'informe **mèdic**, no es donen en aquest cas circumstàncies modificatives de la responsabilitat criminal.
- El reconeixement **mèdic** ha demostrat que no hi va haver violència.

En aquests tres primers casos cal utilitzar **mèdic**, ja que es tracta d'un adjectiu que fa referència, respectivament, a assistència, a informe i a reconeixement.

- El dictamen del **metge** forense i l'exploració judicial evidencien el trastorn de personalitat.
- La **metgessa** forense ha informat sobre l'estat actual del presumpte incapacat.

En canvi, com que en aquests exemples volem fer referència a la persona que exerceix la medicina, parlem de **metge** i de **metgessa**.

meritar

Significa 'tenir dret a alguna cosa per raó d'un servei'.

Per tant, podem dir que *algú merita una quantitat* (és a dir, té dret a una quantitat), però no podem dir que *una quantitat meriti un interès*. En aquest darrer cas utilitzarem el verb *produir* o *reportar*.

En castellà s'utilitza *devenegar* fent referència a un ampli ventall de sentits: 'meritar, produir, reportar, pagar, costar' i d'altres, que cal saber destriar a l'hora de traduir. A més a més, en castellà de vegades també s'utilitza *meritar*, però amb el valor d'"esmentar". Cal anar amb compte, doncs, per no confondre totes aquestes formes.

- Condemno Dolors Massip a indemnitzar Eulàlia Costa amb 190 euros per les lesions, juntament amb l'interès que hagi meritat aquesta quantitat des de la data de la resolució fins a la del pagament total. **produït** o **reportat**
- L'import de la indemnització meritarà l'interès que estableixen els preceptes esmentats des de la data del sinistre. **reportarà** o **produirà**

En aquests primers exemples no escau utilitzar *meritar*, ja que una quantitat no merita un interès, sinó que el produeix o el reporta.

- Així mateix, us correspon pagar les costes meritades en aquesta instància. **produïdes** o **causades**

De la mateixa manera, en aquest cas no podem emprar la forma meritades, ja que no tindria sentit dir pagar les costes a què té dret. En canvi, sí que té sentit dir pagar les costes produïdes o causades.

- La demandada va formular la reconvecció per sol·licitar que es declarés extingit el contracte d'arrendament **meritat**. **esmentat**
- Per tant, escau imposar una sanció pecuniària en comptes de l'expulsió, tal com estableix l'article 55.1 de la Llei **meritada**. **esmentada**

En aquestes dues frases trobem exemplificat el mal ús de *meritar* amb el sentit d'"esmentar".

- Les empreses demandades em deuen diversos imports en concepte d'hores extres, els quals **merito** des del mes de març de 1998.
- També hi adjunto un annex en què especifico els dies treballats i les quantitats **meritades** en concepte d'hores extres.
- La demandada va presentar un escrit en què opta per la indemnització i el pagament dels salaris **meritats** des de l'acomiadament fins a la notificació de la Sentència.

En canvi, en aquests altres exemples és correcte l'ús de *meritar*, ja que té el sentit de 'tenir-hi dret'.

metge

Vegeu *mèdic*.

mitjà

Vegeu *medi*.

nomenar

Vegeu *anomenar*.

notificar

És un verb que ha de seguir l'estructura:

notificar + alguna cosa + *a* + algú
(i no pas *notificar* + algú)

- L'acusat ha de ser notificat.
Cal *notificar-ho a l'acusat*.
- Pilar Alcover Roig no ha pogut ser notificada del telegrama.
No s'ha pogut *notificar el telegrama a Pilar Alcover Roig*.
- L'acusat es té per notificat.
té la resolució per notificada.

Aquests exemples són incorrectes, ja que una persona no pot ser notificada ni tenir-se per notificada (es pot *notificar* una cosa, però no es pot *notificar* una persona).

- El 25 de maig de 2000 el propietari *va notificar* l'actualització a la llogatera.

En canvi, aquesta frase és correcta perquè segueix l'estructura

indicada: notificar + alguna cosa (l'actualització) + a + algú (a la llogatera).

- Declaro procedents els imports **notificats** al demandat.

Així mateix, **notificats no** presenta cap problema perquè fa referència a uns imports, i no pas a una persona.

obrar

Significa 'aplicar l'activitat a un fi moral' (per exemple, **obrar bé, obrar malament**), i no pas 'figurar, constar'. Per tant, no és cap terme jurídic ni administratiu.

- De tota manera, segons obra al foli 18 de les actuacions, el senyor Pons va ser citat al seu domicili. **consta**

- La prova documental va declarar-se pertinent i va practicar-se amb el resultat obrant a les actuacions. **que consta**

Heu de corregir obra i obrant, ja que tenen el sentit de 'constar'.

- L'actor ni tan solament ha intentat la reclamació extrajudicial amb el titular, les dades del qual ja obraven en el seu poder. **tenia**

També és incorrecta l'expressió obrar en poder d'algú, que senzillament podem substituir per tenir.

- Aquest delictes, comès per la persona que ha obrat en nom del deutor, pot ser perseguit sense esperar la conclusió del procés civil. **actuat**

En aquest cas obrar no té el sentit de 'constar', però tampoc té el sentit moral d'obrar bé o malament'. La forma correcta corresponent a obrar en nom d'algú és actuar en nom d'algú.

ostentar

Significa 'mostrar, especialment amb afectació o per vanitat', i no pas 'exercir, ocupar o tenir'. Per tant, no és cap terme jurídic ni administratiu.

- No consta que la part actora hagi ostentat mai la representació legal o sindical dels treballadors. **exercit**

Aquesta frase, amb el verb ostentar, seria equivalent a: No consta que

la part actora hagi presumit mai de la representació legal o sindical dels treballadors. Per tant, cal corregir-la tal com ho hem fet, o bé dient: No consta que la part actora hagi representat mai els treballadors legalment o sindicalment.

- L'actora acredita que és la propietària de l'habitatge en qüestió, per la qual cosa ostenta un interès legítim en l'acció de desnonament. **té**
- Segons l'informe elaborat pels psicòlegs, un dels trets més destacables de l'agressor és la tendència exagerada a **ostentar**.

En aquest cas trobem l'ús correcte d'ostentar, ja que té el sentit de 'mostrar amb vanitat, presumir'.

precisar

Significa 'determinar alguna cosa amb precisió', i no pas 'necessitar, caldre'.

- La mare del demandant va precisar una intervenció quirúrgica amb aplicació d'anestèsia general. **va necessitar**
- L'actora al·lega que els habitatges llogats precisen obres amb un cost superior al 50 % del valor actual real. **cal fer obres als habitatges llogats**
- Va provocar-li lesions que van impedir-li treballar durant tres dies, i només va precisar una assistència mèdica. **li va caldre**

Veiem com el mal ús de precisar pot ser corregit de maneres diverses: necessitar, caldre, requerir, haver de, etc.

- L'article 115 de la LGSS **precisa** que s'entén per accident laboral qualsevol lesió corporal que el treballador pateixi a conseqüència de la feina que compleixi per compte d'altri, incloses les que pateixi anant a treballar.

En canvi, en aquest cas precisar és del tot correcte, ja que té el sentit de 'determinar amb precisió'.

present

És un adjectiu que s'utilitza de manera excessiva com a sinònim d'*aquest -a*, que és una forma més natural. Tot i que no és incorrecte, cal no abusar-ne, i fer servir

preferentment *aquest* -a. _____

- En les presents actuacions de judici de faltes s'ha dictat una interlocutòria *aquestes* _____ d'arxivament.
- Feu saber a les parts que la present provisió no és ferma. *aquesta*
- La representació de la part actora en el present procediment sol·licita l'acumulació de les actuacions. *aquest*

Tot i que present sigui una forma correcta, no és aconsellable utilitzar-la sistemàticament. Per això hem optat per substituir-la per *aquest*.

procedir

Significa 'passar a fer una cosa', i també 'actuar o provenir', i no pas 'escaure o ser procedent' (vegeu *escaure*). *Procedir* és un verb d'ús molt reduït, ja que, a banda de ser incorrecte en el sentit de 'ser procedent', en moltes ocasions n'hem de prescindir perquè actua com un verb buit (vegeu el capítol 1.2.5).

En castellà *proceder* s'usa com a sinònim de *ser procedente*.

- Procedeix ordenar l'embargament dels béns de la demandada. *Escau o És procedent*

- Procedeix desestimar el recurs interposat. *Escau o És procedent* _____

Tenim la prova que *procedir* és incorrecte sempre que el puguem substituir per *ser procedent*.

- L'actor no podia, contràriament al que va fer, *procedir* a l'increment de la renda. *incrementar*

En aquest cas, el verb s'ha utilitzat correctament (no es podria substituir, a diferència dels exemples anteriors, per *ser procedent*), però és recomanable corregir-lo perquè es tracta d'un verb buit.

- *Procediu a* la crida i cerca del condemnat.

En canvi, com que en aquest cas no podem convertir el terme *crida i cerca* en un verb (perquè no existeix l'expressió *cridar i cercar*), ens és útil mantenir la forma *procediu a*.

- Si les parts no hi compareixen, s'ha de **procedir** tal com disposa la Llei esmentada.

En aquest cas **procedir** té el sentit d'actuar'.

- La treballadora acomiadada **ha procedit** contra l'empresa.

També en aquest exemple **procedir** té el sentit d'actuar', més específicament d'actuar en un procés'.

- Aquestes actuacions, que **procedeixen** del Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 2 de Sant Feliu de Guíxols, han de ser arxivades.

En aquesta frase trobem un exemple del verb **procedir** amb el sentit correcte de 'provenir'.

recórrer

És un verb que ha de seguir l'estructura:

recórrer + contra + un tipus de resolució
(i no pas **recórrer + un tipus de resolució**)

103

Aquesta estructura comporta que hàgim de dir *la resolució contra la qual es recorre*, i no pas *la resolució recorreguda*. Si ens resulta carregosa, podem combinar-la amb una altra solució: *la resolució objecte de recurs*.

- La part demandada ha recorregut la Sentència.
ha recorregut contra
- Escau comprovar si la resolució judicial recorreguda vulnera cap dret constitucional.
objecte de recurs o contra la qual s'ha recorregut

Per entendre més fàcilment que *la resolució recorreguda* és una construcció incorrecta, podem examinar-ne una de paral·lela.

A partir de la frase:	La moto va xocar contra la paret.
No en pot sortir la frase:	La paret xocada era de pedra.
Sinó que diem:	La paret contra la qual va xocar la moto era de pedra.

- Recorreguda la Sentència, es van traslladar les actuacions a la part contrària.
Un cop interposat el recurs contra

- Aquesta resolució només és recurreble pel Ministeri Fiscal en interès dels fills menors o **Contra aquesta resolució només pot recórrer el** incapacitats.
- Aquesta Sentència ha esdevingut ferma, atès que ningú no hi **ha recorregut** dins del termini.

Tenim en aquest últim cas un ús correcte de recórrer, ja que el pronom *hi* és el substitut del complement contra aquesta Sentència. En canvi, hauria estat incorrecte dir no l'ha recorreguda, ja que el pronom *l* és el substitut del complement aquesta Sentència.

referència

És l'acció i l'efecte de referir o de referir-se. No obstant això, la locució *de referència* és una expressió incorrecta quan és sinònima d'*indicat*, *consignat* o *esmentat*.

- Us comunico que en el procediment de referència s'ha disposat que practiqueu les diligències següents. **indicat**
- Avui s'inhibeixen les diligències prèvies de referència. **consignades més amunt**
- Uniu l'escrit anterior a les actuacions de referència. **indicades**

En aquests exemples la locució de referència pot ser substituïda pels adjectius *indicat*, *consignat* o *esmentat* (amb formes diferents segons la paraula que complementin: *indicades*, *consignats*, *esmentada*, etc.), per la qual cosa cal corregir-la. Per tal d'arrodonir la frase, de vegades convé especificar on es consigna l'objecte de què parlem: *més amunt*, *al capdavant*, *al marge*, etc.

- L'acusada ha fet **referència** al seu estat d'embríaguesa.

En aquest cas, en canvi, l'ús del mot *referència* no presenta cap problema.

registrar

Vegeu *enregistrar*.

senyalar

Vegeu *assenyalar*.

sobreseure

És un verb que es conjuga seguint el model del verb *seure* (*sec, seus, seu, seiem, he segut, etc.*), i no pas seguint el model del verb *obeir* (*obeeixo, obeeixes, obeeix, obeim, he obeït, etc.*). El substantiu corresponent és *sobreseïment*.

- Us faig saber que el procediment ha estat sobreseït.

sobresegut

Sobreseït seria la forma que correspondria al verb sobreseïr (verb que no existeix). La forma que pertoca a sobreseure és sobresegut (paral·lelament a la del verb *seure*: Avui he segut tot el dia).

- Atès que no hi ha prou motius per acusar Lluís Costa Grau, sobreseïxo provisionalment aquesta causa. sobresec
- El Ministeri Fiscal ha emès un informe per demanar que se **sobresegui** provisionalment la causa.

105

terme/termini

terme És el moment final, o més rarament inicial, d'un espai de temps prefixat, d'un termini. També és un territori limitat (especialment el que forma la jurisdicció d'un municipi).

termini És l'espai de temps de què es disposa per fer una actuació determinada. Tot termini té un terme inicial i un terme final.

Tot i que en la llengua general *terme* també s'utilitza com a sinònim de *termini*, en un llenguatge especialitzat com és el jurídic convé observar la distinció entre els dos mots.

En castellà *plazo* és *termini*, i *término* s'utilitza tant en el sentit de 'terme' com en el de 'termini'.

- El **terme** del pagament s'escau el 20 de febrer.
- Es va fixar el dia 20 d'abril com a **terme** suspensiu del contracte de cessió.

Com que no ens referim al període de temps per fer una cosa, sinó a l'últim dia d'aquest període, l'opció correcta és *terme*.

- Segon. Els fets van tenir lloc al **terme** municipal de Sant Joan Despí.

En el sentit de 'territori' parlem de **terme**, i no pas de **termini**.

- Faig constar que ja ha finalitzat el **termini** de cinc dies concedit a les parts.
- Ha transcorregut el **termini** legal sense que la part demandada hagi presentat l'escrit de contestació a la demanda.

En canvi, com que tant aquí com en l'exemple anterior parlem d'un espai de temps, hem d'utilitzar **termini**.

- En l'informe no es fa cap pronòstic de la incidència de la malaltia del reclús a **llarg termini**.

Les expressions a **llarg termini** i a **curt termini** poden també formar-se amb el mot **terme**: a **llarg terme**, a **curt terme**.

termini

106

Vegeu *terme*.

testimoni/testimoniança/testimoniatge

testimoniança És la transcripció total o parcial d'un document avalada per un fedatari; la prova d'alguna cosa, o la declaració d'algú que ha vist o sentit una cosa per tal d'establir o provar un fet.

testimoniatge És un sinònim de *testimoniança*.

testimoni És, a més a més d'una forma sinònima de *testimoniança* o *testimoniatge*, la persona que té coneixement d'un fet de transcendència jurídica.

En resum, quan ens referim a una persona hem de parlar de *testimoni*, i en la resta de sentits podem utilitzar indistintament *testimoni*, *testimoniança* o *testimoniatge*.

- La **testimoni** Mireia Ferrer reconeix implícitament la demandada i la seva parella.
- D'acord amb els fets que el **testimoni** assegura que va presenciar, sembla dubtós que realment hi fos.

Quan ens referim a la persona que ha vist o sentit alguna cosa, ho fem amb el **terme** *testimoni* (que és igual per al femení que per al masculí).

- Expediu **una testimoniança / un testimoniatge / un testimoni** d'aquesta resolució.

En aquest cas parlem de la transcripció d'una resolució.

- Per a aquest fi no n'hi ha prou amb la prova practicada, que bàsicament es redueix a **la testimoniança / al testimoniatge / al testimoni** de Jaume Claret i Solà.

Aquí ens referim a una declaració.

- Com a **testimoni / testimoniatge / testimoniança** de la seva declaració presenta una carta datada el 8 de maig d'enguany.

En aquest exemple equival a 'prova'.

testimoniança

Vegeu *testimoni*.

testimoniatge

Vegeu *testimoni*.

tràfic/trànsit

tràfic És comerç, sovint il·legal.

trànsit És circulació.

- D'acord amb l'article 566.3 del Codi penal, el **tràfic** d'armes és castigat amb les mateixes penes.

En aquest cas **tràfic** equival a 'comerç', per la qual cosa és correcte.

- Segons l'informe del servei d'urgències, l'actor va tenir un accident de **trànsit** que va provocar-li contusions a la zona pretibial.
- Adjunto la informació de la Prefectura Provincial de **Trànsit** de Girona sobre la titularitat del vehicle.

En canvi, en aquests casos ens referim a la circulació, per la qual cosa escau el terme *trànsit*.

trànsit

Vegeu *tràfic*.

verificar

Significa 'comprovar, confirmar que una cosa és certa o exacta', i no pas 'dur a terme una cosa'.

- Condemno la demandada a desallotjar l'habitatge, amb l'advertència de llançament si no ho verifica voluntàriament.

fa

- Practiqueu les diligències indicades més avall i torneu-me aquest escrit un cop verificades.
dutes a terme, acomplertes o practicades

En aquests casos cal corregir el mal ús de *verificar*, ja que no té el sentit de 'comprovar', sinó el de 'fer, dur a terme, practicar o acomplir'.

- Verifiqueu l'escorcoll del domicili de la persona esmentada.

Escorcolleu el

Com que en aquest cas la solució seria dueu a terme l'escorcoll, que és un cas de verb buit (vegeu el punt 2 del capítol 1.2.5), utilitzen el verb *escorcollar*.

- Escau, per tant, *verificar* si la resolució judicial objecte del recurs ha vulnerat cap dret constitucional.
- També correspon a aquest Tribunal *verificar* si el conflicte ha estat plantejat correctament.

En canvi, aquí trobem un ús correcte de *verificar*, ja que equival a 'comprovar, confirmar'.

vist i plau/vistiplau

vist i plau És la fórmula que trobem abans d'una signatura per expressar que el

signant ha verificat el document i que el troba conforme (que hi dóna el vistiplau).

vistiplau És la verificació i conformitat d'un certificat, d'una actuació, etc., i s'utilitza com a substantiu (*el vistiplau, un vistiplau, aquest vistiplau, etc.*).

Així doncs, les dues formes tenen el mateix significat, però s'utilitzen de manera diferent.

- En els casos que el secretari formuli una proposta de resolució, el jutge pot donar-hi el **vistiplau** o bé dictar la resolució que escaigui.

En aquest cas la forma correcta és **vistiplau**, ja que no precedeix la signatura.

- Així he proposat a la magistrada jutgessa, Maria Riudoms i Costa. En dono fe

Vist i plau

La magistrada jutgessa

El secretari judicial

En canvi, en aquesta fórmula final d'una proposta de resolució, la forma correcta és **vist i plau**.

vistiplau

Vegeu *vist i plau*.

3. CONVENCIONS

3.1. Abreviacions

Una abreviació és una reducció d'un mot o d'una sèrie de mots. Es tracta d'un recurs gràfic per escurçar-los, que no hem de confondre amb el criteri de redactar frases concises perquè siguin més entenedores; senzillament són un sistema pràctic per al redactor, i no pas, doncs, una manera de fer més clar el text.

De fet, l'ús de les abreviacions s'ha de limitar a determinades situacions. Són apropiades per a casos en què cal comprimir el text (capçaleres i peus de documents, llistes, carpetes, etc.), i també són un bon mitjà per no haver de repetir determinades formes, sovint llargues, que apareixen en els textos judicials, com ara títols de textos normatius, noms d'institucions, etc.

Ara bé, així i tot cal anar amb compte a l'hora d'utilitzar-les, ja que, malgrat que n'hi ha de molt conegudes (*núm.*, *Sra.*, *tel.*, etc.), no hem de presuposar que tothom sabrà desxifrar allò que nosaltres considerem obvi (*LECr*, *LOPJ*, *TSJC*, etc.), especialment quan el text vagi adreçat a una persona sense relació laboral amb el món jurídic.

Si es dona el cas que ens convé utilitzar una abreviació possiblement desconeguda pel receptor per tal de representar un mot o un conjunt de mots que es repeteixen al llarg del text, cal desplegar-la entre parèntesis el primer cop que aparegui.

Així, per exemple:

D'acord amb l'article 785 de la LECr (Llei d'enjudiciament criminal), es van incoar diligències d'investigació penal. Atesa la naturalesa i la gravetat dels fets, escau, en virtut dels articles 489 i 492 de la LECr, detenir la persona denunciada.

113

Tipus d'abreviacions

Les abreviacions es divideixen en tres tipus: *abreviatures* (formades per la pèrdua d'algunes lletres i acabades amb un punt o amb una barra: *veg.*, *dl.*, *ç/*), *sigles* (formades per les inicials en majúscules de les paraules que representen: *CGPJ*, *LOPJ*, *JCA*) i *símbols* (formes sovint internacionals, sense punt al final: *m*, *h*, *km*).

Tal com veurem en la llista d'abreviacions que presentem, n'hi ha que es poden expressar de maneres diferents (s. *a.* –que és una abreviatura– i *SA* –que és un símbol–). En aquests casos cal que, per coherència, adoptem la mateixa forma al llarg del text.

Majúscules i minúscules

Cal respectar les majúscules i minúscules de la llista d'abreviacions que figura més avall. Ara bé, les abreviatures han de començar amb majúscula si els pertoca per raó de la situació que ocupen (després d'un punt, en començar un text, etc.).

Viu al c. de la Cera, 4.

L'abreviatura de *carrer* s'escriu amb minúscula.

**Jutjat Penal núm. 3
de Tarragona**

**C. de Sant Antoni Maria Claret, 20-24
43002 Tarragona**

En canvi, aquí l'escrivim amb majúscula perquè comença una línia a part.

Citeu la Sra. Riera.

L'abreviatura de *senyora* comença amb majúscula, cosa que respectem encara que per la situació del text no pertoqui.

Plurals i femenins

Quan les abreviacions acaben amb un punt i l'última lletra coincideix amb l'última lletra del mot sencer, adopten formes diferents per al femení i per al plural.

senyor	senyora	senyors	senyores
Sr.	Sra.	Srs.	Sres.
	carretera		carreteres
	ctr.		ctres.
	companyia		companyies
	cia.		cies.
	finca		finques
	fca.		fques.

El mateix fenomen passa amb els numerals ordinals (*primer, segon, tercer, etc.*), l'abreviació dels quals també canvia depenent del gènere i del nombre.

quart	quarta	quarts	quartes
4t	4a	4ts	4es
vuitè	vuitena	vuitens	vuitenes
8è	8a	8ns	8es

En canvi, les abreviacions següents són invariables perquè no acaben amb punt.

	euro	euros
	EUR	EUR
	sentència	sentències
	S	S

També són invariables les abreviacions de *pàgina* o *advocat*, ja que, tot i acabar amb punt, la lletra final de l'abreviació no coincideix amb la del mot sencer.

	pàgina	pàgines
	pàg.	pàg.
advocat	advocada	advocats
adv.	adv.	adv.
		advocades
		adv.

Apostrofació

A l'hora d'apostrofar els articles *el* i *la*, i la preposició *de* davant de sigles, cal tenir en compte certes condicions, la primera de les quals és si es llegeixen com si fossin una paraula sencera o bé lletra per lletra.

1. Les que es llegeixen com si fossin paraules senceres

No tenen cap particularitat respecte a una paraula sense abreujar.

el BOE, l'IVA, el NIF, d'IBI, del DOGC

2. Les que es llegeixen lletra per lletra

a) Començades per vocal (s'inclouen dins d'aquest grup les sigles començades per una consonant el nom de la qual comenci per vocal)

- S'apostrofen l'article *el* i la preposició *de*.

**de l'EOMF, d'IRPF
l'ROSJ, d'RDL**

- L'article *la* s'apostrofa seguint les normes generals d'apostrofació (no s'apostrofa davant de sigles començades amb *i* o *u* àtones, tal com passaria amb els mots *la indústria*, *la impremta*, *la universitat* o *la unió*).

**l'AP, l'AN
l'LTJ, l'LJCA, l'STC, l'SA
la IT, la ITC, la IP**

b) Començades per consonant

No s'apostrofa davant de sigles començades amb una consonant el nom de la qual comenci també per consonant.

el TSJC, del PJ, la JRA, la GC, el DNI

LLISTA DE LES ABREVIACIONS MÉS USUALS EN ELS DOCUMENTS JUDICIALS

A

a l'atenció de	a/
addicional	add.
advocat/ada	adv.
agent	ag. AG
àlies	(a)
apartat	apt.
aproximadament	aprox.
article	art.
àtic	àt.
Audiència Nacional	AN
Audiència Provincial	AP
avinguda	av.

B

baixos	bxs.
Barcelona	Barna. BCN
bloc	bl.
<i>Butlletí d'Informació del Ministeri de Justícia</i>	BIMJ
<i>Butlletí Oficial de l'Estat</i>	BOE
<i>Butlletí Oficial de la Província</i>	BOP
<i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya</i>	BOPC

C

cantonada	cant.
capítol	cap.
carrer	c. c/
carretera	ctra.
centilitre	cl
centímetre	ct.
centímetre	cm
centre d'atenció primària	CAP
Centre d'Iniciatives per a la Reinserció	CIRE
centre de salut mental	CSM
centre penitenciari	CP
cinquè	5è
cinquena	5a
cinquenes	5es

cinquens	5ns
Codi civil	C. civil CC
Codi d'identificació fiscal	CIF
Codi de comerç	C de C C. comerç CCo
Codi de família	CF
Codi de la circulació	CC CCir
Codi de successions per causa de mort en el dret civil de Catalunya	CSCM
Codi penal	C. penal CP
Codi penal militar	CPM
codi postal	CP
companyia	cia.
Compilació del dret civil de Catalunya	CDCC
compte corrent	c/c cte. ct.
confronteu	cf.
Consell General del Notariat	CGN
Consell General del Poder Judicial	CGPJ
Consell Superior de Justícia Militar	CSJM
Constitució espanyola	CE
Convenció europea dels drets humans	CEDH
Conveni Europeu per a la Protecció dels Drets Humans i Llibertats Fonamentals	CEPDH/LF
Cos de la Policia Nacional	CPN
Cos Superior de Policia	CSP

D

decilitre	dl
decímetre	dm
Declaració universal de drets humans	DUDH
decret legislatiu	DLEG
decret llei	DL
departament	dept.
Departament d'Atenció Especialitzada	DAE
Departament de Justícia i Interior	DJI
departament especial de règim tancat	DERT
derogatori/òria	derog.
Diari Oficial de les Comunitats Europees	DOCE
Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya	DOGC
dijous	dj.
dilluns	dl.
dimarts	dt.
dimecres	dc.
Direcció General d'Atenció al Menor	DGAM
Direcció General dels Registres i del Notariat	DGRN

Direcció General de Mesures Penals Alternatives i de Justícia Juvenil	DGMPAJJ
Direcció General de Relacions amb l'Administració de Justícia	DGRAJ
Direcció General de Serveis Penitenciaris i de Rehabilitació	DGSPR
disposició addicional	DA
disposició derogatòria	DD
disposició final	DF
disposició transitòria	DT
dissabte	ds.
districte postal	DP
diumenge	dg.
divendres	dv.
doctor	Dr.
doctora	Dra.
document nacional d'identitat	DNI
dret	dt.
dreta	dta.

E

en funcions	e. f.
entresòl	entl.
equip d'observació i tractament	EOT
escala	esc.
esquerre/a	esq.
est	E
Estatut d'autonomia de Catalunya	EAC
Estatut dels treballadors	ET
Estatut orgànic del Ministeri Fiscal	EOMF
etcètera	etc.
euro	€ EUR
Excel·lentíssim Senyor	Excm. Sr.
Excel·lentíssima Senyora	Excma. Sra.
Excel·lentíssimes Senyores	Excmes. Sres.
Excel·lentíssims Senyors	Excms. Srs.
excepte	exc.
exemple	ex.
expedient	exp. expt.

F

factura	fra.
finca	fca.
foli	F f/ f.
fonament jurídic	FJ

G

general	gen. gral.
Generalitat de Catalunya	GC
Girona	GI
gir postal	GP
gir telegràfic	GT
gram	g
Guàrdia Civil	GC
Guàrdia Urbana	GU

H

hectàrea	ha
Honorable Senyor	H. Sr. Hble. Sr.
Honorable Senyora	H. Sra. Hble. Sra.
hora	h

I

ídem	íd.
Il·lustre Senyor	I. Sr. Il·ltre. Sr.
Il·lustre Senyora	I. Sra. Il·ltre. Sra.
Il·lustres Senyores	I. Sres. Il·ltres. Sres.
Il·lustres Senyors	I. Srs. Il·ltres. Srs.
Il·lustríssim Senyor	Il·lm. Sr. lm. Sr.
Il·lustríssima Senyora	Il·lma. Sra. lma. Sra.
Il·lustríssimes Senyores	Il·lmes. Sres. lmes. Sres.
Il·lustríssims Senyors	Il·lms. Srs. lms. Srs.
impost sobre activitats econòmiques	IAE
impost sobre béns immobles	IBI
impost sobre el valor afegit	IVA
impost sobre la renda de les persones físiques	IRPF
incapacitat laboral transitòria	ILT
incapacitat temporal	IT
índex de preus al consum	IPC
informe	inf.
Institut Català de la Salut	ICS
Institut de Medicina Legal de Catalunya	IMLC
interlocutòria del Tribunal Constitucional	ITC

interlocutòria del Tribunal Suprem	ITS
invalidesa permanent	IP

J

junta de règim i administració	JRA
jutjat contenciós administratiu	JCA
jutjat d'instrucció	JI
jutjat de menors	JM
jutjat de primera instància	j. de 1a inst. JPI
jutjat de primera instància i instrucció	JPII
jutjat de vigilància penitenciària	JVP
jutjat penal	JP
jutjat social	JS

L

litre	l
	L
lleï	L
Lleida	L
Llei canviària i del xec	LCX
Llei d'arrendaments rústics	LAR
Llei d'arrendaments urbans	LAU
Llei d'atenció i protecció dels infants i els adolescents	LAPIA
Llei d'enjudiciament civil	LEC
Llei d'enjudiciament criminal	LECr
Llei d'extradició passiva	LEP
Llei d'hipoteca mobiliària i penyora sense desplaçament de possessió	LHM
Llei d'organització i funcionament de l'Administració general de l'Estat	LOFAGE
Llei d'unions estables de parella	LUEP
Llei de política lingüística	LPL
Llei de procediment administratiu	LPA
Llei de procediment laboral	LPL
Llei de propietat horitzontal	LPH
Llei de protecció jurisdiccional dels drets fonamentals de la persona	LPJDFP
Llei de règim jurídic de l'Administració de l'Estat	LRJAE
Llei de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú	LRJPAC
Llei de societats anònimes	LSA
Llei de societats de responsabilitat limitada	LSRL
Llei de suspensió de pagaments	LSP
Llei del Registre Civil	LRC
Llei del tribunal del jurat	LTJ
Llei dels censos	LC

Llei general de la Seguretat Social	LGSS
Llei general de sanitat	LEGSA
Llei general tributària	LGT
Llei hipotecària	LH
Llei orgànica de conflictes jurisdiccionals	LOCJ
Llei orgànica de la competència i organització de la jurisdicció militar	LOJM
Llei orgànica del poder judicial	LOPJ
Llei orgànica del règim electoral general	LOREG
Llei orgànica del Tribunal Constitucional	LOTG
Llei orgànica general penitenciària	LOGP
Llei orgànica processal militar	LOPM
Llei orgànica reguladora de la competència i el procediment dels jutjats de menors	LORCPJM
Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa	LRJCA
Llei reguladora de les bases del règim local	LRBRL
Llei sobre perillositat i rehabilitació social	LPRS
Llei sobre règim jurídic de control de canvis	LCC

M

metre	m
milió	M
mil·ligram	mg
mil·lilitre	ml
mil·límetre	mm
Ministeri Fiscal	MF
minut	min
mosso/a d'esquadra	m. d'e. ME
Mossos d'Esquadra	M. d'E. ME
municipal	mpal.

N

nord	N
nord-est	NE
nord-oest	NO
número	n. núm.
número d'afiliació a la Seguretat Social	NASS
número d'identificació fiscal	NIF

O

oest	O
ordre	O
	o.

P

pàgina	p. pàg.
paràgraf	par.
passatge	ptge.
passeig	pg.
per absència	p. a. p. abs.
per autorització	p. a. p. aut.
per cent	%
per delegació	p. d.
per exemple	p. e. p. ex.
per ordre	p. o.
peseta	pta. PTA
pesetes	ptes. PTA
plaça	pça. pl.
planta	pl.
poder judicial	PJ
policia militar	PM
polígon	pol.
porta	pta.
postdata	p. d. PD
primer	1r
primera	1a
primeres	1es
primers	1rs
principal	pral.
procurador/a	proc.

Q

quart	4t
quarta	4a
quartes	4es
quarts	4ts

quilogram	kg
quilòmetre	km

R

rambla	rbla.
referència	ref.
registre	reg.
Registre Civil	RC
reglament	regl.
Reglament d'expropiació forçosa	REF
Reglament del Registre Civil	RRC
Reglament del Registre Mercantil	RRM
Reglament hipotecari	RH
Reglament notarial	RN
Reglament orgànic dels secretaris judicials	ROSJ
Reglament penitenciari	RP
reglamentació	regl.
reial decret	RD
reial decret legislatiu	RDLEG
reial decret llei	RDL
reial ordre	RO
remitent	rnt.
riera	ra.
ronda	rda.

123

S

salvat error o omisió	s. e. o o.
sant	St.
santa	Sta.
secció	secc.
segon (temps)	s
segon (ordre)	2n
segona	2a
segones	2es
segons	2ns
següent/s	s. seg.
sense número	s/n s/núm.
sentència	S
sentència del Tribunal Constitucional	STC
sentència del Tribunal Suprem	STS
senyor	Sr.
senyora	Sra.
senyores	Sres.

senyors	Srs.
servei comú de notificacions i embargaments	SCNE
servei d'actes de comunicació	SAC
sobreàtic	s/àt
societat	soc.
societat anònima	s. a. SA
societat de responsabilitat limitada	SARL
societat limitada	SL s. l.
sud	S
sud-est	SE
sud-oest	SO
sumari	sum.
suspensió de pagaments	s. p.

T

taló	t/
Tarragona	T
telèfon	tel.
tercer	3r
tercera	3a
terceres	3es
tercers	3rs
terme municipal	t. m. TM
text refós	TR
títol	tít.
tom	t.
travessera	trav.
travessia	trv.
Tribunal Constitucional	TC
Tribunal Económico-administratiu Central	TEAC
Tribunal Económico-administratiu Provincial	TEAP
Tribunal Militar Internacional	TMI
Tribunal Penal Internacional	TPI
Tribunal Superior de Justícia de Catalunya	TSJC
Tribunal Suprem	TS

V

vegeu (<i>vide o videte</i>)	v. veg. vid.
vegeu més amunt (<i>vide supra</i>)	v. s.

vegeu també	v. t.
via	v.
vist i plau	v. i p. VP
volum	vol.

X

xec	x.
-----	----

3.2. Majúscules i minúscules

A l'hora d'escriure la paraula *Tarragona*, tothom coincideix a escriure-la amb majúscula inicial, i a l'hora d'escriure els cognoms d'una persona, ningú no dubta que també hi han d'anar. Ara bé, quan es tracta d'escriure el nom d'una institució, d'un document o d'una llei, trobem una gran varietat de solucions, fins i tot dins d'un mateix escrit. Així, per exemple, podem trobar, entre altres combinacions:

l'Article 2 de la llei orgànica del poder judicial
l'article 2 de la Llei orgànica del poder judicial
l'Article 2 de la Llei Orgànica del Poder Judicial

Per tal d'evitar aquest garbuix de majúscules i minúscules, s'han adoptat una sèrie de criteris, unes convencions per donar-hi coherència.

Les presentem tot seguit, amb el benentès que:

- Totes les minúscules inicials han de transformar-se en majúscules quan calgui per la situació que ocupin (després d'un punt, en començar un text, etc.).
- Quan diem que un conjunt de mots ha d'anar amb majúscula, en queden exclosos els articles i les preposicions.

Tribunal Superior de Justícia de Catalunya
Reglament del Registre Civil

- Resulta inadequat utilitzar les majúscules dins del text per destacar-ne un fragment (tret dels títols).
- Les majúscules segueixen les mateixes regles d'accentuació que les minúscules.

Persones

1. Càrrecs oficials

Cal escriure'ls amb minúscula, excepte quan van immediatament precedits per les formes protocol·làries de tractament (vegeu-ne exemples a l'apartat següent). És important no confondre els càrrecs i les professions (*oficial, fiscal, jutgessa, advocada*, etc.) amb els tractaments (*Il·lustre Senyor, Excel·lentíssima Senyora*, etc.).

el magistrat
 l'oficial habilitat
 l'agent judicial
 la secretària judicial
 el president del tribunal
 l'advocada
 el procurador
 l'auxiliar
 el perit

la fiscal en cap
la notària
el director

2. Tractaments protocol·laris

Cal escriure'ls amb majúscula, tant si es tracta de les formes plenes com de les abreujades. Si el càrrec no queda inclòs dins del tractament protocol·lari, l'escriurem amb minúscula.

Il·lustre Senyor Joan Orteu i Ferrús, degà del Col·legi de Procuradors de Girona

En canvi, si optéssim per incloure el càrrec dins del tractament, també l'escriuriem amb majúscula.

Excel·lentíssim/a Senyor/a Degà/ana del Col·legi d'Advocats de Barcelona
Il·lma. Sra. Fiscal del Tribunal Suprem

Senyor, senyora, doctor i doctora no són tractaments protocol·laris, sinó tractaments generals, per la qual cosa cal escriure'ls amb minúscula, tret que formin part del tractament protocol·lari o que n'utilitzem la forma abreujada (*Sra., Sr., Dra., Dr.*).

la doctora Mireia Reniu ha emès l'informe forense
ha declarat el senyor Domènech

Institucions, organismes i entitats

1. Nom propi de les institucions, organismes o entitats

Cal escriure amb majúscula la primera lletra de tots els noms i adjectius que formen part d'una denominació concreta.

el Departament de Justícia
l'Ajuntament de Vic
el Ministeri Fiscal
la Policia Municipal de Lleida
el Jutjat de Guàrdia núm. 2 de Mataró
el Jutjat de Primera Instància núm. 45 de Barcelona
el Jutjat de Menors núm. 1 de Barcelona
el Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 4 d'Arenys de Mar
el Jutjat Penal núm. 2 de Sabadell
el Jutjat d'Instrucció núm. 9 de Barcelona
el Jutjat de Vigilància Penitenciària núm. 3 de Catalunya
el Jutjat Social núm. 1 de Tarragona
la Secció Tercera de l'Audiència Provincial de Barcelona
el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya
la Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa
el Centre Penitenciari Ponent
el Ministeri de Justícia
la Fiscalia de l'Audiència Provincial de Lleida
el Registre Civil de Barcelona

Si esmentem només una part del nom propi, també l'hem d'escriure amb majúscula.

**en aquest Jutjat hem rebut la prova pericial sol·licitada
traslladeu les actuacions a l'Ajuntament esmentat**

Ara bé, quan no esmentem el nom propi d'un organisme, sinó que en parlem d'una manera genèrica o plural, l'escriurem amb minúscula.

**els jutjats de vigilància penitenciària de Catalunya
un jutjat de menors té la funció de...
un jutjat de primera instància no és competent per resoldre sobre aquest assumpte
els centres penitenciaris**

Cal parar compte a l'hora d'escriure *poder judicial*, que ha de ser amb minúscula perquè no és el nom propi de cap institució, sinó que és la manera de designar un tipus de poder. Per tant, seria una forma paral·lela a poder eclesial, poder polític, etc.

el poder judicial

En canvi, com a part del nom propi de la institució sí que cal escriure'l amb majúscula.

el Consell General del Poder Judicial

2. Administració, govern i estat

Quan les paraules *administració*, *govern* i *estat* formen part d'una denominació concreta, les hem d'escriure amb majúscula perquè, tot i no ser els noms oficials de cap institució, gairebé s'hi consideren. Contràriament al que passa amb els noms propis de les institucions, però, els complements s'escriuen amb minúscula.

**l'Administració local
l'Administració pública
l'Administració de justícia
aquesta Administració
l'Estat espanyol
el Govern francès**

Si en parlem genèricament, però, s'escriuen amb minúscula.

**les administracions europees
el paper d'un estat modern
cap govern no ha pogut resoldre-ho**

Divisions temporals

Hem d'escriure amb minúscula els noms dels dies i dels mesos.

**Gavà, 4 de desembre de 2000
el judici se celebrarà dijous**

Textos i documents

1. Textos normatius

Cal escriure amb majúscula només la primera paraula que encapçala la denominació de la llei, el reglament, el codi, etc., encara que l'abreviació s'escriu amb majúscula.

el Codi civil (CC)
la Llei orgànica del poder judicial (LOPJ)
la Constitució espanyola (CE)
el Reglament penitenciari (RP)
el Reial decret 1332/1994, de 20 de juny
l'Estatut dels treballadors
el Decret 2/1997, de 7 de gener

Si contenen algun element que, independentment de formar part del títol, ha d'anar amb majúscula, l'hi conservarem.

la Llei orgànica del Tribunal Constitucional
el Reglament del Registre Civil

Si parlem de documents oficials d'una manera genèrica o plural, els escriurem amb minúscula.

les lleis penals tenen l'objectiu de...
un reglament és un conjunt de regles...

130

2. Documentació jurídica

El nom dels documents jurídics s'escriu amb minúscula, sempre que no es tracti d'una sentència concreta.

el recurs contenciós administratiu que va interposar-hi
la demanda del senyor Vidal
un ofici en què es demana l'informe pericial
l'exhort amb data 3 de febrer
declaro el plet conclús per a sentència
el jutge ha de dictar sentència en el termini de tres dies
donar el vistiplau a la proposta d'interlocutòria presentada avui
la provisió 56/2000, de 9 de setembre
en virtut del que demanava el jutge a la provisió anterior

En canvi:

en aquesta interlocutòria s'ha tingut en compte la Sentència 78/2001
notifiqueu aquesta Sentència al Ministeri Fiscal

3. Parts genèriques

Les escriurem amb minúscula.

l'article 4 del Codi civil
la secció 2a del capítol IV del llibre II de la Llei orgànica del poder judicial

d'acord amb l'apartat *a* de l'article esmentat
la disposició addicional tercera
els fonaments jurídics de la interlocutòria

4. Publicacions periòdiques

Les escriurem amb majúscula.

Butlletí Oficial de l'Estat
Butlletí Oficial de la Província
Diari Oficial de les Comunitats Europees
Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya

5. Documents acreditatius

Els hem d'escriure amb minúscula, encara que les abreviacions corresponents vagin amb majúscula.

el document nacional d'identitat (DNI)
el passaport
el carnet de conduir

Tràmits i procediments judicials

S'escriuen amb minúscula.

en el judici de faltes 67/2000
sol·licito les diligències següents
s'ha celebrat el judici monitori
les actuacions 88/2001

131

Llocs

1. Divisions territorials

Cal escriure-les amb minúscula.

la comarca del Priorat
la província de Lleida

2. Els punts cardinals

Els escriurem amb minúscula, tret que utilitzem el símbol.

al nord, la finca afronta amb les terres de Maria Llovet; al sud, amb les de Lluís Pla

3. Carrers, places i altres vies

Cal escriure amb minúscula la designació genèrica que acompanya el nom propi del lloc (*carrer, plaça, ronda*, etc.), tant si es tracta de les formes plenes com de les abreujades.

el Registre Civil de Barcelona, amb seu a la plaça del Duc de Medinaceli, 2
els jutjats de Gavà, situats al carrer de la Concòrdia, s/n
al passeig de Lluís Companys hi ha el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya
lloc on heu de comparèixer: av. Ramon Folch, 4-6

Naturalment, però, si comencem una línia a part, la designació de la via ha d'anar amb majúscula, tant si es tracta de les formes plenes com de les abreujades.

Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 2 de Vilanova i la Geltrú
Carrer de Sant Joan, 31-33

Jutjat Penal núm. 1 de Terrassa
Rambla d'Egara, 336-342

Només s'escriuen amb majúscula les designacions genèriques que han esdevingut el nom de la via.

els jutjats de la Via Laietana
Roser Esteve, que viu a la Rambla, 4, 2n 1a

4. Dependències d'edificis

Les escriurem amb minúscula.

la sala de vistes
la sala de matrimonis
la secretaria del jutjat
la secció penal

3.3. Signes de puntuació

Els signes de puntuació són elements indispensables per fer comprensible un text. Ni podem escriure prescindint-ne ni podem anar escampant-ne a l'atzar, ja que, tot i que n'hi ha d'optatius –com ens demostra el primer parell d'exemples–, també n'hi ha que poden fer canviar radicalment el sentit d'una frase –fenomen que palesa el segon parell d'exemples, en què la coma resulta decisiva.

- coma optativa (no fa canviar el sentit)

He notificat a la procuradora la resolució anterior, per mitjà de la lectura íntegra i del lliurament d'una còpia literal.

He notificat a la procuradora la resolució anterior per mitjà de la lectura íntegra i del lliurament d'una còpia literal.

- coma que fa canviar el sentit

Va entrar a la joieria amb premeditació, li va disparar un tret i va fugir.

Va entrar a la joieria, amb premeditació li va disparar un tret i va fugir.

Tal com dèiem al capítol 1.2.3, cal bandejar la llargada excessiva de les frases per tal que siguin clares. Les pauses que fem parlant són en part una guia a l'hora de puntuar, però cal tenir en compte altres factors. Atès que les normes de puntuació dels textos judicials no difereixen de les de qualsevol tipus de text, ens centrarem només en uns quants aspectes que afecten específicament la redacció judicial.

L'adreça

Cal posar coma entre el nom del carrer i el número, i entre el número i el pis. Al final de l'adreça no hi va cap punt, tret que s'utilitzi una abreviatura que n'hagi de dur (consulteu la llista del capítol 3.1).

C. del Bruc, 87, 3r 4a

Pg. de Lluís Companys, 1, bxs.

Al final de la denominació del jutjat tampoc no hi va punt.

Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 1 de Lleida

La data

A l'hora de datar un document, cal fer-ho seguint aquesta estructura:

Granollers, 11 de novembre de 1999

Sant Boi de Llobregat, 15 de juny de 2000

Remarquem que:

Després de la localitat hi ha una coma.

Entre les dues primeres xifres de l'any no hi va punt (1999, i no pas 1.999).

Al final no hi va punt.

A banda dels aspectes de puntuació, cal advertir que ni el nom de la localitat ni la data no han d'anar precedits de les preposicions *en* ni *a* (*En Granollers, a 11...*), que els mesos s'escriuen amb minúscula, i que el dia i l'any s'escriuen amb números.

Si dins del text volem escriure la data d'una forma abreujada, podem fer-ho seguint el model següent:

El 18.12.99 va interposar-s'hi un recurs contenciós administratiu.

Títol i subtítols del document

Al final del títol i dels subtítols del document no hi posem punt.

SENTÈNCIA

[...]

Fets

Nom del càrrec

Quan a sota del títol d'un document posem el càrrec del redactor seguit del nom, els separem amb dos punts. Al final no hi posem punt.

INTERLOCUTÒRIA

Magistrada: Rosa Creus i Bosch

Signatura d'un document

No s'ha de posar cap signe de puntuació darrere del càrrec de qui signa un document.

La jutgessa

Fórmula final

Les fórmules amb què es conclou un document porten punt final sempre que siguin frases amb un verb en forma personal (*mano, proproso, dono fe*, etc.).

Així ho mano i ho signo.

El jutge

En dono fe.

El secretari judicial

Si no és així, deixarem la fórmula sense punt final.

Vist i plau

El jutge

Davant meu

Conforme

Numeració de paràgrafs

La numeració que separa paràgrafs d'un document, tant si es fa amb xifres com si es fa amb lletres, acaba amb un punt (que no va seguit d'un guió), per marcar que a continuació iniciarem una frase.

Fets

Primer. El dia...

Fets

1. El día...

El títol i la citació dels textos legais

Per expressar el títol complet dels textos legais seguim aquesta fórmula:

Llei orgànica 5/1995, de 22 de maig, del tribunal del jurat
 Decret 4104/1964, de 24 de desembre, mitjançant el qual s'aprova el text refós de la Llei
 d'arrendaments urbans

És a dir, que ailleim la data de promulgació mitjançant dues comes, i separem el número d'ordre i l'any amb una barra.

Per marcar la separació entre el número de l'article d'una llei i els seus apartats, i entre un apartat i un altre, ho fem amb punts.

D'acord amb l'article 293.1.d de la LOPJ (Llei orgànica del poder judicial), escau...

135

Per citar literalment un text, el posem entre cometes, i si ometem algun element de dins de la citació cal que ho indiquem amb uns punts suspensius (que sempre són tres, i no pas més) tancats per claudàtors ([...]).

L'article 24.2 de la CE afirma: "Tothom té dret [...] a la presumpció d'innocència."

Si l'inici de la citació és una frase ja començada, cal indicar-ho amb uns punts suspensius.

Tal com diu l'article ja esmentat de la Llei d'enjudiciament civil, "...està obligat a interposar-hi el recurs."

Les hores

Per separar les hores dels minuts utilitzem un punt.

Us cito el 29 de maig de 2000, a les 12.30 h, perquè feu una roda de reconeixement.

Les xifres

Només les xifres que expressen quantitats (com per exemple l'import d'una multa o els diners a què pugen les costes judicials) porten un punt per separar els milers, els milions i els milers de milions. La coma serveix per separar els decimals.

El demandat ha de pagar una multa de 1.200,50 euros.

Se l'acusa d'haver estafat 32.750.000 ptes.

En canvi, no posem punt a les xifres que no expressen quantitats, com ara un DNI, un telèfon, un article d'una llei, un any, una pàgina, etc. En els casos de xifres llargues podem deixar espais en blanc per facilitar-ne la lectura.

Guillem Romagosa Martí, amb DNI núm. 35 190 223, declara que...

La pòlissa número 6579, que caducava el 23 de juny de 1981, era vigent en el moment de l'accident.

D'acord amb...

Les construccions encapçalades per *d'acord amb*, *en virtut de*, *segons*, *de conformitat amb* i similars que inicien una frase han de quedar limitades per una coma.

De conformitat amb l'article 47.1, publiquem-ho al *Butlletí Oficial de la Província*.

D'acord amb la doctrina establerta en la Sentència 74/1980, de 18 de juny, cal concloure que es va produir la violació de drets denunciada.

En virtut del que estableix l'art. 64.4 de l'LRJCA, declaro el plet conclús per a sentència.

Un cop... Havent...

Les construccions començades amb *un cop* o amb *havent*, amb les quals indiquem la fi d'alguna acció, també acostumen a quedar delimitades per mitjà d'una coma.

Un cop respostes les preguntes, els advocats de les altres parts poden plantejar-ne de noves al testimoni.

Un cop transcorregut el termini, les actuacions van elevar-se a l'Audiència Provincial de Lleida.

Havent-se traslladat la pretensió, les parts personades van formular les al·legacions corresponents.

Atès...

Delimitem amb comes, punts i comes o punts, depenent del context, la construcció encapçalada per *atès* amb què comencem una oració.

Atès que ho ha disposat el jutge en el procediment indicat, us envio l'edicta adjunt per tal que el publiquem.

És procedent absoldre la part contrària, atès que la part denunciada no ha formulat cap acusació.

Atès el contingut de l'informe, arxiveu la causa.

Enumeracions

Generalment, posem comes per separar elements d'un mateix nivell que formen una sèrie. La *i*, la *o* i el *ni* tenen en aquests casos el mateix valor que la coma. Per tant, si l'últim element va precedit d'una *i*, una *o* o un *ni*, no hi posarem coma.

Les actuacions sol·licitades estan formades per l'escrit de denúncia, la interlocutòria d'obertura de diligències, la interlocutòria de detenció i les actes de declaració dels acusats.

Per separar elements d'una sèrie que ja duen comes, utilitzarem punts i comes. La *i*, la *o* i el *ni* precedits de coma tenen en aquests casos el mateix valor que el punt i coma.

En l'escrit esmentat acusa la Sra. Fontcuberta, amb DNI número 35 448 987; el Sr. Puigbò, amb DNI número 27 398 777, i el Sr. Ortega, amb DNI número 31 723 446.

El recurs d'apel·lació es fonamenta en la improcedència de la normativa aplicada, ja que el contracte estava sotmès al dret italià; la incongruència de la Sentència, i la manca de pràctica de proves.

La Sentència es fonamenta en els articles 98, 99 i 100 del Codi penal; 76, 78 i 80 de la LOGP, i 60, 62, 63 i 66 del Reglament penitenciari.

Construccions explicatives

Quan trobem una construcció que no restringeix el significat del mot al qual es refereix, que no el delimita, sinó que només n'explica alguna cosa, l'hem d'aïllar per mitjà de comes.

El 14 d'abril de 2002 van traslladar-se les actuacions a la defensa de l'inculpat, que va sol·licitar el sobreseïment de la causa.

Davant del jutge compareix la testimoni, que manifesta el següent.

La filla del demandant, de 17 anys d'edat, va haver de ser intervinguda quirúrgicament.

Amb aquests exemples podem adonar-nos de la importància d'utilitzar adequadament els signes de puntuació, ja que poden fer canviar el sentit de les frases: sense la coma, en el primer cas interpretaríem que hi ha més d'un inculpat, en el segon que hi ha més d'una testimoni, i en el tercer que el demandant té més d'una filla.

3.4. Tractaments protocol·laris

Pel que fa als contextos en què és adient emprar tractaments protocol·laris, ens remetem al capítol 1.1.2. Quant a la forma, cal observar que:

- Les inicials dels tractaments protocol·laris s'escriuen amb majúscules, tant si utilitzem la forma sencera com l'abreujada.
- Cal aplicar a les dones la forma femenina corresponent, tal com dèiem al capítol 1.1.3.
- Les estructures més usuals són:

tractament en majúscula + nom i cognoms + , + càrrec en minúscula

Il·lustríssima Senyora Mercè Lluch i Manresa, fiscal del Tribunal Suprem

càrrec en minúscula + , + tractament en majúscula + nom i cognoms

la secretària judicial, Il·lustre Senyora Sílvia Puigoriol

Tot seguit presentem una llista dels tractaments protocol·laris que corresponen als càrrecs més usuals en la documentació judicial.

TRACTAMENT	CÀRREC
Excel·lentíssim/a Senyor/a (Excm. Sr. / Excma. Sra.)	alcalde/essa de l'Ajuntament de Barcelona degà/ana del Col·legi d'Advocats de Barcelona degà/ana del Consell de Col·legis d'Advocats de Catalunya fiscal en cap de tribunal superior de justícia fiscal general de l'Estat magistrat/ada de sala del Tribunal Constitucional magistrat/ada del Tribunal Constitucional magistrat/ada del Tribunal Suprem president/a de l'Audiència Nacional president/a de sala del Tribunal Constitucional president/a de sala del Tribunal Suprem president/a de tribunal superior de justícia president/a del Consell de Col·legis de Procuradors de Catalunya president/a del Consell General del Poder Judicial president/a del Tribunal Constitucional president/a del Tribunal Suprem vicepresident/a del Consell General del Poder Judicial vicepresident/a del Tribunal Constitucional vocal del Consell General del Poder Judicial vocal del Tribunal Constitucional

TRACTAMENT	CÁRREC
Il-lustríssim/a Señor/a (Il-lm. Sr. / Il-lma. Sra.) (Im. Sr. / lma. Sra.)	advocat/ada de l'Estat alcalde/essa (llevat del cas de Barcelona) cap provincial de Correus i Telègrafs cap provincial de Trànsit cap superior de policia comissari/ària de policia degà/ana de col·legi d'advocats (llevat del cas de Barcelona) degà/ana del Col·legi de Procuradors de Barcelona degà/ana president/a del Col·legi de Notaris de Barcelona fiscal magistrat/ada d'audiència provincial magistrat/ada de tribunal superior de justícia magistrat/ada jutge/essa magistrat/ada jutge/essa degà/ana dels jutjats de Barcelona president/a d'assemblea territorial de registradors de la propietat i mercantils president/a d'audiència provincial secretari/ària de govern de tribunal superior de justícia secretari/ària de govern del Tribunal Suprem
Il·lustre Señor/a (Il·ltre. Sr. / Il·ltre. Sra.) (l. Sr. / l. Sra.)	degà/ana de col·legi de procuradors (llevat del cas de Barcelona) jutge/essa notari/ària secretari/ària judicial

4. DOCUMENTACIÓ JUDICIAL

4.0. Criteris generals

Aquest capítol conté l'estructura, la definició, les peculiaritats de redacció i el marc legal dels documents judicials més destacats, ordenats alfabèticament, juntament amb exemples que ho il·lustren.

Tot i que no s'expliciti dins de cada model, se sobreentén que cal aplicar els criteris generals de redacció exposats fins ara, com també tenir en compte les convencions gràfiques i evitar les errades tractades als darrers capítols. Per expressar-ho en termes judicials direm que, per economia processal, donem aquestes informacions per reproduïdes.

Guiant-nos per una voluntat d'oferir unes estructures senzilles i clares, tant amb vista a la redacció com a la localització de dades, hem optat per expressar certes informacions esquemàticament, en comptes de fer-ho mitjançant paràgrafs descriptius.

Tot seguit, abans d'analitzar els documents, exposarem la manera de consignar una sèrie de dades que tots comparteixen, com ara la identificació del jutjat, la data o la signatura. Pel que fa a la presentació, és recomanable no centrar els títols ni altres dades, ni tampoc començar les línies que inicien un paràgraf deixant espais en blanc a l'esquerra.

Identificació del jutjat

A la capçalera, és a dir, al capdamunt del document, s'hi ha de fer constar la identificació del jutjat o tribunal que emet el document amb la denominació completa.

Jutjat de Primera Instància núm. 25
de Barcelona

Jutjat d'Instrucció núm. 4
de Barcelona

Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 1
de Tremp

Jutjat Penal núm. 1
de Mataró

Jutjat Social núm. 1
de Manresa

Jutjat de Menors
de Girona

Jutjat de Vigilància Penitenciària núm. 3
de Catalunya

Sala Civil i Penal del Tribunal Superior de Justícia
de Catalunya

Registre Civil
de Barcelona

Fiscalia de l'Audiència Provincial
de Lleida

Jutjat Degà
de Barcelona

Audiència Provincial
de Barcelona
Secció Tercera

Jutjat de Guàrdia
de Sabadell

Jutjat Contenciós Administratiu
de Tarragona

Jutjat de Pau
de Sitges

144

Cal respectar sempre la denominació oficial de l'òrgan i no consignar-hi designacions incompletes o sinònimes. Per tant, si es tracta d'un jutjat mixt, no escau reduir-ne el nom (*Jutjat de Primera Instància núm. 1 de Terrassa* o, encara menys, *Civil 1 Terrassa*), sinó que s'ha de transcriure sencer (*Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 1 de Terrassa*).

Adreça

A sota de la identificació de l'òrgan judicial se sol posar l'adreça, en què es poden utilitzar abreviacions (vegeu el capítol 3.1).

A sota del nom del carrer i el número es consigna el codi postal i la població, encara que aquesta ja aparegui a la designació de l'òrgan judicial.

Jutjat Penal núm. 2
de Terrassa
Rambla d'Egara, 336-342
08221 Terrassa

Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 3
d'Igualada
C. Milà i Fontanals, 2
08700 Igualada

Jutjat Social núm. 2
de Girona
Av. Ramon Folch, 4-6
17001 Girona

Identificació de l'assumpte

En aquest apartat es fa constar el tipus de procediment (precedit, optativament, per les denominacions *assumpte*, *procediment*, *referència* o *actuacions*) i el número de l'expedient.

Assumpte: divorci amb consentiment núm. 33/2000

Divorci amb consentiment núm. 33/2000

Identificació de les parts

Si convé consignar altres dades del procediment, pot fer-se de manera esquemàtica a sota de la referència, cosa especialment pràctica en el cas de les resolucions i de les propostes de resolució. S'hi acostuma a indicar el nom de les parts i, si escau, dels procuradors respectius.

Part demandant: Miquel Valls Jordà

Procuradora: Mireia Roca Forner

Part demandada: Xavier Pastor Garcia i Joaquim Vilà Arias

Procurador: Manel Ballester Jorba

145

Si incloem aquest bloc de dades, cal parar esment a no repetir-les innecessàriament dins del text. És a dir, que seria redundant redactar després d'aquest apartat un paràgraf que es limités a consignar la mateixa informació d'una altra manera.

Fets

Primer. En aquest Jutjat se segueix el judici executiu 21/2001, en què intervenen Miquel Valls Jordà com a demandant, representat per la procuradora Mireia Roca Forner, i Xavier Pastor Garcia i Joaquim Vilà Arias com a demandats, representats pel procurador Manel Ballester Jorba.

Ara bé, això no vol dir que no puguin reparèixer les dades si ens convenen per exposar una informació nova. Així, per exemple, en aquest fet es podria repetir el nom del procurador.

Fets

Primer. El procurador Manel Ballester Jorba va presentar una querella el dia 6 d'agost de 2001.

Títol

El títol serveix per identificar el tipus de document, i el destaquem escrivint-lo amb majúscules i negreta.

INTERLOCUTÒRIA

CÈDULA DE CITACIÓ

S'hi poden afegir especificacions que n'aclareixin el tema o el contingut.

INTERLOCUTÒRIA D'OBERTURA DEL JUDICI ORAL

CÈDULA DE NOTIFICACIÓ DE LA SENTÈNCIA

Subtítols

Els escrivim amb majúscula inicial i els destaquem amb negreta.

Fets

Primer. Avui s'ha presentat...

Càrrec i nom

Com a norma general, en qualsevol document judicial hi han de constar el càrrec i el nom i cognoms del redactor. La distribució d'aquestes dades és diferent segons el tipus de document.

a) En les resolucions i propostes de resolució, per tal de destacar-ne l'autoria, situem aquestes dades a sota del títol: en primer lloc, el càrrec i, a continuació, separat per dos punts, el nom sense tractaments protocol·laris.

PROVISIÓ

Jutge: Jaume Baldrich Carretero

b) En la resta de documents, en canvi, fem constar el nom i el càrrec juntament amb la signatura. Un cas especial, però, és el de l'acta (vegeu el capítol 4.1).

Signatura

Pel que fa a la signatura i a les dades que l'acompanyen, cal distingir els documents amb un únic signant dels documents amb diversos signants.

a) Documents amb un únic signant

Si el redactor i únic signant no ha estat identificat al llarg del document, abans de la signatura consignarem el càrrec que li correspon precedit de l'article *El* o *La* i, després de la signatura, el nom i cognoms.

La secretària judicial

Cristina Dalmau i Fabregat

Si, per contra, el redactor i únic signant ja ha estat identificat (és el cas de la sentència), n'hi haurà prou amb la signatura (en cas contrari, si seguïssim l'esquema anterior, tindriem la informació repetida).

b) Documents amb diversos signants

En el cas dels documents que signen el jutge juntament amb el secretari, n'indicarem el càrrec abans de la signatura per reconèixer a qui pertany, però no cal tornar a consignar el nom del redactor, atès que ja s'ha identificat.

La magistrada

El secretari judicial

Pel que fa a la signatura que segueix la fórmula de dació de fe o la que segueix el vistiplau, n'hi ha prou d'identificar-la mitjançant el càrrec, sense necessitat de consignar-hi també el nom.

Així ho mano i ho signo.

En dono fe.

El jutge

La secretària judicial

147

Així ho proposo al jutge, Joan Llúria Alcoi. En dono fe.

Vist i plau

El jutge

El secretari judicial

Data

Ha de contenir la localitat on es redacta el document, seguida del dia, el mes i l'any. Cal advertir que ni el nom de la localitat ni la data no han d'anar precedits de les preposicions *en* ni *a* (*En Gavà, a 24 de juliol de 2001*); que els mesos s'escriuen amb minúscula, i que el dia i l'any s'escriuen amb números, no pas amb lletres. Pel que fa als aspectes de puntuació, només cal posar una coma després de la localitat, i no s'han de posar punts ni entre les dues primeres xifres de l'any ni al final de la data.

Gavà, 24 de juliol de 2001

Quant a la posició que ha d'ocupar la data, cal tenir en compte dues possibilitats:

- Si es tracta d'una resolució (provisió, interlocutòria o sentència) o d'una proposta de resolució (proposta de provisió o d'interlocutòria), cal posar-la després del càrrec i el nom, és a dir, abans del cos del document.
- En canvi, en la resta de documents judicials la data se situa abans del càrrec i, per tant, després del cos.

4.1. Acta

Definició

Document que redacta el secretari judicial per deixar constància de la realització d'un acte processal o d'un fet amb transcendència processal.

Marc legal

Per redactar aquest document cal tenir en compte els requisits que estableix la legislació vigent:

- articles 279 i 280 de la LOPJ (Llei orgànica del poder judicial)
- article 6.2 del ROSJ (Reglament orgànic dels secretaris judicials)
- article 146 de la LEC (Llei d'enjudiciament civil)

Criteris de redacció

Sota del títol es consignen de forma esquemàtica les dades personals oportunes dels compareixents.

Pot iniciar-se el cos del document amb una fórmula per fer constar el nom del secretari judicial i, si escau, el del jutge.

Davant del jutge, [nom i cognoms], i davant meu, el secretari judicial, [nom i cognoms], compareixen les persones esmentades més amunt.

Tot seguit, després d'aquesta frase introductòria, es transcriu el desenvolupament de la sessió, que pot començar amb les fórmules següents:

Un cop obert l'acte, [...]
El jutge obre l'acte i [...]
El jutge declara obert l'acte i [...]

Pel que fa al temps verbal, cal utilitzar el present d'indicatiu (*compareix, manifesta, reconeix*, etc.), ja que l'acte es reproduïx per escrit en el moment que s'esdevé. A diferència del que passa amb la majoria de documents judicials, una part de l'acta pot adoptar un llenguatge menys formal quan reflecteix les manifestacions orals dels compareixents, ja que s'han de reproduir literalment.

El secretari judicial, abans de signar, la conclou amb una fórmula com ara aquesta:

En acabat, estenc aquesta acta, que signem les persones assistents com a prova de conformitat. En dono fe.

L'han de signar el secretari i, si escau, el jutge, sota el càrrec que els identifica, així com les persones compareixents, que ho fan sota la forma genèrica de *compareixents*. A diferència d'altres documents, no cal indicar-ne el nom, atès que ja han aparegut a l'inici del document.

Identificació del jutjat

Adreça

Identificació de l'assumpte

Identificació de les parts (opcional)

ACTA

Identificació dels compareixents

Cos

150

Fórmula final

Data

Càrrec

Càrrec

Signatura del/de la jutge/essa

Signatura del/de la secretari/ària judicial

Compareixents

Signatures

Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 3
de Gavà
Carrer de la Concòrdia, s/n
08850 Gavà

Procediment: separació d'acord mutu 34/2002

Part sol·licitant: Marta Serra Vilar
Amb el consentiment de: Josep Font Escala
Procurador: Manel Lloret Agulló

ACTA DE RATIFICACIÓ

Compareixent:
Marta Serra Vilar
DNI: 34 568 444

Davant el magistrat jutge, Miquel Grau Mir, i davant meu, la secretària judicial, Maria Lara Balaguer, compareix la persona esmentada.

El magistrat jutge llegeix la demanda de separació d'acord mutu dels dos cònjuges i el conveni regulador del dia 23 de gener de 2002, per tal de seguir la tramitació d'acord amb el que estableix l'article 777 de la Llei d'enjudiciament civil.

La compareixent manifesta que ratifica el conveni regulador i reconeix com a seva la signatura que hi consta.

En acabat, estenc aquesta acta, que firmem les persones assistents com a prova de conformitat.
En dono fe.

Gavà, 25 de febrer de 2002

El magistrat jutge

La compareixent

La secretària judicial

Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 4
de Cornellà de Llobregat
Pl. de Vic, 24
08940 Cornellà de Llobregat

Procediment abreuajat 23/2001

ACTA DE DECLARACIÓ

Compareixent:

Pere Sánchez Llimona

DNI: 36 985 123

Lloc de naixement: Barcelona

Data de naixement: 20 de setembre de 1960

Adreça: carrer de Frederic Soler, 32, 1r, de Cornellà de Llobregat

Davant la jutgessa, Imma Creus Freixas, i davant meu, el secretari judicial, Miquel Riera Mas, compareix l'acusat esmentat, el qual informo dels drets i les obligacions que estableixen els articles 118 i 520 de la Llei d'enjudiciament criminal.

152

Quant a la designació d'un procurador, el compareixent sol·licita que en el moment processal oportú se li'n designi un d'ofici.

Com a resposta a les preguntes de la jutgessa, manifesta:

Que era a la benzinera perquè la seva dona hi havia deixat el cotxe perquè tenia un petit problema i que va anar al bar perquè hi té un amic, on també hi havia un policia amb qui no té gaire bona relació. Que després va comprar un oli per al cotxe i l'hi va posar, i que, quan volia fer una volta per la benzinera per saber si funcionava, la policia local el va aturar i li va fer la prova d'alcoholèmia, el resultat de la qual va ser positiu.

Que al bar de la gasolinera només va beure un parell de cerveses.

Que va menjar per últim cop a l'hora de dinar.

Que creu que estava en condicions de conduir.

Que en el moment de prendre les cerveses era conscient que havia de mirar què li passava al cotxe.

Que va ser la dona qui va portar el cotxe a la benzinera, i que ell hi va anar a peu.

Que va fer les proves que la policia li va demanar i que no recorda haver-se negat a fer una segona prova.

Que no treballa ni cobra cap tipus de subsidi.

Com a resposta a les preguntes de l'advocat, manifesta:

Que no es va negar a fer la primera prova d'alcoholèmia.

Que només volia saber si el cotxe funcionava.

En acabat, estenc aquesta acta, que signem les persones que hi hem intervingut com a prova de conformitat. En dono fe.

Cornellà de Llobregat, 28 de febrer de 2002

La jutgessa

El compareixent

El secretari judicial

4.2. Citació

Definició

Comunicació escrita d'un òrgan jurisdiccional mitjançant la qual es convoca algú per comparèixer i actuar.

Marc legal

Per redactar aquest document cal tenir en compte els requisits que estableix la legislació vigent:

- articles 149, 152 i 440 de la LEC (Llei d'enjudiciament civil)
- article 175 de la LECr (Llei d'enjudiciament criminal)
- article 58 de l'LPL (Llei de procediment laboral)

Criteris de redacció

Hi ha dos tipus de citacions:

- citació a dia cert, en la qual es fixa la compareixença per a un dia i una hora determinats (vegeu el capítol 2).
- citació a termini, en la qual es dóna un termini per comparèixer al jutjat.

Generalment, les encapçalem amb el títol *citació* o *cèdula de citació*, amb les especificacions que calguin.

D'acord amb l'article 175 de la LECr, hi hem d'incloure la identificació del jutge que ha dictat la resolució que motiva la citació i la data d'aquella; el motiu; l'òrgan jurisdiccional on ha de comparèixer la persona citada; la data i l'hora o el termini en què ho ha de fer, i l'especificació de les conseqüències en cas d'incompareixença.

S'acostuma a iniciar indicant quina és la base per expedir-la (una resolució, un article, la decisió d'un jutge, etc.), i tot seguit se sol exposar la finalitat de la comunicació (citar algú), per a la qual cosa ens poden ser útils fórmules com ara:

- D'acord amb [...], us cito perquè...
- En relació amb [...], us cito perquè en el termini de [...] dies...
- En virtut de [...] us adreço aquesta cèdula per citar-vos...

Si s'hi adjunta algun tipus de document, també ho hem de fer constar.

El nom i l'adreça de la persona que se cita s'acostumen a posar al final del document.

Identificació del jutjat

Adreça

Identificació de l'assumpte

Identificació de les parts (opcional)

CITACIÓ

Cos

Data

Càrrec

Signatura

Nom i cognoms

Destinatari/ària

Adreça

Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 2
de Lleida
C/ Canyeret, s/n
25007 Lleida

Procediment: judici de faltes núm. 34/2001

Part denunciant: Marta Castro Mata
Procuradora: Lluïsa Mercader Álvarez

Part denunciada: Ester Roca López

CÈDULA DE CITACIÓ

D'acord amb el que ha disposat el magistrat jutge en la resolució del dia 13 de setembre de 2001, us cito perquè el 19 de desembre de 2001, a les 10 hores, assistiu com a responsable civil subsidiària al judici de faltes que es farà a la sala de vistes d'aquest Jutjat arran de l'accident de circulació que va tenir lloc el dia 20 de juny de 2001 entre els carrers de Lluís Companys i de la Unió, de Lleida.

Us faig saber que hi heu de comparèixer amb tots els mitjans de prova de què intenteu valer-vos (testimonis, documents, perits, etc.) i que us pot assistir un/a advocat/ada.

157

Així mateix, us adverteixo que, d'acord amb els articles 966 i 971 de la Llei d'enjudiciament criminal, si no compareixeu al judici i no ho justifiqueu, se us podrà imposar una multa i no se suspendrà ni el judici ni la resolució resultant.

Lleida, 20 de setembre de 2001

El secretari judicial

Miquel Ros Mateu

Persona que se cita: Ester Roca López
Domicili: c/ Corregidor Escofet, 56, 6è 1a
25008 Lleida

Jutjat de Primera Instància núm. 13
de Barcelona
Via Laietana, 8-10
08003 Barcelona

Procediment ordinari 44/2002

Part demandant: Isabel Aguilar Gil
Part demandada: Pasqual Mora Parra

CÈDULA DE CITACIÓ A TERMINI

En virtut del que ha disposat la magistrada jutgessa, us cito per tal que en el termini de vint dies hàbils contesteu la demanda en què consteu com a part demandada. Hi adjunto la còpia de la demanda, els documents i la interlocutòria d'admissió.

Us adverteixo que, d'acord amb els articles 496 i 497 de la LEC (Llei d'enjudiciament civil), si no compareixeu sereu declarat en situació de rebel·lia processal i, un cop feta la notificació, no se'n durà a terme cap altra, a excepció de la corresponent a la resolució que posi fi al procés.

158

També us adverteixo que, d'acord amb els articles 21 i 31 de la LEC, hi heu de comparèixer amb un/a procurador/a i un/a advocat/ada.

Barcelona, 11 de març de 2002

La secretària judicial

Victòria Barba i Güell

Persona que se cita: Pasqual Mora Parra
Adreça: c. de Viladecans, 18, baixos
08014 Barcelona

4.3. Diligència

Definició

Document subscrit pel secretari per donar a les actuacions el curs ordenat per la llei i impulsar formalment el procediment, donar fe d'un fet que hagi d'acreditar-se a les actuacions o de la pràctica d'un acte de comunicació.

Marc legal

Per redactar aquest document cal tenir en compte els requisits que estableix la legislació vigent:

- articles 279.1, 280.2, 283.1, 286.2 i 288 de la LOPJ (Llei orgànica del poder judicial)
- articles 223 i 545.4 de la LEC (Llei d'enjudiciament civil)
- articles 572 i 588 de la LECr (Llei d'enjudiciament criminal)

Críteris de redacció

La llei distingeix entre diligències de comunicació, de constància, d'execució i d'ordenació.

Si cal comunicar alguna cosa, es pot fer amb l'ajut de fórmules com ara aquestes:

Faig saber a [...] que... / Tinc davant meu [...] i li faig saber que...
Comunico a [...] que... / Tinc davant meu [...] i li comunico que...
Notifico [...] a... / Tinc davant meu [...] i li notifico...

159

Per deixar constància d'un fet, es pot començar amb fórmules com ara les següents:

Faig constar que... / Davant de [...] faig constar que...

De tota manera, també és possible constatar un fet sense introduir-lo amb cap fórmula.

Avui el jutge ha publicat aquesta Sentència. En dono fe.

Tot seguit es compleix el que ha ordenat el jutge. En dono fe.

Si s'estén una diligència en presència d'algu, cal indicar-ne el nom, cosa que es pot fer per mitjà de formes com ara:

Davant de...
En presència de...
Tinc davant meu...

En aquests casos, la persona afectada ha d'expressar la conformitat amb el contingut mitjançant la signatura, situada al costat de la del secretari judicial i precedida d'una frase que ho indica.

Un cop assabentat, signa, juntament amb mi.
Se'n dona per assabentada i signa, juntament amb mi.
Signa aquesta diligència com a prova de conformitat.

La brevetat de bona part de les diligències, juntament amb el fet que en molts casos tinguin un contingut directament lligat al d'un altre document, fa que molt sovint les vegem com una prolongació d'aquest, fins al punt que s'estenen en un mateix full. Pel que fa a l'estructura, en aquests casos es deixen de banda les informacions compartides que ja ens proporciona el primer document, com ara la identificació del jutjat, de l'assumpte i de les parts. Pel que fa a la data, si coincideix amb la del document anterior, tampoc no cal repetir-la.

Finalment, per concloure les diligències, cal fer explícita la dació de fe del secretari, mitjançant les fórmules:

En dono fe.
[...], de la qual cosa dono fe.

Identificació del jutjat

Adreça

Identificació de l'assumpte

Identificació de les parts (opcional)

DILIGÈNCIA

Cos

Data

Compareixent (si escau)	Càrrec
-------------------------	--------

Signatura del/de la compareixent	Signatura del/de la secretari/ària judicial
----------------------------------	---

Nom i cognoms	Nom i cognoms
---------------	---------------

Jutjat de Primera Instància núm. 36
de Barcelona
Via Laietana, 2, entresòl
08003 Barcelona

Procediment ordinari 31/2002, secció 5a

Part demandant: Filatures Rovira, SA
Procurador: Manel Carbó Pérez

Part demandada: Sofigar, SL
Procuradora: Cristina Parès Vidal

DILIGÈNCIA D'ORDENACIÓ

Uniu a les actuacions l'escrit anterior i la liquidació d'interessos adjunta que ha presentat el procurador de la part demandant.

D'acord amb el que estableix l'article 713.2 de la LEC (Llei d'enjudiciament civil), traslladeu la liquidació d'interessos a la part contrària perquè contesti el que cregui convenient en el termini de deu dies. Així mateix, advertiu-la que, si deixa transcórrer aquest termini i no fa cap manifestació, entendré que s'hi avé i l'aprovaré sense fer cap més tràmit.

D'acord amb els articles 224 i 452 de la LEC, per impugnar aquesta resolució s'ha de presentar un escrit en aquest Jutjat, en el termini de cinc dies hàbils comptats des de l'endemà de la notificació, en què cal expressar la infracció comesa a parer del recurrent.

Barcelona, 13 de març de 2002

El secretari judicial

Joan Lluís Sala Fonoll

Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 2
de Tortosa
Pl. dels Estudis, s/n
43500 Tortosa

Judici de faltes núm. 23/2001

DILIGÈNCIA

Faig constar que lliuro a Vicenta Codina Pinyol, amb DNI núm. 38 725 323, la cèdula de citació corresponent perquè comparegui en aquest Jutjat l'11 de desembre de 2002, a les 11 hores, per assistir com a denunciada al judici de faltes consignat més amunt. Així mateix, l'adverteixo dels perjudicis que la poden afectar en cas d'incompareixença.

Se'n dóna per assabentada i signa, juntament amb mi. En dono fe.

Tortosa, 7 d'octubre de 2002

La compareixent

Vicenta Codina Pinyol

El secretari judicial

Sebastià Rodríguez Nogués

4.4. Edicte

Definició

Avis d'un òrgan jurisdiccional que s'afixa al tauler del jutjat o d'un altre organisme, o que es publica en alguns diaris oficials o a la premsa per fer-lo arribar a persones interessades en les actuacions o, si escau, a una persona de qui es desconeix el domicili.

Marc legal

Per redactar aquest document cal tenir en compte els requisits que estableix la legislació vigent:

- articles 156.4, 157.2, 164, 497.2, 645.1, 646 i 668 de la LEC (Llei d'enjudiciament civil)
- article 236 de la LOPJ (Llei orgànica del poder judicial)

Criteris de redacció

Per tal de subratllar la funció anunciadora de l'edicte, s'introdueix amb la fórmula *faig saber*, seguida de dos punts, normalment aïllada del text i en majúscula. Després, i seguit de la conjunció *que*, s'exposa el que s'hi vol anunciar.

Per indicar en què ens basem per expedir el document, ens poden ser útils fórmules com ara:

FAIG SABER:

Que, en virtut de...

Que, d'acord amb...

Que, en relació amb...

165

A diferència d'altres documents judicials, l'edicte pot tenir receptors molt diversos. Així, tant pot anar adreçat a una persona que es troba en parador ignorat (per exemple, per notificar-li una sentència), com a persones conegudes o desconegudes a qui pugui afectar un procediment (per exemple, per declarar hereus arran d'un abintestat), com a tothom en general (per exemple, per anunciar subhastes).

Si l'edicte va adreçat a persones concretes, conegudes o desconegudes, s'ha de fer servir una fórmula final que converteixi l'edicte, més enllà d'un simple avis, en un document amb validesa de notificació, de citació o del que convingui.

I, perquè serveixi de citació a [...], signo aquest edicte.

I, perquè serveixi de notificació a [...], expedixo aquest edicte.

Pel que fa als edictes per anunciar-hi subhastes, com que no van adreçats a ningú en concret i no fan cap altra funció més enllà d'anunciar un acte, no cal posar-hi fórmula final. En aquests casos, dins del cos del document s'hi ha d'incloure l'objecte de la subhasta (moble o immoble) i les condicions per participar-hi d'acord amb el que determina la llei.

Val a dir que quan els edictes s'han de publicar a la premsa, s'intenta reduir-ne la llargada al màxim per raons d'economia, la qual cosa comporta incorporar les dades identificatives del procediment i de les parts dins del document.

Identificació del jutjat

Adreça

Identificació de l'assumpte

Identificació de les parts (opcional)

EDICTE

Fórmula inicial

Cos

Fórmula final (si escau)

Data

Càrrec

Signatura

Nom i cognoms

Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 3
de Sant Boi de Llobregat
Palau de Marianao, s/n
08830 Sant Boi de Llobregat

EDICTE

FAIG SABER:

Que, d'acord amb el que ha disposat el jutge en el judici de faltes 104/2001, notifico a Andreu Coca Riera, que es troba en parador ignorat, la Sentència núm. 66/2001, dictada el dia 3 de febrer de 2001, la decisió de la qual diu literalment:

“Condemno Andreu Coca Riera, com a autor d'una falta contra el patrimoni, a la pena d'arrest de quatre caps de setmana, així com a abonar a Maria Caparrós Gago la quantitat de 195,52 euros en concepte d'indemnització per danys i perjudicis. També li imposable el pagament de les costes.

Contra aquesta resolució es pot interposar un recurs d'apel·lació en el termini de cinc dies en aquest Jutjat.

Així ho pronuncio, ho mano i ho signo.”

I, perquè serveixi de notificació a Andreu Coca Riera i sigui inserit en el *Butlletí Oficial de la Província de Barcelona*, expedixo aquest edicte.

Barcelona, 5 de març de 2001

El secretari judicial

Enric Benet Mateu

Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 1
de Tremp
Plaça del Mercat, 8
25620 Tremp

Procediment: execució hipotecària 20/2001

Part demandant: Caixa de Manlleu
Part demandada: Francesc Puig Rius i Anna Martí Pons

EDICTE

FAIG SABER:

Que, en virtut de la resolució dictada avui, que se segueix per reclamar 30.695 euros de principal, 1.540 euros d'interessos moratoris i ordinaris vençuts, i 9.015 euros fixats per a interessos i costes d'execució, anuncio la venda en subhasta pública, amb una antelació de vint dies com a mínim, de la finca següent:

Finca número 8. Habitatge esquerre, situat al carrer de Pau Casals, 14, de Tremp. Té una superfície de 85,18 m². Limita per la dreta amb el pati propietat de Maria Abat; per l'esquerra, amb l'habitatge propietat de Manel Gomis; per darrere, amb l'habitatge propietat d'Albert Llopis, i, per davant, amb l'escala, el pati i l'habitatge dret d'aquesta mateixa planta.

168

Està inscrita al tom 834, llibre 100, foli 194, finca número 9855, inscripció 2a del Registre de la Propietat núm. 1 de Lleida.

La subhasta s'escaurà el proper dia 24 de març de 2002, a les 10.30 hores, a la sala d'audiències d'aquest Jutjat.

Condicions de la subhasta:

Primera. La finca ha estat valorada en 55.172 euros.

Segona. El certificat registral i, si n'hi ha, la titulació de l'immoble que se subhasta seran a la secretaria d'aquest Jutjat.

Tercera. S'entén que tots els licitadors accepten com a suficient la titulació existent o que no hi hagi títols.

Quarta. Les càrregues o els gravàmens anteriors al crèdit de l'actora, si n'hi ha, continuaran subsistents. Pel fet de participar en la subhasta, s'entén que el licitador els admet i, si la rematada s'adjudica a favor seu, queda subrogat en la responsabilitat que se'n deriva.

Cinquena. Per prendre part en la subhasta, els postors han de dipositar prèviament, en el compte de dipòsits d'aquest Jutjat (agència núm. 2100 de l'entitat BBVA, compte núm. 2345-6577-89-45365538) el 30 per 100 del valor de la finca que se subhasta. Un cop s'aprovi la rematada, es retornaran les quantitats a qui hi hagi participat, excepte al més-dient. Els postors poden demanar que aquestes

quantitats continuïn a disposició del Jutjat per si el rematant no consigna la resta del preu. En aquest cas, han d'indicar en el resguard si les quantitats consignades pertanyen a un tercer, totalment o en part, i identificar-lo adequadament.

Sisena. Es pot licitar per escrit fins que es dugui a terme la subhasta, en sobre tancat, en el qual ha de constar el resguard d'haver fet la consignació esmentada. Els sobres s'obriran a l'inici de la subhasta i les licitacions que hi hagi tindran els mateixos efectes que les fetes oralment.

Setena. L'executant és l'únic que pot licitar amb la facultat de cedir la rematada a un tercer.

Vuitena. Si les postures no superen com a mínim el 50 per 100 del valor de la taxació o, tot i ser inferiors, no cobreixen almenys la quantitat per la qual s'ha despatxat l'execució, inclosa la previsió per a interessos i costes, no s'aprovarà la rematada, tret que el tribunal resolgui altrament tenint en compte les circumstàncies que es donin en el procediment.

Novena. L'immoble que se subhasta es troba lliure d'ocupants.

Desena. Aquest edicte estarà afixat al tauler d'anuncis d'aquest Jutjat fins a la data de la subhasta, i també servirà de notificació a la part executada si no se li pot notificar personalment.

Onzena. Si per causes de força major no es pot dur a terme la subhasta el dia i a l'hora assenyalats, s'ha de dur a terme el dia hàbil següent, tret que sigui dissabte.

Tremp, 4 de març de 2002

El secretari judicial

Francesc Mir Martí

4.5. Exhort

Definició

Comunicació escrita d'un jutjat o tribunal a un altre en què li demana que ordeni de practicar una diligència.

Marc legal

Per redactar aquest document cal tenir en compte els requisits que estableix la legislació vigent:

- articles 171 i 172 de la LEC (Llei d'enjudiciament civil)
- article 7 del ROSJ (Reglament orgànic dels secretaris judicials)

Criteris de redacció

Cal subratllar especialment en aquest tipus de document la necessitat de bandejar fórmules d'afalac i submissió, atesa la forta tendència a utilitzar-ne. El fet que es tracti d'una comunicació entre jutjats o tribunals per demanar cooperació judicial fa que s'exageri l'expressió d'un respecte mal entès, contrària als criteris de redacció exposats anteriorment.

L'article 171 de la LEC estableix que en un exhort hi han de constar la designació dels tribunals exhortant i exhortat; l'afer que el motiva; les persones que són part en l'afer, juntament amb els seus representants i defensors; les diligències que es demanen i, si n'hi ha, el termini en què s'han de practicar, com també, si es dóna el cas, la menció expressa dels documents aportats.

171

S'acostuma a iniciar indicant quina és la base per expedir-lo (una resolució, un article, la decisió d'un jutge, etc.), i tot seguit se sol exposar la finalitat de la comunicació (practicar una diligència), per a la qual cosa ens poden ser útils fórmules com ara:

- D'acord amb [...], us demano que...**
- En relació amb [...], us sol·licito que...**
- En virtut de [...], us adreço aquest escrit per tal de...**
- Atès que [...], us trameto...**

Si s'han designat procuradors per actuar al jutjat o tribunal que ha de prestar la cooperació judicial, o si hi ha una persona encarregada de la gestió del document, també cal fer-ne esment.

Pel que fa a l'exposició de les diligències que cal practicar, especialment quan n'hi hagi unes quantes, es poden numerar, sempre que es consideri necessari per fer més clar el text.

Si s'hi adjunta algun tipus de document, també cal fer-ho constar.

Al peu de l'exhort, generalment amb majúscula, se'n consigna l'òrgan judicial destinatari.

Identificació del jutjat

Adreça

Identificació de l'assumpte

Identificació de les parts (opcional)

EXHORT

Cos

Data

Càrrec

Signatura

Nom i cognoms

Destinatari/ària

Jutjat Social núm. 1
de Mataró
Pl. Francisco Tomás y Valiente, s/n
08302 Mataró

Executòria: diversos en Seguretat Social 321/2001

Part executant: Josep Artigues Anglada
Part executada: Isabel Feliu Pallejà

EXHORT

Us demano que notifiqueu la resolució del dia 12.12.01 a Isabel Feliu Pallejà, que viu a la plaça de la Vila, s/n, per mitjà del lliurament de la còpia que us trameto adjunta. Un cop practicada la diligència, torneu aquest exhort pel mateix canal de recepció.

Mataró, 15 de gener de 2002

La secretària judicial

Eulàlia Gil Grau

Jutjat Penal núm. 1
de Terrassa
Rambla d'Egara, 336-342
08221 Terrassa

Executòria núm. 22/2002

Acusat: Lluís Ferrer Domènech

EXHORT

De conformitat amb el que estableixen els articles 274 i 279.3 de la Llei orgànica del poder judicial, i d'acord amb el que avui ha disposat el magistrat jutge en el procediment esmentat, us demano que compliu les diligències indicades a continuació al més aviat possible:

1. Notifiqueu la resolució adjunta a l'acusat rebel per mitjà d'una còpia literal i assabenteu-lo del contingut dels articles 80.1, 80.2 i 81 del Codi penal.
2. Si no el trobeu, trameteu un ofici a la policia judicial perquè informi del seu parador o domicili actual i, posat cas que visqui en aquesta ciutat, practiqueu la diligència sol·licitada en primer lloc.

Un cop hàgiu dut a terme aquestes diligències, torneu l'exhort pel mateix conducte de recepció.

Terrassa, 25 de maig de 2002

El secretari judicial

Antoni Ventura i Raventós

4.6. Interlocutòria

Definició

Resolució judicial motivada subscripta pel jutge que decideix recursos contra provisions, qüestions incidentals, supòsits processals, la nul·litat del procediment, o que, d'acord amb les lleis d'enjudiciament, ha de tenir aquesta forma.

Marc legal

Per redactar aquest document cal tenir en compte els requisits que estableix la legislació vigent:

- articles 245.1, 248.2 i 260 de la LOPJ (Llei orgànica del poder judicial)
- articles 204, 205, 206 i 208 de la LEC (Llei d'enjudiciament civil)
- article 141 de la LECr (Llei d'enjudiciament criminal)

Criteris de redacció

Segons l'article 248.2 de la LOPJ, les interlocutòries han de ser fonamentades i han de contenir, en paràgrafs separats i numerats, els fets i els raonaments jurídics. També hi ha de figurar una part dispositiva.

La numeració pot ser amb xifres (1, 2, 3, etc.) o amb ordinals sense abreujar (*Primer, Segon, Tercer*, etc.). Si només s'hi ha de fer constar un fet, s'introdueix amb l'expressió *Únic*. En tot cas, cal fer una tria coherent dins del mateix document: si es numeren els fets amb xifres, també caldrà numerar amb xifres, i no pas amb ordinals, els raonaments jurídics.

A l'apartat de *Fets* o *Relació de fets* s'han de consignar les pretensions de les parts i els fets en què les fonamenten.

Sota l'encapçalament *Fonaments de dret*, *Fonaments jurídics* o *Raonaments jurídics* s'han d'esmentar els arguments jurídics que es considerin aplicables al cas.

La *Part dispositiva* (l'encapçalament *Decisió* es reserva per a la sentència) conté la part resolutòria del document. Si s'hi tracten diverses qüestions, també es poden numerar els diferents paràgrafs.

És preferible no utilitzar com a títol d'aquest apartat un verb (per exemple, *Disposo* o *Disposem*), per tal que hi hagi coherència entre els títols dels diferents apartats del document: fixem-nos que el segon bloc no el titulem *Fonamento jurídicament*, sinó *Fonaments jurídics*.

El jutge, abans de signar, conclou la interlocutòria amb la fórmula següent, en què l'ús del segon *ho* és opcional.

Així ho mano i ho signo.

Així ho manem i ho signem. (Si es tracta d'un tribunal.)

Ara bé, no és recomanable la fórmula *Així ho disposo, ho mano i ho signo*, perquè conté una duplicació innecessària: *disposar* i *manar* volen dir el mateix.

Pel que fa a la dació de fe del secretari, hi ha dues opcions:

a) El jutge, que és el redactor, conclou la interlocutòria amb la fórmula *Així ho mano i ho signo*, i el secretari judicial s'afegeix al document per dir que dóna fe del que ha manat el jutge. Per indicar que ja no parla el jutge, cal situar a la dreta del document el que diu el secretari, i, d'aquesta manera, no es produeix cap incoherència encara que hi intervinguin dues persones.

De fet, la dació de fe és posterior a la resolució, tot i que la segueix immediatament i que consta en el mateix document.

Així ho mano i ho signo.

El magistrat jutge

En dono fe.

El secretari judicial

b) El mateix jutge, com a redactor, després de la fórmula amb què conclou la interlocutòria, explica que el secretari en dóna fe.

Així ho mano i ho signo. El secretari judicial en dóna fe.

El magistrat jutge

El secretari judicial

Pel que fa a les interlocutòries definitives dictades per un tribunal, l'article 205 de la LEC exposa detalladament la manera de formular els vots particulars.

Diligències

Tot seguit, després de les signatures, s'hi acostuma a incloure alguna diligència. De fet, però, també poden estendre's en un full a part (vegeu el capítol 4.3).

Identificació del jutjat
Adreça
Identificació de l'assumpte
Identificació de les parts (opcional)

INTERLOCUTÒRIA

Identificació del/de la jutge/essa

Data

Fets

Raonaments jurídics

Part dispositiva

Fórmula final del/de la jutge/essa Dació de fe del/de la secretari/ària judicial

Càrrec Càrrec

Signatura Signatura

Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 2
de Rubí
Pl. Pere Esmendia, 15
08191 Rubí

Diligències prèvies 34/2000

INTERLOCUTÒRIA D'ARXIVAMENT

Magistrat jutge: Josep Domènech i Vidal

Rubí, 3 d'abril de 2000

Fets

Primer. Aquestes actuacions es van iniciar arran d'una denúncia que va presentar Manel Comas i Basté contra Rosa M. Riquer i Serra, per un presumpte delictes de robatori amb força.

Segon. S'han practicat les diligències oportunes, que han demostrat que els fets no presenten els trets característics d'una infracció penal.

Raonaments jurídics

Únic. D'acord amb l'article 789.5.1 de la Llei d'enjudiciament criminal, és procedent arxivar les actuacions perquè el fet no constitueix una infracció penal.

Part dispositiva

Arxiveu les actuacions.

Notifiqueu aquesta resolució al Ministeri Fiscal i a les parts personades, i feu-los saber que no és ferma i que hi poden interposar un recurs de reforma, en aquest Jutjat, dins del termini de tres dies.

Un cop hagi esdevingut ferma, uniu-ne una testimoniança a les actuacions i registreu-ho al llibre corresponent.

Així ho mano i ho signo.

El magistrat jutge

En dono fe.

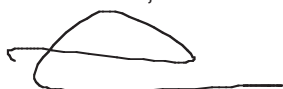
La secretària judicial

DILIGÈNCIA

Tot seguit es compleix el que ha ordenat el magistrat jutge. En dono fe.

La secretària judicial

Eulàlia Grau Pujals

Jutjat Contenciós Administratiu núm. 2
de Barcelona
Ronda Universitat, 18
08071 Barcelona

Recurs ordinari 166/2001

Part demandant: Teresa Castells Bota
Advocat: Francesc Bielsa Escolà

Part demandada: Inspecció de Treball i Seguretat Social de Barcelona

Expedient administratiu: actes de liquidació 99/3401 (ref.: 615/2000) i 99/3421 a 99/3423
(ref.: 831/2000)

INTERLOCUTÒRIA

Magistrat jutge: Òscar Pinós Ribes

Barcelona, 19 de setembre de 2001

Fets

Primer. El 4 de juliol de 2001 vaig dictar una interlocutòria en què denegava la sol·licitud de suspensió de l'acte administratiu objecte de recurs.

Segon. El 16 de juliol de 2001 la part demandant va interposar-hi un recurs.

Raonaments jurídics

Únic. D'acord amb el que disposa l'article 130.1 de l'LRJCA (Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa), només es pot disposar la mesura cautelar sol·licitada, que suposa una excepció al principi d'executivitat dels actes administratius, quan, un cop valorats els interessos en conflicte, l'execució de l'acte faci perdre la finalitat legítima del recurs, circumstància que no es dóna en aquest cas. Per tant, s'han de reiterar els fonaments jurídics recollits en la interlocutòria objecte de recurs, que s'ha de considerar ajustada a la llei.

Part dispositiva

Desestimo totalment el recurs de súplica contra la interlocutòria de 4 de juliol de 2001, atès que s'ajusta a la llei.

Notifiqueu-ho a les parts i feu-los saber que contra aquesta interlocutòria, que és ferma, no s'hi pot interposar cap recurs, d'acord amb el que disposa l'article 79.2 de l'LRJCA.

Així ho mano i ho signo.

El magistrat jutge

En dono fe.

El secretari judicial

4.7. Manament

Definició

Comunicació escrita d'un òrgan jurisdiccional per ordenar el lliurament de certificats o testimoniances, o la pràctica de qualsevol diligència judicial l'execució de la qual correspongui a registradors de la propietat, mercantils, de vaixells, de vendes a terminis de béns mobles, notaris, corredors col·legiats de comerç, o agents de jutjats o tribunals, en matèria civil; o a notaris, registradors de la propietat, auxiliars i subalterns de jutjats o tribunals i funcionaris de la policia judicial, en matèria penal.

Marc legal

Per redactar aquest document cal tenir en compte els requisits que estableix la legislació vigent:

- article 149 de la LEC (Llei d'enjudiciament civil)
- articles 186, 505, 604 i 719 de la LECr (Llei d'enjudiciament criminal)
- article 7 del ROSJ (Reglament orgànic dels secretaris judicials)
- article 257 de l'LH (Llei hipotecària)

Criteris de redacció

Sota del títol cal exposar directament el motiu del manament, sense introduir-lo amb expressions de salutació com ara *Atentament saludo i participo*.

S'acostuma a iniciar indicant quina és la base per expedir-lo (una resolució, un article, la decisió d'un jutge, etc.), i tot seguit se sol exposar la finalitat de la comunicació (demanar alguna cosa, fer arribar un document, etc.), per a la qual cosa ens poden ser útils fórmules com ara:

- D'acord amb [...], us comunico que...**
- En relació amb [...], us sol·licito que...**
- En virtut de [...], us adreço aquest escrit per tal de...**
- Atès que [...], us trameto...**

Si ens interessa destacar les dades personals de la persona afectada o altres dades, com ara la descripció de béns mobles o immobles, podem fer-ho en forma d'esquema, aïllades del gruix del text, per tal de localitzar-les més fàcilment. Així mateix, sempre que ho considerem necessari per fer més clara la redacció, podem numerar les diligències que ordeni el jutge, especialment quan n'hi hagi unes quantes.

En el cas concret dels manaments d'empresonament, l'article 505 de la LECr estableix que s'hi ha de consignar la filiació del processat, el delicte que se li imputa, si s'actua d'ofici o a instància de part i si la presó ha de ser comunicada o incomunicada.

Si s'hi adjunta algun tipus de document, també cal fer-ho constar.

Al peu del manament, generalment en majúscules, se'n consigna el destinatari. Pot anar precedit del tractament protocol·lari corresponent.

Identificació del jutjat

Adreça

Identificació de l'assumpte

Identificació de les parts (opcional)

MANAMENT

Cos

Data

Càrrec

Signatura

Nom i cognoms

Destinatari/ària

Jutjat Penal núm. 3
de Tarragona
C. Sant Antoni Maria Claret, 20-24
43002 Tarragona

Executòria núm. 34/2001

MANAMENT DE PRESÓ

En virtut de la Sentència del dia 24 de febrer de 2001, us demano que admeteu i custodieu en el Centre que dirigeix el penat les dades del qual consten a continuació, en qualitat de pres comunicat i a la disposició d'aquest Jutjat, a fi que compleixi la pena de 3 anys de privació de llibertat imposada per un delicte de robatori amb força i intimidació.

Dades personals del penat:

Nom i cognoms: Felip Martí Torres

DNI: 35 441 522

Adreça: av. del President Lluís Companys, 4

Localitat: Tarragona (43005)

Data de naixement: 12 de novembre de 1950

Lloc de naixement: Palma

183

Comuniqueu-nos la data d'ingrés del pres per tal de fer la liquidació de condemna corresponent. Us trameto adjunta una testimoniança de la Sentència esmentada.

Tarragona, 1 de març de 2001

El magistrat jutge

Carles Solà Florit

Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 3
de Girona
Av. Ramon Folch, 4-6
17001 Girona

Procediment: execució de títols no judicials (sobre béns hipotecats) núm. 333/2001

Part actora: Caixa de Girona
Procurador: Martí Fàbregues Carrasco

Part demandada: Oriol Font Ballús i Sandra Regàs Trias

MANAMENT

Us comunico que en aquest Jutjat es tramiten les actuacions esmentades, sobre reclamació d'un préstec amb garantia hipotecària, de 40.732,18 euros de quantia, més els interessos, les despeses i les costes corresponents, en relació amb les quals us demano que practiqueu la diligència següent:

D'acord amb el que estableix l'article 688 de la Llei d'enjudiciament civil, expediu i trameteu a aquest Jutjat un certificat que contingui:

1. La inserció literal de l'última inscripció de domini o, si n'hi ha, de possessió que s'hagi dut a terme i que sigui vigent.
2. La relació de tots els gravàmens, drets reals i anotacions a què estiguin afectes els béns. Expliciteu-hi si la hipoteca i els gravàmens subsisteixen.

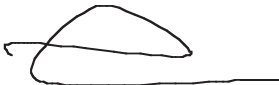
Descripció dels béns dels quals sol·licito el certificat:

Finca núm. 8878, tom 5454, foli 6983, inscrita al Registre de la Propietat núm. 1 de Girona. Habitatge en el 5è pis, porta 2a del carrer dels Ciutadans, 25, de Girona.

Un cop ho hàgiu dut a terme, retorneu el manament pel mateix conducte de recepció.

Girona, 12 de febrer de 2002

El secretari judicial

Héctor Fernández Cavaller

REGISTRADOR DEL REGISTRE DE LA PROPIETAT NÚM. 1 DE GIRONA

4.8. Ofici

Definició

Comunicació escrita adreçada a certs funcionaris determinats per la llei, així com a autoritats i a persones que no siguin part.

Marc legal

Per redactar aquest document cal tenir en compte els requisits que estableix la legislació vigent:
- article 149 de la LEC (Llei d'enjudiciament civil)

Criteris de redacció

Els oficis, a diferència dels altres documents judicials, no porten títol. Depenent del destinatari, se'n distingeixen dos tipus: els oficis interns (és a dir, els adreçats a òrgans o càrrecs de l'Administració) i els oficis externs (és a dir, els adreçats a organismes o càrrecs que no hi pertanyen). Aquests darrers poden dur expressions formals de salutació i comiat, que solen ser, respectivament, *Senyor/a*, i *Atentament*. Si optem per incloure-les, és important no ometre'n cap de les dues.

L'ofici és un document monotemàtic. S'acostuma a iniciar indicant quina és la base per expedir-lo (una resolució, un article, la decisió d'un jutge, etc.), i tot seguit se sol exposar la finalitat de la comunicació (demanar alguna cosa, fer arribar un document, etc.), per a la qual cosa ens poden ser útils fórmules com ara:

D'acord amb [...], us comunico que...
En relació amb [...], us sol·licito que...
En virtut de [...], us adreço aquest escrit per tal de...
Atès que [...], us trameto...

Si s'hi adjunta algun tipus de document, també cal fer-ho constar.

El destinatari d'un ofici és generalment un organisme o un càrrec (el màxim responsable d'aquell), no pas la persona que l'ocupa. Aquesta informació consta al peu del document, opcionalment precedida del tractament protocol·lari, i acostuma a escriure's amb majúscules.

Identificació del jutjat

Adreça

Identificació de l'assumpte

Identificació de les parts (opcional)

Cos

Data

Càrrec

Signatura

Nom i cognoms

Destinatari/ària

Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 2
de la Seu d'Urgell
C/ Bisbe Recasens, 10
25380 La Seu d'Urgell

Procediment: execució de títols judicials 34/2001

Part demandant: Maria Oller Bonet
Procuradora: Àngels Ferrer Casals

Part demandada: Ramon Canet Martí
Procurador: Lluís Manresa Vallverdú

D'acord amb el que s'ha disposat en el procediment esmentat més amunt, amb relació a la resolució de 15 d'octubre de 2001, us comunico que s'ha alçat l'embargament del sou de la part demandada. Així doncs, heu de cessar les retencions que dúieu a terme.

La Seu d'Urgell, 29 de gener de 2002

El secretari judicial

Miquel Requesens Mora

Jutjat de Vigilància Penitenciària núm. 2
de Barcelona
Via Laietana, 4
08003 Barcelona

Expedient personal núm. 5/2002

Us sol·licito que lliureu a l'intern Manel Creus Dalmau, en concepte de notificació, la còpia adjunta de la resolució que l'afecta, dictada amb data 12 de juny de 2002. Així mateix, assabenteu-lo que hi pot interposar un recurs de reforma en el termini de tres dies, a comptar de l'endemà de la notificació.

Justifiqueu la recepció d'aquest ofici i, un cop complet el que us hi demano, comuniqueu-ho a aquest Jutjat.

Barcelona, 13 de juny de 2002

El secretari judicial

David Padilla Ortega

4.9. Proposta de resolució

Definició

Resolució subscripta pel secretari que pren validesa amb el vistiplau del jutge.

Marc legal

Per redactar aquest document cal tenir en compte els requisits que estableix la legislació vigent:
- articles 246, 290 i 291 de la LOPJ (Llei orgànica del poder judicial)

Criteris de redacció

Les propostes de resolució, introduïdes per la LOPJ, no han tingut l'acollida esperada. Així, la Llei d'enjudiciament civil les ha suprimides, basant-se en el fet que han provocat una confusió entre les atribucions dels secretaris judicials i dels jutges, i que han donat lloc a criteris d'actuació diferents en els diversos jutjats i tribunals.

En els àmbits en què encara s'utilitzen n'hi ha de dos tipus: propostes de provisió i propostes d'interlocutòria. El contingut coincideix, respectivament, amb el d'una provisió o una interlocutòria, amb les restriccions de matèries que determina la llei. Per tant, ens remetem a les resolucions corresponents.

Cal tenir en compte, però, que en el cas de les propostes el redactor és el secretari judicial, amb els canvis que això comporta quant a la manera de concloure el document. En primer lloc cal expressar que es tracta d'una proposta adreçada al jutge. A continuació hi ha de constar la conformitat del jutge, que precedeix el càrrec i la signatura, i per a la qual es poden utilitzar indistintament les expressions *Conforme* o *Vist i plau*. La signatura del secretari, precedida del càrrec, se situa a la dreta.

189

Així ho proposo al jutge, [nom i cognoms]. En dono fe.

Vist i plau

El jutge

La secretària judicial

Diligències

Tot seguit, després de les signatures, s'hi acostuma a incloure alguna diligència. De fet, però, també poden estendre's en un full a part (vegeu el capítol 4.3).

Identificació del jutjat

Adreça

Identificació de l'assumpte

Identificació de les parts (opcional)

PROPOSTA DE PROVISIÓ

Identificació del/de la secretari/ària judicial

Data

Cos

Fórmula final del/de la secretari/ària judicial

Vistiplau del/de la jutge/essa

Càrrec

Càrrec

Signatura

Signatura del/de la secretari/ària judicial

Jutjat Social núm. 1
de Barcelona
Ronda de Sant Pere, 41, 2a planta
08010 Barcelona

Assumpte: reclamació de quantitat 530/2001

Part demandant: Maria Fortuny Giralt
Part demandada: Plans i Programes d'Enginyeria, SA

PROPOSTA DE PROVISIÓ

Secretari judicial: Enric Guasch Pinós

Barcelona, 30 de novembre de 2001

En aquesta secretaria no s'ha rebut el justificant de recepció acreditatiu de la notificació de la Sentència dictada el dia 10.10.01 que es va trametre a la part demandada, tot i que ja ha transcorregut amb escreix el temps per rebre'l. Atès que en aquell moment l'empresa ja es trobava en estat legal de fallida, el dia 29.10.01 va notificar-se la Sentència esmentada al comissari de la fallida, Xavier Badia Sardà, cosa que acredita el justificant de recepció que s'ha unit al procediment. Per tant, tinc per notificada la Sentència a través seu.

Notifiqueu aquesta resolució a les parts i advertiu-los que hi poden interposar un recurs de reposició en aquest Jutjat en el termini de cinc dies hàbils, a comptar de l'endemà de la notificació.

Així ho proposo al magistrat jutge, Pere Cases i Canet. En dono fe.

Vist i plau

El magistrat jutge

El secretari judicial

DILIGÈNCIA

Seguidament es compleix el que s'ha decidit, i, d'acord amb l'article 56 de la Llei de procediment laboral, es trameta a les parts per correu certificat i amb justificant de recepció un sobre que conté una còpia simple de la resolució anterior. En dono fe.

El secretari judicial

Identificació del jutjat

Adreça

Identificació de l'assumpte

Identificació de les parts (opcional)

INTERLOCUTÒRIA

Identificació del/de la jutge/essa

Data

Fets

Raonaments jurídics

Part dispositiva

Fórmula final del/de la secretari/ària judicial

Vistiplau del/de la jutge/essa

Càrrec

Càrrec

Signatura

Signatura del/de la secretari/ària judicial

Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 4
de Vilanova i la Geltrú
Plaça Soler i Carbonell, 31
08800 Vilanova i la Geltrú

Procediment: judici de faltes núm. 58/2001

Denunciant: Meritxell Fernández Vidal
Denunciat: Josep Blanch Pujals

PROPOSTA D'INTERLOCUTÒRIA D'INHIBICIÓ

Secretària judicial: Marta Rius i Castell

Vilanova i la Geltrú, 8 d'octubre de 2001

Fets

Únic. Aquest procediment es va iniciar a causa dels fets exposats a les actuacions esmentades. De les diligències d'investigació que s'han dut a terme fins ara, se'n dedueix que es van produir dins el territori que pertany al partit judicial de Vilafranca del Penedès.

Raonaments jurídics

Únic. Atès que ha quedat determinat que els fets van produir-se a Vilafranca del Penedès, és procedent, d'acord amb els articles 14 i concordants de la Llei d'enjudiciament criminal, inhibir-se'n del coneixement a favor del jutjat competent.

Part dispositiva

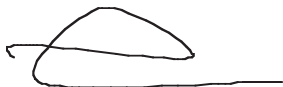
M'inhibeixo de conèixer d'aquest procediment a favor dels jutjats de Vilafranca del Penedès. Per tant, un cop aquesta resolució sigui ferma, trameteu les actuacions al Jutjat Degà d'aquesta localitat.

Notifiqueu aquesta resolució al Ministeri Fiscal i a les altres parts personades. Advertiu-los que hi poden interposar un recurs de reforma en aquest Jutjat en el termini de tres dies.

Així ho proposo al jutge, Miquel Torras Campos. En dono fe.

Conforme

El jutge

La secretària judicial

4.10. Provisió

Definició

Resolució judicial subscripta pel jutge que decideix qüestions de tràmit o peticions secundàries o accidentals, tret que es limiti a aplicar normes d'impuls processal o que la llei exigeixi expressament la forma d'interlocutòria.

Marc legal

Per redactar aquest document cal tenir en compte els requisits que estableix la legislació vigent:

- articles 245.1 i 248.1 de la LOPJ (Llei orgànica del poder judicial)
- articles 204, 206, 208 i 545.4 de la LEC (Llei d'enjudiciament civil)
- article 141 de la LECr (Llei d'enjudiciament criminal)

Criteris de redacció

D'acord amb l'article 248 de la LOPJ, les provisions s'han de limitar a expressar el que mana el jutge o el tribunal, sense que calgui motivar-les. De tota manera, pot fer-se succintament quan ho disposi la llei o quan es consideri convenient.

Pel que fa a la fórmula de dació de compte, vegeu el capítol 1.2.1.

Quant a la manera de concloure la provisió, el jutge, abans de signar, ho fa amb la fórmula següent, en què l'ús del segon *ho* és opcional:

Així ho mano i ho signo.

No és recomanable la fórmula *Així ho dispo, ho mano i ho signo*, perquè conté una duplicació innecessària: *disposar* i *manar* volen dir el mateix.

Pel que fa a la dació de fe del secretari, hi ha dues opcions:

a) El jutge, que és el redactor, conclou la provisió amb la fórmula *Així ho mano i ho signo*, i el secretari judicial s'afegeix al document per dir que dóna fe del que ha manat el jutge. Per indicar que ja no parla el jutge, cal situar a la dreta del document el que diu el secretari, i, d'aquesta manera, no es produeix cap incoherència encara que hi intervinguin dues persones.

De fet, la dació de fe és posterior a la resolució, tot i que la segueix immediatament i que consta en el mateix document.

Així ho mano i ho signo.

El magistrat jutge

En dono fe.

El secretari judicial

b) El mateix jutge, com a redactor, després de la fórmula amb què conclou la provisió, explica que el secretari judicial en dóna fe.

Així ho mano i ho signo. El secretari judicial en dóna fe.

El magistrat jutge

A handwritten signature consisting of several loops and a long horizontal stroke extending to the right.

El secretari judicial

A handwritten signature consisting of a single large loop followed by a long horizontal stroke extending to the right.

Diligències

Tot seguit, després de les signatures, s'hi acostuma a incloure alguna diligència. De fet, però, també es poden estendre en un full a part (vegeu el capítol 4.3).

Identificació del jutjat
Adreça
Identificació de l'assumpte
Identificació de les parts (opcional)

PROVISIÓ
Identificació del/de la jutge/essa
Data
Cos

Fórmula final del/de la jutge/essa	Dació de fe del/de la secretari/ària judicial
Càrrec	Càrrec
Signatura	Signatura

Jutjat Penal núm. 3
de Barcelona
Pg. Lluís Companys, 1-5
08003 Barcelona

Procediment abreujat núm. 75/2002
Executòria núm. 10/2002

PROVISIÓ

Magistrat jutge: Jordi Camps Molina

Barcelona, 7 d'octubre de 2002

Ateses les manifestacions anteriors i d'acord amb l'article 50.6 del Codi penal, concedeixo al penat, David Mateu Barba, que pagui en quatre terminis mensuals, a partir del 31 d'octubre d'enguany, la multa de 240 euros que li he imposat.

Advertiu-lo que si no satisfà el pagament en els terminis previstos, es procedirà per la via de constrenyiment, i que si aquest mitjà tampoc no resulta efectiu, haurà de complir l'arrest substitutori corresponent.

Feu-li saber que aquesta resolució no és ferma i que hi pot interposar un recurs de reforma en el termini de tres dies en aquest Jutjat.

Així ho mano i ho signo.

El magistrat jutge

En dono fe.

La secretària judicial

Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 1
de Santa Coloma de Farners
Ctra. Sant Hilari, 2
17430 Sta. Coloma de Farners

Procediment: judici verbal núm. 354/2002

Part demandant: Miquel Boix Junceda
Part demandada: Josep Olivella Moran

PROVISIÓ

Jutgessa: M. Mercè Molins Mata

Santa Coloma de Farners, 2 de setembre de 2002

Aquest Jutjat ha rebut l'ofici del Col·legi d'Advocats de Girona, que heu d'unir a les actuacions. Tinc per designats Rosa Martínez Segur com a lletrada de Josep Olivella Moran, i el procurador Miquel López Reniu com a representant.

Així doncs, aixeco la suspensió que havia disposat i assenyalo el dia 2 d'octubre de 2002, a les 12 h, per celebrar el judici. Notifiqueu-ho a les parts.

199

Així ho mano i ho signo.

En dono fe.

La jutgessa

El secretari judicial

4.11. Sentència

Definició

Resolució judicial subscripta pel jutge que decideix definitivament el plet o la causa en qualsevol instància o recurs, o que, d'acord amb les lleis d'enjudiciament, ha de tenir aquesta forma.

Marc legal

Per redactar aquest document cal tenir en compte els requisits que estableix la legislació vigent:

- articles 245, 248.3, 259 i 260 de la LOPJ (Llei orgànica del poder judicial)
- articles 204, 205, 206, 208, 209 i 218 de la LEC (Llei d'enjudiciament civil)
- article 141 de la LECr (Llei d'enjudiciament criminal)
- article 120.3 de la CE (Constitució espanyola)

Criteria de redacció

Abans de l'aparició de la LOPJ, les sentències s'havien de cenyir a una estructura rígida que obligava a construir, sota encapçalaments com ara *Considerant* i *Resultant*, frases llargues i artificioses. Segons l'article 248.3 de la LOPJ, les sentències han de contenir, en paràgrafs separats i numerats, els fets, els fets provats –si n'hi ha–, els raonaments jurídics i la decisió, cosa que fa que la redacció sigui més clara i fluida.

La numeració pot ser amb xifres (1, 2, 3, etc.) o amb ordinals sense abreujar (*Primer, Segon, Tercer*, etc.). Si només s'hi ha de fer constar un fet o un raonament jurídic, es pot introduir amb l'expressió *Únic*. En tot cas, cal fer una tria coherent dins del mateix document: si es numeren els fets amb xifres també caldrà numerar amb xifres, i no pas amb ordinals, els raonaments jurídics.

A l'apartat de *Fets* o *Relació de fets* s'han de consignar les pretensions de les parts i els fets en què les fonamenten, així com, si escau, el camí processal que ha seguit la causa.

A l'apartat de *Fets provats*, si n'hi ha, cal consignar els fets que el jutge considera demostrats, i que són els que constitueixen l'objecte de la causa. També cal fer-hi constar les proves practicades que els justifiquen.

Sota l'encapçalament *Fonaments de dret*, *Fonaments jurídics* o *Raonaments jurídics* s'han d'esmentar les qüestions de dret adduïdes per les parts i les que el jutge consideri aplicables al cas.

La *Decisió* (l'encapçalament *Part dispositiva* es reserva per a la interlocutòria) conté la part resolutòria del document. Si s'hi tracten diverses qüestions, també es poden numerar els diferents paràgrafs.

És preferible no utilitzar com a títol d'aquest apartat un verb (per exemple, *Decideixo* o *Decidim*), per tal que hi hagi coherència entre els títols dels diversos apartats del document: fixem-nos que el segon bloc no el títol *Fonamento jurídicament*, sinó *Fonaments jurídics*.

El jutge, abans de signar, conclou la sentència amb la fórmula següent, en què l'ús del segon i el tercer *ho* són opcionals.

Així ho pronuncio, ho mano i ho signo.

Així ho pronunciem, ho manem i ho signem. (Si es tracta d'un tribunal.)

Pel que fa a les sentències dictades per un tribunal, l'article 205 de la LEC exposa detalladament la manera de formular els vots particulars.

Diligències

Tot seguit, després de les signatures, es consigna la diligència de publicació, en què el secretari fa constar que el jutge ha dictat la sentència i l'ha feta pública. De tota manera, també es pot estendre en un full a part (vegeu el capítol 4.3).

Identificació del jutjat

Adreça

Identificació de l'assumpte

Identificació de les parts (opcional)

SENTÈNCIA

Identificació del/de la jutge/essa

Data

Fets

Fets provats (si escau)

Raonaments jurídics

Decisió

Fórmula final

Signatura

**Jutjat Contenciós Administratiu núm. 4
de Barcelona**
Ronda Universitat, 18
08071 Barcelona

Procediment abreujat 258/2001
Secció A
Sentència núm. 322/2001

Part actora: Carmen Costa Giménez
Advocat: Antoni Guarda Creus

Part demandada: Servei Català de Trànsit
Advocat de la Generalitat

SENTÈNCIA

Magistrada jutgessa: Montserrat Canals Peris

Barcelona, 17 d'octubre de 2001

Fets

Primer. El 27 de febrer de 2001 el delegat del Govern de la Generalitat a Barcelona va imposar a Carmen Costa Giménez una sanció que consistia en una multa de 300,50 euros perquè, com a titular del vehicle, malgrat que va ser requerida per fer-ho, no va identificar el conductor responsable de la infracció en el termini establert.

Segon. El 8 de maig de 2001 el Servei Català de Trànsit va desestimar el recurs d'alçada que s'hi havia formulat.

Tercer. La part actora hi ha interposat un recurs contenciós administratiu perquè s'anul·li la resolució impugnada i perquè es deixi sense efecte la sanció, ja que al·lega que durant la tramitació de l'expedient sancionador se li ha causat indefensió.

Quart. S'ha sotmès a vista l'expedient administratiu perquè la part actora pugui fer al·legacions al judici, d'acord amb el que estableix l'article 78.4 de l'LRJCA (Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa). Finalment, les actuacions han quedat vistes per a sentència.

Fonaments de dret

Primer. D'acord amb l'article 70.2 de l'LRJCA, escau estimar el recurs contenciós administratiu quan la disposició, l'actuació o l'acte infringeixin l'ordenament jurídic. Per tant, és procedent estimar la petició d'aquest recurs, anul·lar la resolució impugnada i deixar sense efecte la sanció, ja que, tal com sosté la part actora, no es va intentar fer la notificació personal per mitjà de la diligència oportuna.

Segon. D'acord amb la doctrina del Tribunal Constitucional, la notificació mitjançant el sistema d'anuncis és procedent quan s'hagin exhaurit els mitjans que n'assegurin la recepció eficaç.

Tercer. De conformitat amb el que estableix l'article 139.1 de l'LRJCA, escau imposar a l'Administració demandada el pagament de les costes processals causades en aquest recurs.

Decisió

Anul·lo la resolució impugnada i deixo sense efecte la sanció. Així mateix, imposito a l'Administració demandada el pagament de les costes processals causades en aquest recurs.

Contra aquesta resolució les parts no hi poden interposar cap recurs.

Així ho pronuncio, ho mano i ho signo.

PUBLICACIÓ

Avui la magistrada jutgessa ha publicat aquesta Sentència. En dono fe.

La secretària judicial

Carme Ferrer Núñez

Audiència Provincial de Barcelona
Secció Tercera
Passeig de Lluís Companys, s/n
08018 Barcelona

Rotlle d'apel·lació núm. 401/2001
Procediment abreujat núm. 320/1998

Part recurrent: Antoni Serra Sánchez
Part contra la qual recorre: Ministeri Fiscal

SENTÈNCIA NÚM. 42

Magistrats:
Pilar Franquesa Coll
Santiago Puigvert Llopis
Josep Vidal i Robert

Magistrat ponent: Josep Vidal i Robert

Barcelona, 10 de novembre de 2001

Fets

Primer. La decisió de la Sentència impugnada diu literalment: "Condemno Antoni Serra Sánchez, com a criminalment responsable en concepte d'autor d'una falta d'apropiació d'un bé perdut, atès que no es donen circumstàncies modificatives de la responsabilitat criminal, a la pena d'un mes de multa amb una quota diària de 500 pessetes i amb 15 dies de responsabilitat personal si no les paga. Així mateix, també el condemno a satisfer la meitat de les costes processals. D'altra banda, absolo Maria Rius Petit del delictes de què havia estat acusada, i declaro d'ofici l'altra meitat de les costes processals."

Segon. Un cop admès el recurs, s'han seguit els tràmits legals d'aquesta alçada d'acord amb l'article 795.4 de la LECr (Llei d'enjudiciament criminal). Atès que no són preceptives la citació ni la compareixença de les parts, les actuacions han quedat vistes per a sentència.

Fets provats

Únic. Acceptem els fets, els fets provats i els fonaments jurídics de la Sentència objecte de recurs.

Fonaments jurídics

Primer. Antoni Serra Sánchez, en el recurs d'apel·lació que ha interposat, al·lega error en l'aplicació del tipus del delictes, ja que sosté que la bicicleta que portava no era una cosa aliena, sinó una cosa abandonada.

Segon. El recurrent fonamenta el recurs en el fet que va trobar la bicicleta destrossada dins d'un contenidor d'escombraries, tal com ja havia afirmat en el judici. Ara bé: d'una banda, manquen

elements que ho provin, i, a més, els funcionaris policials que van declarar en el judici van coincidir a afirmar que la bicicleta no tenia desperfectes. D'altra banda, resulta il·lògic que algú s'apoderi d'una bicicleta destrossada o que el propietari se'n desprengui si es troba en bones condicions.

Per tant, considerem que no hi ha cap base probatòria per mantenir que es tracti d'una cosa abandonada, raó per la qual és procedent desestimar el recurs.

Tercer. D'acord amb l'article 240 de la LECr, no es donen les circumstàncies exigides per imposar les costes en aquesta alçada.

Decisió

Desestimem el recurs d'apel·lació interposat per Antoni Serra Sánchez, confirmem en els mateixos termes la Sentència impugnada i declarem d'ofici les costes d'aquesta alçada.

Notifiqueu aquesta resolució a les parts i feu-los saber que no hi poden interposar cap recurs ordinari. Així mateix, uniu-ne una testimoniança al rotlle i retorneu les actuacions originals al Jutjat d'on provenen.

Així ho pronunciem, ho manem i ho signem.

Josep Vidal i Robert

Pilar Franquesa Coll

Santiago Puigvert Llopis

PUBLICACIÓ

Avui el magistrat ponent ha publicat la Sentència anterior. En dono fe.

El secretari judicial

Carles Guasch i Esteve

5. BIBLIOGRAFIA

Bibliografia

ABATI, Ernesto; MARTÍN, Reyes; RODRIGO, Dolores; ÁLVAREZ, Javier. *Manual de documentos administrativos*. Madrid: Tecnos: Ministerio para las Administraciones Públicas, 1994.

ALTÉS, Núria; PEIÓ, Xavier. *Manual de redacció administrativa*. Vic: Eumo, 2001.

BADIA I MARGARIT, Antoni M. *Gramàtica de la llengua catalana. Descriptiva, normativa, diatòpica, diastràtica*. Barcelona: Edicions Proa, 1995.

BADIA, Jordi; BRUGAROLAS, Núria; TORNER, Rafel; FARGAS, Xavier. *El llibre de la llengua catalana per a escriure correctament el català*. Barcelona: Edicions Castellnou, 1998.

CAPÓ, Jaume; VEIGA, Montserrat. *Abreviacions*. Barcelona: Generalitat de Catalunya. Departament de Cultura, 1997.

COL·LEGI D'ADVOCATS DE BARCELONA. *Diccionari jurídic català*. Barcelona: Enciclopèdia Catalana, 1997.

COMISSIÓ ASSESSORA DE LLENGUATGE ADMINISTRATIU. *Majúscules i minúscules*. Barcelona: Generalitat de Catalunya. Departament de Cultura, 1992.

COMISSIÓ ASSESSORA DE LLENGUATGE ADMINISTRATIU. *Criteris de traducció de textos normatius del castellà al català*. Barcelona: Generalitat de Catalunya. Departament de Cultura, 1999.

COROMINES, Joan. *Lleures i converses d'un filòleg*. Barcelona: Club Editor, 1989.

DEPARTAMENT DE JUSTÍCIA. SECCIÓ DE NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA. *Manual de redacció de comunicats per als centres penitenciaris*. Barcelona: Generalitat de Catalunya. Departament de Justícia, 1997.

DEPARTAMENT DE JUSTÍCIA; TERMCAT, CENTRE DE TERMINOLOGIA. *Vocabulari de dret penal i penitenciari*. Barcelona: Generalitat de Catalunya. Departament de Justícia, 2000.

Diccionario jurídico Espasa. Madrid: Espasa Calpe, 1994.

DIRECCIÓ GENERAL DE POLÍTICA LINGÜÍSTICA. *Recomanacions per a un ús no sexista de llenguatge*. Barcelona: Centre UNESCO de Catalunya, 1992.

DUARTE, Carles; DE BROTO, Pilar. *Introducció al llenguatge jurídic*. Barcelona: Generalitat de Catalunya. Departament de Justícia; Generalitat de Catalunya. Departament de Governació, 1990.

DUARTE, Carles; ALSINA, Àlex; SIBINA, Segimon. *Manual de llenguatge administratiu*. Barcelona: Generalitat de Catalunya. Escola d'Administració Pública de Catalunya, 2002.

FABRA, Pompeu. *Gramàtica catalana*. Barcelona: Teide, 1993.

GRAELLS, Jordi; ROMAGOSA, Mercè; VILARÓ, Francesc; XIRINACHS, Marta. *Criteris de traducció de*

noms, denominacions i topònims. Barcelona: Generalitat de Catalunya. Departament de Cultura, 1999.

GRETEL. *La redacció de les lleis*. Barcelona: Generalitat de Catalunya. Escola d'Administració Pública de Catalunya, 1995.

Guia lingüística per a administracions locals. Barcelona: Consorci per a la Normalització Lingüística, 1992.

<http://cultura.gencat.net/llengcat>

<http://www.gencat.net/justicia/llengua>

<http://www.termcat.net>

Llengua i Administració. Barcelona: Generalitat de Catalunya. Departament de Cultura, 1982-1994.

Llengua i Ús. Revista Tècnica de Normalització Lingüística. Barcelona: Generalitat de Catalunya. Departament de Cultura (des de 1994).

MESTRES, Josep Maria. "Els signes de puntuació i altres signes gràfics". *COM. Ensenyar Català als Adults*, núm. 21 i 22. Barcelona: Generalitat de Catalunya. Departament de Cultura, 1990.

MESTRES, Josep Maria; COSTA, Joan; OLIVA, Mireia; FITÉ, Ricard. *Manual d'estil. La redacció i l'edició de textos*. Vic: Eumo; Barcelona: Universitat de Barcelona: Universitat Pompeu Fabra: Associació de Metres Rosa Sensat, 2000.

MESTRES, Josep Maria; GUILLÉN, Josefina. *Diccionari d'abreviacions. Abreviatures, sigles i símbols*. Barcelona: Enciclopèdia Catalana, 2001.

MINISTERIO PARA LAS ADMINISTRACIONES PÚBLICAS. *Manual de estilo del lenguaje administrativo*. Madrid: Ministerio para las Administraciones Públicas, 1990.

PUJOL, Josep Maria; SOLÀ, Joan. *Ortotipografia. Manual de l'autor, l'autoeditor i el dissenyador gràfic*. Barcelona: Columna, 2000.

Revista de Llengua i Dret. Barcelona: Generalitat de Catalunya. Escola d'Administració Pública, 1983-2000.

RUAIX, Josep. *Diccionari auxiliar*. Moià: J. Ruaix, 1996.

SERVEI DE LENGÜES I TERMINOLOGIA DE LA UPC. *Fitxes de normalització lingüística*. Barcelona: Edicions de la UPC, 1992.

SOLÀ, Joan. *Llibre d'estil de l'Ajuntament de Barcelona*. Barcelona: Ajuntament de Barcelona: Consorci per a la Normalització Lingüística, 1995.

TERMCAT. CENTRE DE TERMINOLOGIA. *Metodologia del treball terminològic*. Barcelona: Generalitat de Catalunya. Departament de Cultura, 1990.